

Giới thiệu Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng

Thể loại: Ngôn tình Np văn, sắc, H, siêu nhiên, dị năng, vampire, người sói, chủng tộc đặc biệt, bách hợp couple phụ.

Các người hận ta vì ta đã lừa dối và rời bỏ các người?

Vậy thì hãy cứ hận ta đi.

Để ta mãi cô độc, chỉ chút ảm áp các người trao cho ta là đủ rồi.

Nhưng tại sao lại làm tổn thương ta đã đủ rồi.

Ta không thể hứa với các người lời hứa mãi mãi bên nhau, vậy nên đừng mong đợi gì ở ta nữa.

Làm ơn đừng như vậy với ta, cũng đừng dịu dàng với ta...điều đó sẽ khiến ta áy náy và đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giống như ác quỷ, mà cũng giống như thiên sứ

= Chồng chỉ định đọc khi ăn cơm nha = _ =

Lời nói theo gió truyền khắp mọi nơi.

Suốt một năm trời, vùng đất hoang vắng nhất hành tinh liên tục bị ghé thăm và soi mói. Người ta đồn rằng, ở vùng tận cùng của nơi đó có một cánh đồng hoa đại màu xanh lam kì lạ được bao trùm bởi một màn sương chưa bao giờ tan. Hoa nơi đó suốt 1 năm luôn xanh tốt, chưa bao giờ héo úa, tàn lụi.

Thế nhưng cho dù là ai, khi đi đến nơi này đều bị dẫn về lối xuất phát, không thể đi vào bên trong cánh đồng hoa. Nhiều nhà khoa học có ý định mang mẫu hoa về phân tích, thế nhưng chỉ cần bông hoa đó rời khỏi màn sương kì lạ đúng 1 phút sẽ tự động héo úa, cánh hoa vàng vọt bay theo gió.

Hôm nay là tròn một năm màn sương xuất hiện lần đầu tiên, cánh đồng hoa cũng đột ngột bị ghé thăm bởi những vị khách có thể thoát khỏi mê trận sương mù.

“Phụt!”

“A!!!!...”

“Tiểu tử!”

Để lại một cái xác đầu lia khỏi cổ, một người phụ nữ nén đau xót kêu một tiếng, rồi không thể không chạy đi. Mạng rất quan trọng a, có mạng rồi mới có thể đốt hương vàng mã cho người ta được!

“Lão đại! Hắn sắp đuổi kịp rồi!” Một nam nhân áo tím bị mất một cánh tay chạy sát đến người dẫn đầu, ánh mắt hoảng hốt cùng sợ hãi.

Người dẫn đầu là một nam nhân máu chảy đỏ cả một vùng mắt, khuôn mặt cũng ẩn chứa nỗi sợ hãi khó mà kìm nén được.” Chết tiệt, tên ác ma đó!”

Cả đám chạy đến một vùng đất có một viên đá màu xanh lam kì quái rồi ngơ ngàng nhìn xung quanh đã bị chặn lại.

“Không... không... tại sao lại như vậy...” Người phụ nữ giống như phát điên, liên tục đánh vào vách núi sừng sững, tạo ra những cái hố to. Thế nhưng, nó lại chẳng là gì so với một ngọn núi khổng lồ.

Ở nơi tận cùng thế giới, có một dãy núi đá đen trọi được mệnh danh là “Dãy đá chết”. Không có nổi một sinh vật nào có thể bám trụ trên nó. Nó trải rộng đến mức khiến cho người ta tuyệt vọng, cắt ngang cả bản đồ thế giới. Cánh đồng hoa màu xanh lam kì lạ mọc sát dưới chân vách đá cũng từng khiến người ta xì xào cả một thời gian dài.

“Hắn... hắn tới...” Nam nhân áo tím run rẩy nói ra, một vãi nước vàng rớt xuống. Hắn thần thò ngồi bệt xuống đám hoa, ôm chặt lấy đầu, co người thành một đoàn.

“Au... Authur... Lam... Người... Người...” Nam nhân đầu lĩnh cố gắng bình tĩnh, thế nhưng cái quần dãn ẩm ướt cũng bán đứng hắn.

“A...a...a...” Người phụ nữ hoàn toàn phát điên, thống khổ cào cấu khuôn mặt xinh đẹp. “Đừng qua đây!!! Đừng qua đây!!! Giết ta đi!!! Giết ta đi!!!”

“Giết ư? Vậy thì lời cho ngươi quá nha~” Một giọng nói dịu dàng du dương, dễ nghe như đàn dương cầm truyền ra từ trong khu rừng.

Bóng người màu đen hiện lộ ra một nam nhân xinh đẹp, con ngươi dịu dàng như hồ nước trong veo không chút cặn bã, tựa như hân là tập hợp của những gì cao quý nhất, đẹp đẽ nhất trong trời đất. Thế nhưng, ngón tay đầy máu tanh đang vuốt ve một tấm da người lại khiến vẻ đẹp của hân biến đổi hoàn toàn.

Máu tanh giống như ác quỷ, mà cũng xinh đẹp giống như thiên sứ.

“Thần nói, tội ác của các ngươi đã quá sức chịu đựng của nàng. Các ngươi phải bị trừng phạt.” Vuốt ve tấm da trên tay, nam nhân nở một nụ cười xinh đẹp, dịu dàng đeo lên đầu những kẻ trước mắt bản án tử tình đầy đọa.

“Thế nhưng... ta có làm gì... đến ngươi đâu...?” Đầu lĩnh cố gắng hết sức mới nặn ra được những lời này. Đột nhiên tên điên này gõ cửa nhà hân, đem 10 anh em hân giết mất 7, chỉ còn lại 3, hai người còn lại thì sắp phát điên rồi!

“Hề? Nhóm sát thủ “Thập sát”, sẵn giết hơn 30 đứa trẻ còn trong bụng mẹ, tổng cộng 60 mạng cả mẹ cả con; tham gia khủng bố ở ***, đem sinh mạng cả một thành phố nhỏ hơn 100 nghìn người sát hại dã man để tế đàn cho Hắc ma pháp sư...” Nam nhân vuốt ve bộ da người, môi hồng răng trắng khẽ mở đem những tội ác rợn người của đám người kể ra.

“Các ngươi là người của thế giới ngầm, ta cũng chẳng quan tâm các ngươi làm gì. Thế nhưng! Một phụ nữ có thai ở phố Sanf là Tín đồ của ta, các ngươi giết nàng, vậy thì lại là một chuyện khác!”

Nam nhân từ từ tiến lại, xung quanh hân dần dần tĩnh lặng, một hồ đen dọa người xuất hiện cắn nuốt tất thảy xung quanh hân.

“Ám... ám ma pháp sư... ngươi...” Nam nhân đầu lĩnh lấp bấp.

Nam nhân cười khẽ một tiếng như gió xuân. “Kì thật, tiểu hắc của ta chỉ muốn dọa các ngươi một chút thôi.” Hân tiến đến chỗ nam nhân đầu lĩnh, tóm lấy hân ta, một chiếc dao nhỏ xinh sắc bén vỗ lên mặt nam nhân đầu lĩnh. “Các ngươi khiến Andreina đau đớn đến thế kia, ta làm sao cho các ngươi chết dễ dàng thế được? Hừm?”

“Phập!”

“A! Ọc...”

“Nao vết đứa trẻ từ trong bụng một người mẹ, Andreina của ta đã phải cảm thấy thế nào a~” Nam nhân cười đến đá cũng phải chảy ra nước, hai tay thuận thực cho vào bụng nam đầu lĩnh, đem ruột của hân tất cả lời ra.

“Thế nào hả? Cảm giác thế nào? Khi ngươi móc đứa con chỉ mới 3 tháng tuổi của Andreina ra khỏi bụng nàng, ngươi có nghĩ nó sẽ có cảm giác như thế này không? Hừm?”

Nam nhân để mặc tên đầu lĩnh đang run rẩy dưới chân, tiến đến phía cô gái đang phát điên nói lung tung. “Hắc bò cạp, đừng nghĩ phát điên là ta sẽ tha cho ngươi.”

Hân đập lên đầu cô gái, liên tục. “John cartel, một Tín đồ chỉ mới 14 tuổi, bị ngươi đem hiếp đến khi cạn kiệt sức lực mà chết. Khi tìm thấy xác, sáu bộ đã sớm đem nó phân hủy đến thối rữa! Ngươi có cảm thấy bản thân thật ghê tởm hay không? Hừm?”

Nam nhân xòe bàn tay, ám nguyên tố điện cuồng tụ lại trên tay hân, hóa thành một con giòi xấu xí. Hân đến nhìn cũng không nhìn, tống vào miệng cô gái.

“A... a... ọc... tha ta... không... ghê tởm!!!” Hắc bò cạp già điên này giờ hoảng hốt móc họng, muốn đem con giòi nhỏ ra, thế nhưng nó đã bám trong xương ả, có thiếu trụi người ả cũng chẳng hề ăn thua.

Hoi dài nha, chương kể sẽ tiếp tục màn ra mắt của anh nam chính thứ 6 ^^

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thật... đẹp

= Uhm... vẫn lời nhắc kia, đừng đọc khi ăn j nha...=

Nam nhân nhìn người phụ nữ đang lờn dưới đất, cười khê một tiếng. "Ta là Thần, các ngươi sát hại tín đồ của ta, cũng chính là mạo phạm đến uy nghiêm của ta! Thế nào, đau đớn không? Ngươi hãy dùng cách này mà đến bên kia với John đi. Đứa trẻ đó, rất tội nghiệp..."

Dưới giọng nói dịu dàng của nam nhân, những con giòi bò ra từ trong mũi, miệng, hốc mắt của Hắc bộ cạp. Ắ là ma pháp sư, thế nên sinh mệnh rất dài. Bình thường ắ tự cho đó là kiêu ngạo, nay ắ lại cảm thấy nó là thứ khiến ắ phải chịu sự đày đọa này.

"A... ọc... ủa... ọc... Ta muốn chết... Làm ơn... Ta muốn chết... Cho ta... chết đi... cầu xin ngài... Thần của ta... cho ta chết đi..."

Tay ắ chói với giữa không trung, dần dần, móng tay bong tróc, từ trên khắp cơ thể ắ, ngàn vạn giòi bộ đục cơ thể ắ thành ngàn cái lỗ để chui ra.

"A...a..." Con giòi màu đen sau khi sinh sản xong với một số lượng khổng lồ trên người Hắc bộ cạp, nó mới cắn nuốt trái tim ắ ta, khiến ắ chết đi trong thống khổ tim bị ăn mòn, cơ thể đầy giòi bộ.

"Ta không cần loại Tín đồ như ngươi. Bắn thiêu!"

"Còn ngươi, Annabelle Sign, một Tín đồ người Zann của ta bị ngươi lóc da ra để thỏa mãn thú tính của ngươi! Thảm trạng khi chết của nàng thực sự khiến ta nhìn lại các ngươi một lần thật kĩ, tiêu diệt các ngươi thật sạch sẽ!" Nam nhân có chút nhướn mày, hai tay khê giòi lên, một lưỡi đao màu đen hiện ra sau lưng hắn.

"Lột da của hắn ra!"

Nam nhân quay mặt đi, lắng nghe tiếng gào thét thiết lòng người tê tái. Cái kiểu chết vì bị lột da kia, hắn tình nguyện quay người nhắm mắt, chứ chẳng hề muốn nhìn dù chỉ một chút xíu. Quá xấu xí! Chết một cách quá xấu xí! Bắn mất hắn!

Suy ra hai người kia chết còn đẹp chán, mất một ít ruột, một ít thịt (nuôi giòi ắ =;=), còn tên này mất nguyên bộ da! Xấu không chịu nổi!

Đến khi tiếng thét chấm dứt, Nam nhân hai tay khê vung, mang ra một đoạn thịt còn đỏ hồng, một quả tim, cùng bộ da lúc nãy hắn vuốt ve.

"Các Tín đồ của ta, các ngươi cũng nên an nghỉ rồi!"

Đồ trong tay hắn hóa thành bột phấn, theo gió mà trải khắp cánh đồng. Những cái xác ghê tởm kia, nam nhân nhìn cũng không nhìn, tay khê phất, một luồng sáng nóng rực trào ra, đem 3 cái xác hóa thành chất màu đen sệt, làm phân bón cho hoa.

Nam nhân thờ dài một tiếng, định phi thân rời đi, thế nhưng, một khối đá màu xanh lam kì lạ đập vào mắt hắn.

"Giờ đây? Hồi đó trông hoa mình có thấy cái này đâu nhỉ?" Nam nhân tò mò chọc chọc khối đá. Vậy mà, hắn lại cảm nhận được sinh mệnh sống trong nó!

"Kì quái nhá..." Hắn hội tụ một ma pháp trên tay, "Lưỡi dao quang minh" - ma pháp cấp A cắt khối đá này ra, vậy mà lại cắt rất khó khăn!"Cường độ cứng thật mạnh! Hơn cả ma pháp băng - thổ hệ chuyên phòng ngự cấp 9!"

Lòng hiếu kì thôi thúc, nam nhân tạm hoãn mọi công việc, làm thợ đẽo đá suốt 3 ngày 3 đêm.

Đến đêm thứ 3, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy được một khuôn mặt dịu dàng đang say ngủ. Da trắng như tuyết, tóc xanh như biển cả, đôi môi hồng nhuận ngọt ngào khe khẽ mở đầy dụ hoặc.

"Thật... đẹp..." Nam nhân ngờ ngẩn nhìn người đang ngủ say. Ma pháp cấp A định hệ quang minh "Liệt diễm Quang minh" xuất hiện trên tay hắn, đem số đá xanh còn lại hoàn tan, nhẹ nhàng mang người đặt vào lòng nam nhân.

"Một tạo vật thật đẹp đẽ..." Nam nhân mê muội ngắm nhìn cô gái trong tay, vuốt ve mái tóc, khuôn mặt, đôi môi với vẻ thành kính không gì sánh được."Thật đẹp... Giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ của Thần Linh..."

Hai tay hắn khê nhấc lên, nguyên tổ ma pháp quang hệ tràn ra, tạo nên một chiếc giường ánh sáng vô cùng diễm lệ. Hôn lên trán cô gái, nam nhân nhẹ nhàng đặt cô lên nơi mà cô cần phải nằm, mỉm cười đem cô rời đi.

.....

uốn éo, Đừng hỏi vì s chương này ngắn, bởi vì đến đây là hết nội dung có thể viết rồi a~

.....

Xi poi vài chương sau: Cuộc sống của bạn nam chính thứ 6

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Một ngày làm việc của ngài Authur Lam

Phố Leo, thành Sinn, nhà thờ to nhất thành phố chính là niềm tự hào của người dân nơi đây.

“Sinn là nơi có Thần trú ngụ.” - câu lưu truyền khắp cả nước về thành Sinn.

Nơi đây, người người trước khi đi ngủ đều sẽ thành kính chấp tay lên ngực cầu nguyện, mỗi sáng đều sẽ đến nhà thờ đặt tại trung tâm thành phố, nghe Thần sử giảng đạo cùng nhận lời chúc phúc của Thần.

Mà Authur Lam - gia chủ dòng họ Authur - một trong những dòng họ đứng đầu thế giới ngăm bây giờ đang bị năm đứa trẻ vây quanh, khuôn mặt bất đắc dĩ cười cười, bàn tay đặt lên đầu một đứa bé gái.

“Thần sẽ chúc phúc cho con.” Một tia sáng lóe lên từ lòng bàn tay hắn, đi vào đầu đứa trẻ, tạo thành một lồng bảo vệ nhàn nhạt xung quanh nó.

“Cám ơn ngài, ngài Thần sử. Thần sẽ chúc phúc cho ngài!” Mary cười rộ lên, chạy nhảy xung quanh Authur Lam.

“Được rồi. Cha mẹ con đang tìm kiếm con đây, con cũng nên về rồi.” Authur Lam xoa xoa đầu Mary, tiễn nó ra khỏi cổng chính nhà thờ.

“Ngài Authur.” Người đàn ông áo đen đứng chờ từ lâu trước cửa chính nhà thờ khẽ cúi đầu, khuôn mặt vô cảm lạnh lẽo thường ngày xuất hiện một vết nứt nhỏ. Ác ma giết người không để lại một chút cặn lại là vị Thần sử lương thiện, dịu dàng, người cha của dân chúng thành Sinn.

Không biết là nên bi ai hay buồn bã nữa a...

“Ta sẽ không về đâu.” Authur Lam nhìn về phía nhà thờ, trong mắt vậy mà đầy dịu dàng và sùng kính. Nữ Thần của hắn đang ngủ ở đây, làm sao hắn có thể để nàng một mình được chứ?

“Sự vụ giao cho bọn Authur Lục và Tứ đi. Có thể, ta sẽ rất lâu không thể về nhà được!” Authur Lam mỉm cười “dịu dàng”, cũng đầy “dịu dàng” phui tên vệ sĩ đi khỏi nhà thờ.

Nhà thờ này là nơi thánh khiết nhất của thành Sinn, cũng là nơi duy nhất hợp với vẻ đẹp của nàng.

Authur lắc lắc đầu, tiếp tục công việc của ngày hôm nay.

“Soạt.”

“Cạch.”

“Lọc cọc.”

Hôm nay khá nhiều Tỉn đồ đến, nhà thờ cũng bần kinh khủng, mà chỉ mình hắn ngụ tại nơi này, việc dọn dẹp nghiêm nhiên rơi lên đầu hắn. Lần đầu tiên, gia chủ Authur gia tộc đã rất vất vả, dọn dẹp từ sáng đến tối, tối đến sáng. Sau này, ở quen rồi thì việc gì cũng dễ dàng, ngài Authur đã có thể tự hào mà nói: Nếu hắn bị Thần đuổi việc (nếu nhá), làm một chàng quân gia hay một anh hầu cũng rất tốt.

Sau khi dọn dẹp một buổi sáng sau lễ cầu nguyện, ngài Authur xách giỏ ra chợ mua đồ. Cả hôm nay hơi ươn, chắc là lão đánh cá có bệnh gì rồi lại để thằng con ra biển rồi. Rau xanh nhưng hơi nát, sâu cũng hơi nhiều. Ngài Authur chọn lấy con cá tươi nhất và bó rau ngon nhất, lắc lắc đầu xách giỏ về nhà.

Tiểu Nữ Thần hắn là rất đói bụng nhỉ, cho dù nàng đang ngủ rất say.

Sau 30 phút, một bàn ăn đã hoàn thành bốc khói nghi ngút. Authur cười thỏa mãn, đem một bát cháo vào phòng Tiểu Nữ Thần của hắn.

Trong phòng, Tiểu Nữ Thần của ngài Authur đang ngủ say trên chiếc giường xa hoa, mái tóc màu xanh lam xinh đẹp xõa tung trên giường, ánh sáng tạo ra một vầng sáng bao phủ lấy nàng, nâng niu, bao bọc.

Trong mắt Authur đầy vẻ si mê, bát cháo bị tùy ý để vào nơi nào đó. Hắn chạm vào làn da trắng nõn xinh đẹp, cẩn thận tựa như nó là những thước lụa thượng đẳng nhất.

“Tại sao, một tạo vật xinh đẹp như vậy... hoàn mỹ như vậy...” Authur Lam cẩn thận vuốt ve mái tóc màu xanh lam, ánh mắt đầy vẻ mê man. Thật may mắn, Nữ Thần lại thuộc về tay hắn.

“Được rồi. Ăn cháo nào. Cho dù là Thần, không ăn cũng sẽ chết.” Authur Lam nâng Nữ Thần của hắn vào lòng, phong cách vô cùng ưu nhã ăn một thìa cháo, rồi áp môi hắn lên cặp môi hồng ngọt ngào.

Gi? Tại sao ư?

Ngủ ngốc! Người đang ngất xỉu thì làm sao ăn được! Ngài Authur chính là đang chăm sóc và giúp đỡ người bệnh đó nha!

Gi? Vô si?

Gi? Không có phong phạm quý ông?

Ngủ ngốc! Tiểu Nữ Thần của ngài Authur sau này sẽ là vợ của hân, hân hôn môi nàng mà gọi là vô si sao?

Này, kĩ thuật hôn môi của ngài Authur chính là điều mà mọi người trong Authur gia tộc vô cùng ghen tỵ đấy! Nụ hôn đầy lịch thiệp và tao nhã như vậy, làm sao mà đánh mất được phong phạm quý ông cơ chứ!

Đầu lưỡi đụng phải một vật dài nhỏ khiến lòng mảy Authur xoắn lại thành một đoàn.

Nữ Thần của hân vậy mà lại bị một cái đinh xuyên qua lưỡi. Vấn đề lớn nhất là bên trong nó có mùi của hai tên (chó chết - một quý ông sẽ không nói ra những chữ này Authur à) nào đó!

“Hừ! May mắn là chiếc đinh này cũng khá hợp với nàng, nếu không hai tên này, ta sẽ nguyện rửa tội bây đến chết!” Ngài Authur bực mình nói như vậy, hai tay lại vẩy vẩy sau lưng, gửi tặng hai đầu sỏ vài lời nguyện rửa “xinh đẹp”.

Nha nha nha, một quý ông tiêu chuẩn chính là phải có thù tất báo, đôi khi dối lòng một chút mới đủ mị lực của cánh mảy râu..

.....

Xi poi:

Lại một ngày đầy bận rộn của ngài Authur Lam..

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lại một ngày đầy bận rộn của ngài Authur

“Mary con yêu, Mary ơi, ăn cơm nào...” Một người phụ nữ tóc vàng chạy lên lầu, lo lắng lặp lại nhiều lần. Đứa bé này hôm nay sao vậy?

“Mary con yêu.....A.....”

“Không được, tránh ra khỏi mẹ!!!! A!!!!A!!!!”

.....

“Ngài Authur! Ngài Authur!” Khi mà Authur đang dọn dẹp nhà thờ, một người đàn ông vội vàng xuất hiện trước cửa nhà thờ, vẻ mặt bất an, hoảng sợ.

“Xin chào ngài Sounl, có chuyện gì sao? Sắc mặt của ngài xem ra không được tốt.” Authur mỉm cười, chấp tay lại. “Thần sẽ chúc phúc cho ngài.”

“Ngài Authur, Thần cũng sẽ chúc phúc cho ngài.” Sounl vội vàng đáp lại. “Thưa ngài Thần sứ, tối hôm qua tại nhà riêng của 2 mẹ con nhà Lunc xảy ra một vụ án. Đứa nhỏ Mary biến mất, người mẹ Maxis lại chết với một thảm trạng quái đản, máu bị hút khô không còn một giọt.”

“Liệu có phải, là bởi dị tộc kia hay không?” Sounl lau mồ hôi trên trán. 2 năm trước cũng xảy ra một vụ án như thế này, ngài Thần sứ phải lẫn lộn gần 2 tháng mới bắt được hung thủ là một dị tộc Quỷ hút máu. Thảm trạng khi chết của các nạn nhân cũng là bị hút hết máu, trên cổ có hai cái lỗ nhỏ.

Thật rõ ràng, là dị tộc Quỷ hút máu.

Authur sau khi nghe đến chỗ dị tộc đã biết mấy ngày kế tiếp coi như bị hủy rồi. Vốn hân định mang Nữ Thần tẩy rửa một lượt, ăn đậu hũ một lượt, bây giờ kế hoạch lại phải ngâm nước nóng.

Chết tiệt! Con Quỷ kia, mi mà vào tay ta thì đừng có nghĩ đến chuyện chết được dễ dàng!

Authur mặt hầm hập âm trầm đi theo Sounl đến hiện trường vụ án - nhà Lunc.

Đứng trước cửa, Authur nhìn không được tung ra một cái “thuật dọn dẹp”. Mùi máu cùng mùi tử thi hòa lẫn cùng nhau quả thật vô cùng khó ngửi.

“Đây là phòng của Mary?” Authur nhăn mày liên tục tung ra “thuật dọn dẹp”, một bên quay lại hỏi Sounl.

“Vâng... có chuyện gì sao thưa ngài?” Sounl nuốt nước miếng, nhìn về mặt khó coi của Authur.

“Mùi của bọn Quỷ hút máu dị tộc kia ám khắp căn phòng này, thật là kinh tởm!” Authur thốt lên, ngăn chặn cơn buồn nôn trong cổ họng. Quỷ hút máu và Thần sứ, mãi mãi là kẻ thù không đội trời chung, luôn luôn kinh tởm lẫn nhau.

Mùi này rất thuần và nồng, con Quỷ hút máu này rất thuần chủng đây. Vụ này thật rắc rối!

Chết tiệt nhất là, hắn sẽ càng thêm bận rộn a!!!

Đen đui nhất là nếu đụng phải tên họ Vamp kia, chuyện này sẽ càng thêm phức tạp! Và hắn sẽ bận lại càng thêm bận!!!

.....

“Ha ha ha... tên Thần sứ ngu ngốc...” Giọng nói cuồng vọng tới cực điểm, nhưng lại khàn khàn đầy quyến rũ. Bởi, hắn có vốn đề cuồng vọng.”Cái gì mà dị tộc chứ? Tộc Vamp của chúng ta chính là một trong cửu tộc lãnh đạo thế giới ngầm, sánh ngang cùng Authur gia của hắn, hắn là gì mà dám hô to gọi nhỏ đòi chém giết Vamp gia chúng ta chứ?”

Nam nhân vung vẩy tấm áo choàng đen, bữu môi nhìn ngó cái gọi là “Nhà Thờ cao quý” trong miệng tên Authur Lam. Độc một màu trắng, đám Thần sứ thâm mỹ luôn luôn tề tã như vậy!

Xem đây, áo choàng phong cách cổ điển thuần đen, áo măng tô thượng lưu, trang sức tinh xảo xinh đẹp, dây chuyền Thánh giá chữ Thập màu đen biểu lộ cho sa ngã và dục vọng. Chỉ cần nhìn vào Vamp Jin hắn là đủ để cảm nhận được sự nhàm chán của tên Authur kia rồi!

Buồn cười nhất là, phạm phu tục tử như tên Authur Lam kia mà lại học đòi đường hoa như Vamp tộc bọn hắn, dường ra một loại hoa đại độc một màu xanh ngu ngốc giả bộ cao quý.

Vamp Jin dạo một vòng quanh nhà thờ, cảm tưởng muốn một ngọn lửa đem cái nơi toàn mùi Quang Minh ma pháp nguyên tố này thiêu ra tro. Vamp tộc là Quỷ hút máu thuần tu ma pháp Hắc ám hệ và Vong Linh từ hệ, cực kì chán ghét ánh sáng của ma pháp Quang Minh!

Một ngón tay nhón lên, bầu trời chuyển đen như mực. Vamp Jin cười cuồng tiếu, ném lên nóc của nhà thờ một ngọn lửa màu đen âm u tàn ác.

Thế nhưng, một cột sáng hiện ra, dập tắt ngọn lửa “Ám Viêm” mà Vamp Jin ném đi.

Đó là ma pháp Quang Minh hệ “Thù hộ ánh sáng” cấp A đỉnh cấp. Tên Authur Lam này, ma pháp “Thù hộ ánh sáng” cấp A đỉnh cấp không phải muốn dựng là dựng được đâu. Hơn nữa, duy trì ngày này qua tháng khác một cách liên tục như vậy còn rất tốn sức nữa.

Theo mùi thì có thể nhận ra ma pháp “Thù hộ ánh sáng” này mới được dựng ra khoảng 2~3 ngày trước, khi đó nơi này vẫn chưa có gì kì lạ cả.

“Chẳng lẽ, có gì đó bên trong rất quan trọng với tên kia sao?” Vamp Jin liếm môi, ánh mắt màu đỏ sáng lờ lờ như hai viên hồng ngọc. Cướp đoạt thứ yêu thích của người khác chính là thú vui của Quỷ hút máu nha~

“Việc này vui đây...” Vamp Jin vung tay, một áo choàng đen khác xuất hiện từ trong hư không, cúi xuống dưới chân hắn.

Vamp Jin và Authur Lam tranh đấu đã rất nhiều năm, cả 2 đều muốn lóc thịt uống máu tên kia nhưng sức mạnh lại cứ luôn tương đương cùng tiến cùng lùi, ai cũng không làm thương được một cọng lông của bên kia...

Không làm gì được hắn thì ta hủy đồ của hắn!

Ka ka ka.....

“Tiểu Kan, ta nghĩ chúng ta phải hảo hảo mạng đến kinh hi cho tên Thần sứ này một chút a~”

.....

Xì poi na:

“Tên Authur này vậy mà lại cất giữ một báu vật như vậy, thật ích kỷ đấy... chắc chắc chắc...”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Làm chuyện xấu một cách tao nhã và lịch thiệp ~

Author đang thăm dò những thứ trong phòng Mary, đột ngột cảm nhận được “Thủ hộ ánh sáng” dao động. Nhà thờ có người tập kích?!

“Chết tiệt! Có gan tập kích nhà thờ của mình lúc này chỉ có thể là thủ phạm của vụ án này thôi!” Author không nhận được phun ra mấy lời chửi bậy trong lòng. Hừ hừ hừ, Nữ thần của hắn đang ngủ rất ngon, đám dị tộc kia dám làm nàng thức dậy sớm như vậy...

Đến khi Author chạy được đến nhà, nhìn thấy khuôn mặt đang say giấc ngủ của Nữ thần vẫn cứ y như cũ, hắn mới thở phào được một cái xụi lơ ngã lên giường.

“Ha ha... nàng thật sự... khiến cho ta lo lắng muốn chết...” Author kéo nàng vào lòng, hôn lên vầng trán bóng loáng một nụ hôn thật kêu. “Đến lúc nào... nàng mới thức dậy nhìn vào ta đây, tiểu Nữ thần của ta...”

Đêm nay, ngài Author lại tạo nhã “tắm rửa” cho Nữ thần của hắn một lượt, lau người cho nàng một lượt rồi mới ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Làm một thân sĩ, nhân lúc cháy nhà đi hỏi của là không được. Thế nhưng tiểu Nữ thần chính là thuộc về hắn, ăn một chút đậu hũ non mềm thì có sao đâu nhỉ?

.....

“Ngài Vamp Jin, mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong.” Kan quý xuống, ánh mắt lóe lóe sáng. Đi theo chủ nhân làm chuyện xấu quả thực rất kích thích, máu nóng sôi trào.

Kế hoạch này của chủ nhân thật tuyệt vời. Làm chuyện xấu cũng có thể tạo nhã và lịch thiệp đến vậy, chỉ có thể là ngài Jin mà thôi...

“A hắc hắc hắc... báu vật của Author Lam...” Vamp Jin vui vẻ cười âm hiểm, ánh mắt lấp la lấp lánh chứa đầy ý xấu.

Nếu có thể khiến cho tên Thần sứ kia tức giận, thậm chí là phát điên, hắn có lẽ đến ngủ cũng có thể bật cười.

Mối thù của hai nhà Author và Vamp đã sớm trở thành truyền thống của cả hai nhà rồi, nó nay đã thành một thứ giải trí của lớp trẻ, người kia chọc người này một cái, người này lại giết đi vài tình nhân của người kia để trả thù - một mối quan hệ buồn cười duy trì suốt mấy trăm năm.

Có lẽ đối với người Author gia tộc, người Vamp gia là dị tộc uống máu người để sống, phải tiêu diệt. Nhưng với người Vamp gia, đám Thần sứ suốt ngày nhảm chán mặc đồ trắng đi qua đi lại kia chỉ là một đám “bạn lâu năm”, thích thì giết vài người nhỏ yếu, gặp người mạnh thì chạy, trốn, thỉnh thoảng ngáng đường bọn họ vài cái coi như tiêu khiển.

9 đệ nhất gia tộc thế giới ngầm chính là có loại quan hệ này, quý dị, lại hài hòa.

Khác với người phương Đông chủ tu Cổ Võ và Dịch năng, người phương Tây bọn hắn lại chuyên tu Ma pháp.

Hai nhà Author và Vamp khác khẩu cũng bởi vấn đề này. Một bên Quang Minh, một bên Hắc ám và Vong Linh từ vong hệ, nếu không va chạm mới là chuyện lạ đấy!

Tất nhiên, nguyên nhân chính đám nguyên lão trong tộc không hề hé răng, thế nhưng lớp trẻ với đủ loại âm mưu quỷ kế, áp bức thâm sâu cuối cùng cũng tìm ra được lý do thực sự.

Vẫn là một câu chuyện cầu huyết.

Một linh mục và một quý hút máu cùng đề ý một cô gái trong trắng như thiên sứ, rồi hận thù, rồi lại máu chó phun đầy. Thế nhưng không được may mắn như hai gia tộc Lam Lạc cùng nhau chia sẻ trong hòa bình, Vamp gia lại lỡ giết mất cô gái đó vào một ngày đẹp trời, Author gia tộc biết được...

Cùng là một câu chuyện, thế nhưng kết cục lại hoàn toàn đảo ngược, thật bí hại.

Vamp Jin khi nghe được cũng chỉ cười khẩy một cái, hoàn toàn khinh bỉ tên họ Vamp trong truyện.

Tất nhiên, hắn quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến quá mức, kiêu ngạo đến nỗi khi nhận ra cái bị kịch kia lặp lại trên người mình mới ngó người ra...

.....

“Ngài Author! Ngài Author! Làm ơn hãy đến khu phố Greem! Xin ngài hãy cứu vớt người nơi đó!” Sounl quý xuống trước cửa nhà thờ, khuôn mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Đã 2 ngày rồi, ngài Author không chịu bước nửa bước ra khỏi nhà thờ.

Tuy rằng việc này rất bất bình thường, thế nhưng hắn cũng không quá quan tâm. Nhưng ngày hôm nay, nếu ngài Author vẫn không chịu ra ngoài, có thể hắn sẽ hận chết chính bản thân mình mất!

“Làm ơn thưa ngài! Xin hãy cứu vớt chúng con! Rất nhiều người đã chết đi do dị tộc, cũng có rất nhiều người bất hạnh trở thành bán dị tộc chỉ biết giết người. Xin ngài hãy thay mặt Thần linh giúp đỡ chúng con...” Sounl bật khóc nức nở, liên tục đập đầu xuống mặt đất, máu đỏ nhiễm cả đất vàng.

“Kết...” Authur mặt mày âm tình bất định mở cửa. Hắn biết rõ, đám dị tộc này đang nhắm vào hắn, thế nhưng hắn lại không thể không đi!

“Thật sự... mệt mỏi...” và bận rộn!

.....

“A ha ha ha ha...” Vamp Jin ôm bụng cười to, xung quanh hắn lại liên tục xuất hiện rất nhiều vong linh, điên cuồng công kích nhà thờ, rồi lại bị “Thủ hộ ánh sáng” chặn nát. Nhưng người hữu ý có thể nhận ra, ánh sáng của cột sáng theo mỗi lần công kích đều đang dần mờ nhạt tới đi.

“Àm!” Khi con vong linh cuối cùng bị chặn nát, “Thủ hộ ánh sáng” xung quanh nhà thờ liền mất đi. Nó đã dừng lại do hết năng lượng.

“Ha ha ha... ta thực sự rất rất chờ mong đây nha. Báu vật của tên Thần sứ...”

Vamp Jin vui vẻ đi trong hành lang nhà thờ, đôi khi ngửa tay không nhìn được đốt vài chỗ, phá vài chỗ. Hơi thở thành kính của nhà thờ quả là một thứ không khí làm người ta ghét bỏ!

Đứng trước một căn phòng kì lạ dính đầy cấm chú, Vamp Jin biết rõ bản thân đã đoán đúng.

“Cấm chú cấp A đỉnh cấp sao? Quả thực rất mạnh, xứng đáng là một trong những cấm chú mạnh nhất thế giới ngầm. Thế nhưng, nó không phải vô địch!”

“Àm!!”

Căn phòng ngập tràn mùi hoa thơm ngát, trái ngược với màu trắng ngu ngốc làm người ta chán ghét, trong phòng tràn ngập những cánh hoa màu xanh lam đầy cao quý mà thánh khiết. Đẹp đến mức khiến cho người ta muốn vấy bẩn!

Giữa biển hoa là một thân thể xinh đẹp như không thuộc về thế giới này!

“Tên Authur này vậy mà lại cất giữ một báu vật như vậy, thật ích kỷ đấy... chắc chắc chắc...”

=====

Xi poi na:

Thần Linh đang nổi giận. Sinn đang rung chuyển!

Chẳng lẽ, Thánh chiến trong truyền thuyết sắp xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tỉnh

Vamp Jin tò mò chọc chọc vào bờ môi hồng mịn non mềm, ánh mắt dần dần đỏ như máu. “Không ngờ, mùi của người này lại thơm như vậy...”

Móng tay sắc nhọn khẽ vạch một đường trên cổ nữ nhân, lấy đi một giọt máu bỏ vào miệng. Chốc lát, hai mắt Vamp Jin đỏ hơn cả máu tươi, hắn ôm ngực ngã xuống giường, gắt gao ôm nàng vào tay. “Ha ha ha... Ha ha ha...”

Cái gì mà xử nữ máu, cái gì mà tâm huyết (máu ở tim) đồng tử (xử nam), cái gì mà đệ nhất máu?

Tất cả con bà nó đều không đáng một đồng!

“Này, em sẽ cô dâu của ta, duy nhất!” Liếm vết thương ở cổ nữ nhân, Vamp Jin lại tiếp tục cuồng tiếu.

Chợt, tiếng cười ngưng bật, Vamp Jin đột ngột bị nâng lên trời bởi một lực lượng vô hình, hung hăng đâm vào tường.

“Giờ đây? Em tỉnh?” Vamp Jin mặc kệ đất đá bám đầy đầu, mắt xoe xoe tròn óng ánh. Hắn chính là không hề có ý định gian thi nha! Nàng tỉnh thì quá tốt, lẽ cưới sẽ tổ chức ngay và luôn!

Tam Tiền Tam hung hăng phun ra một cánh hoa xanh mọc trong miệng, trừng mắt nhìn Vamp Jin. Chết tiệt! Lấy máu mà cũng đau ghê gớm! Nàng ngủ mê nhưng lại thấy rất rõ mọi chuyện xảy ra xung quanh, tất nhiên cả việc tên này nhập cư bất hợp pháp và việc hoa này dùng “người” bón phân nàng cũng biết!

Authur Lam ngu ngốc! Bất nằng ngu trong một đám “hoa người”! Lúc đầu thì thấy rất đẹp và hấp dẫn, nay nằng lại thấy đám hoa này thật...

Tam Tiền Tam hung hăng quệt môi.

Ngủ 1 năm, nhân cách mẹ kế cũng đã biến mất. Mẹ kế Tiền Tiểu Tam đã mang tất cả cảm xúc cùng những kiến thức của cô mạnh mẽ nhét vào đầu nằng, ép buộc nằng nhận lấy.

“Chỉ mong câu chuyện này có thể có được kết thúc tốt đẹp nhất!” Câu nói cuối cùng của mẹ kế lại là như vậy, thật khó hiểu.

Tam Tiền Tam nhận ra bản thân đã hoàn toàn thay đổi, thế nhưng nằng trước kia vốn chỉ là một tấm da người biết đi không có cảm xúc, nên nằng cũng không biết thay đổi này to lớn như thế nào.

Nằng chỉ trầm ngâm một lúc, cơ thể lại lọt vào trong tay tên Vamp Jin. “Thả tôi ra! Tôi không phải đồ ăn của anh!”

Tam Tiền Tam nhấc lên một ngón tay, ánh sáng thần thánh phát ra nóng cháy mắt của Vamp Jin. Vamp Jin chán ghét lao ra khỏi giường lớn, bực bội nhấc lên một cái Ám ma pháp mới dần thấy dễ chịu.

“Cô dâu của ta, em lại là Ma pháp sư Quang hệ làm cho người ta chán ghét kia?” Vamp Jin dẩu miệng, mặt phụng phịu. “Quang hệ, lại Quang hệ... Những thứ phát sáng đều thật đáng ghét!”

“Ừm... Cho là vậy đi.” Tinh thần không chủ yếu ở một chữ “không” này, lên đến 74% như nằng, không chế nguyên tố ma pháp đã là điều đơn giản như hít thở.

Về cơ bản, hiện nay nằng đã có thể so sánh với mấy tên cấp A đỉnh nam chủ này. Nếu tại này muốn không chế nằng, chờ lên cấp S ghen mấy bé ~

Cấp bậc thực sự được chỉ ra gồm: 20 cấp nhân loại, 3 cấp Thần Linh, 1 cấp Sáng thế Thần.

Các không gian song song tồn tại vô vàn thế giới, thế nhưng con người sau khi vượt quá cấp 20 trở thành Thần cấp 1 thì đều sẽ bị tổng khứ ra khỏi thế giới đó, đi đến Thần Quốc hoặc Ma Vực tùy vị Thần đó chọn lựa.

Đến Ma Vực thì gọi là Ma Thần, đến Thần Quốc thì gọi là Thần Linh.

Thần cấp 1 nhiều như sao trên trời, Thần cấp 2 cũng đếm không xuể - bằng 1/10 cấp 1, Thần cấp 3 bằng 1/100 Thần cấp 2.

Thần có rất nhiều, thế nhưng Sáng thế Thần lại chỉ có 2. Một gọi Mẫu Thần hay Chủ Thần của Thần Quốc, một gọi Phụ Thần hay Ma Quân của Ma Vực.

Cấp A đỉnh ở đây chỉ có thể so với cấp 19 nhân loại, lên cấp S ở đây sẽ bằng với cấp 20 - gọi là Ngụy Thần.

Tam Tiền Tam biết cốt truyện đã bị lệch nghiêm trọng, thế nên nằng cũng mù mịt về thực lực các nam chủ lúc này. Chắc, chưa tên nào lên Ngụy Thần đâu nhỉ?

Vamp Jin mặt tối sầm lại, tay vung lên, Ám nguyên tố hun đen căn phòng. “Cô dâu của ta, nếu nằng còn ngoan cố, ta sẽ đem thành Sinn này biến thành địa ngục tu la! Theo ta về nhà đi, chúng ta sẽ có một hôn lễ tuyệt vời nhất thế giới này!”

“Ừ, được thôi.” Tam Tiền Tam vậy mà chẳng phản ứng dữ dội như Vamp Jin nghĩ, vui vẻ gật đầu.

Nằng cảm thấy ở bên Authur thật nguy hiểm, nguy hiểm không kém lúc bồi tên Đường Yêu chút nào. Nhất là về mặt ôn nhu cùng mê luyện của hắn khi chăm sóc nằng, lúc nào nó cũng khiến tim nằng run lên.

Sớm rời xa hắn là tốt nhất, sau này chỉ sợ sẽ không còn cơ hội rời đi!

.....

Áo choàng trắng đã nhiễm một màu đỏ máu tanh nồng, pháp trượng rực rỡ cũng bị nhuộm màu đỏ của máu tươi. Authur mặc kệ ánh mắt bàng hoàng của dân chúng, điên cuồng chạy về nhà thờ.

Hơn 200 con Vamp chặn đường hắn như từ sị! Cho dù hắn có là Thần cũng sẽ không thể nhanh chóng giết chết chúng được! “Thù hận ánh sáng” đã sớm bị phá vỡ, Nữ Thần của hắn, Nữ Thần của hắn...!!!

Lão đạo mở cửa căn phòng, nhìn những cánh hoa lam xinh đẹp đã bị bóng đêm nhiễm bẩn cùng giường trống không, ánh mắt của Authur dần trở nên điên cuồng.

Một bên cơ thể hắn Quang nguyên tố cuồng bạo muốn nổi loạn, đem không khí nung đến không còn hình dạng. Một bên còn lại trái ngược âm u khủng bố rợn cả người, giống như hố đen điên cuồng cắn nuốt tất cả.

Nhân dân thành Sinn tất cả đều quỳ xuống vái lạy, ánh mắt sùng bái và thành kính như phát điên. Nhà thờ thiên liêng thật cao lớn và vĩ đại trong mắt họ.

Thần Linh đang nổi giận. Sinn đang rung chuyển!

Chẳng lẽ, Thánh chiến trong truyền thuyết sắp xảy ra?

Một giọng nói trầm thấp âm u xuất hiện, vang vọng bên tai người thành Sinn. "Vamp tộc dám có can đảm khinh nhờn ta sao? Tất cả, đều sẽ bị diệt vong!"

Xi poi chương kế:

"Mỗi người của Lam gia, Lạc gia, Vũ gia, Đường gia, Tà gia, Ren tộc đến đây! Nữ Thần của ta, ta sẽ đem nàng trở về bằng mọi giá!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thánh chiến

Trong lịch sử luôn có những sự kiện đẫm máu khiến cho người ta nghĩ đến mà kinh sợ. Tương tự, trong sử kí của Vamp tộc và Authur gia đều có ghi một sự kiện giống nhau, tục gọi "Thánh chiến".

Đó là những ngày đen tối nhất của lịch sử phương Tây.

Sau khi người của Vamp gia lỡ tay giết hại người con gái đó, Authur gia đã vô cùng giận dữ, điên cuồng tập hợp tộc nhân, lấy danh nghĩa của Quang Minh thần thảo phạt Vamp tộc. Chính Vamp tộc cũng vô cùng chán ghét người Authur gia, họ kêu gọi đồng minh trong bóng tối, tàn sát người của Authur gia một cách dã man.

Thánh chiến kéo dài 1 năm tròn, cho đến khi cả hai đều nỏ mạnh hết đà mới chấm dứt. Cũng sau vụ Thánh chiến đó, thù của cả hai đã mãi mãi bị khắc ghi trên bia máu, cũng mãi mãi không có cách nào hóa giải!

Không ai ngờ, sau đó tròn 200 năm, Thánh chiến lại một lần nữa nổ ra!

Authur vuốt ve những cánh hoa xanh còn sót lại một ít hơi ấm, lạnh giọng nói với bóng người phía sau: "Mỗi người của Lam gia, Lạc gia, Vũ gia, Đường gia, Tà gia, Ren tộc đến đây! Nữ Thần của ta, ta sẽ đem nàng trở về bằng mọi giá!"

.....

Cửu long đình - Căn phòng huyền bí cao quý nhất thế giới ngầm

9 cột sáng trong căn phòng tối, biểu lộ cho 9 đệ nhất gia tộc, cũng là 9 người mạnh nhất thế giới này. Lần cuối cùng gần đây nhất căn phòng này mở ra chính là để trừng trị một đại gia tộc hạng nhất, 10 năm sau, căn phòng này lại được mở ra một lần nữa.

9 cột sáng, đã có 7 cột sáng lên, bên trong là 7 bóng người.

"A hắc hắc... Không biết gia chủ Authur gia - Authur Lam ngày hôm nay muốn chúng ta đến đây làm gì nhỉ?" Một giọng nói tà khí ngập trời vang lên trong cột sáng màu lửa đỏ, bóng người mơ hồ nằm trên ghế ngã nghiêng đến đáng đánh đòn - gia chủ Tà gia - Tà Thiên.

"Kì thật việc mời ta đến nơi này mà không chút hỏi báo nào như người làm chính là không tôn trọng ta chút nào đấy Authur Lam. Tiểu mèo hoang của ta vẫn còn chưa rõ tung tích, người là đang làm mất thời gian của ta đấy!" Bóng lưng yêu dị tựa lên cột sáng màu xanh lam pha chút ánh sáng trắng, giọng nói quyền rũ người ta đến tận xương - Thánh y Đường gia - Đường Yêu.

"Thời gian là tiền bạc." Bóng dáng nhỏ nhắn trong cột sáng trong suốt như pha lê khẽ nhắc lại vấn đề đã nói rất nhiều lần. Với đồng thời gian tồn ở nơi này, Sát thủ vương Vũ Lôi hẳn hẳn là đã có thể giết thêm vài người rồi!

Hai cột sáng đứng bên nhau, một màu trắng lạnh lùng tỏa ra hàn khí, một lại là màu xanh lục ôn nhu như làn gió thổi qua vẫn luôn im lặng từ đầu buổi. Bóng lưng của họ cứng đờ mà mặt mũi, tựa như đang gánh chịu điều gì đó rất đau đớn. 1 năm nay hai anh em Lạc Thi và Lam Thần dường như đã chịu điều gì đó đã kích, luôn luôn im lặng như vậy.

"Người đang mất bình tĩnh." Ở một cột sáng màu tím đen huyền bí nhiễm sắc đỏ, bóng người dịu dàng ngồi đó mang theo ý cười hướng đến người khởi xướng cuộc họp mặt. Ren tộc huyền bí phía cực Bắc của đại lục - Hắc tinh linh tộc Ren Hi - đại diện cho lực lượng của tử vong.

Chính giữa căn phòng là một cột sáng tràn ngập ánh sáng Quang Minh nhưng lại có một điểm đen âm u chói mắt - tọa vị của Authur Lam.

Cả 8 người còn lại đều biết, tên Authur Lam này sở hữu và đồng tu cả ma pháp Quang minh lẫn ma pháp Hắc ám. Bình thường hẳn ta luôn thích đóng giả

làm Thần sứ Quang minh, một khi mất bình tĩnh thực sự mới lòi đuôi.

Lần này để lộ ra một con mắt đã nhiễm hắc ám, hẳn là Authur này đã chịu phải đã kích vô cùng lớn, triệt để khiến hắn điên cuồng.

“Ta... sẽ phát động Thánh chiến.” Authur giọng khàn khàn nói ra quyết định kinh người.

“Cái gì cơ?” Vũ Lôi tròn miệng hét ầm lên. Lần đầu tiên, trong cuộc họp chín gia tộc lại xuất hiện yêu cầu diệt một đệ nhất tộc khác.

“Ủm... Người nên suy nghĩ kĩ lại...” Tà Thiên nhấp một ngụm rượu vang, tà khí cười cười nheo mắt. Tà Hồ ly suy nghĩ, rốt cuộc là họ Authur này phát điên cái gì, diệt một cái đệ nhất gia tộc mà lại quyết định gọn lẹ như vậy?

“Không quan tâm, người muốn thì diệt đi, tìm chúng ta làm gì, hừm?” Đường Yêu vuốt ve lọn tóc đỏ, buồn cười nhìn Authur Lam. Thời gian của hắn không phải là để làm những việc vô bổ này!

“Muốn gì? Trả gì?” Ren Hi lời ít ý nhiều, mắt cong cong cười. Muốn chúng ta giúp đỡ hay là đứng nhìn không nhúng tay? Cho một cái giá thích hợp đi a!

Authur liếc nhìn xung quanh. “Nếu chỉ riêng Authur gia độc chiến với Vamp tộc, cuộc Thánh chiến này không biết ngày nào mới kết thúc. Vậy nên, các người hãy giúp ta tận diệt con sâu Vamp tộc này, Authur gia đáp ứng sẽ tận lực trợ giúp cho các người một việc. Mạng lưới thông tin tin đồn của Authur gia, hẳn là các người đều rõ!”

Ánh mắt của cả 6 người còn lại đều lóe sáng.

“Thành giao!”

Thật kì lạ, cho dù là đang cần gấp thông tin gì đó, thế nhưng ấn ý đến mức cả 6 đều sẽ trợ giúp thế này... Mắt Authur nheo lại.

Mà thôi, hắn không quan tâm! Chỉ cần Nữ Thần của hắn trở về, muốn hắn trả cái giá nào cũng có thể!

Thần Linh cũng đừng hòng cướp được em khỏi tay tôi!

=====

Xi poi ni:

“Thế nào? Lễ cưới của chúng ta sẽ rất tuyệt vời đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Một con dơi dâm đang đầy cô chấp (H - lâu ngày r ms thấy a~~~)

Tam Tiền Tam bị con quỷ hút máu hung hăng cắn một ngụm, chỉ có thể buồn bực nằm dài trên giường mặc hắn gặm nhấm. Cả phòng độc một màu đỏ, Vamp Jin này gu thẩm mỹ giống như Đường Yêu biến thái kia quá đi.

“Sau khi hoàn thành nghi lễ, em sẽ hoàn toàn trở thành cô dâu của tôi.” Ưu mỹ liếm môi một vòng, Vamp Jin hôn hôn khoe miệng nàng, ánh mắt vô cùng mong đợi. Vamp tộc có thể trắng hoa, có thể phong lưu thành tánh, nhưng một khi tìm được người kia, sẽ mãi mãi trung thành, yêu đến chết!

Nhìn thần sắc ngày ngày si mê cùng điên cuồng trong mắt Vamp Jin, Tam Tiền Tam tự hỏi rốt cuộc nàng đi theo hắn là đúng hay sai đây?

Vamp Jin vuốt ve cằm cổ trắng nõn của Tam Tiền Tam, nhìn xuống xúc động muốn cắn thêm phát nữa. Mái tóc, đôi mắt, móng tay, móng chân, kể cả lông mi đều là một màu xanh lam của biển sâu - thăm thẳm, hút hồn người.

Thật sự, tại sao bất cứ thứ gì trên người nàng đều mê hoặc nhân tâm đến vậy?

Muốn một ngụm hút sạch máu của nàng, ăn sạch mọi thứ của nàng, khiến nàng mãi mãi đều ở bên trong hắn, hòa tan trong máu thịt hắn!

A...a...a...

Vamp Jin không được cắn một miếng lên xương quai xanh tinh tế, thành công khiến Tam Tiền Tam giật mình rên lên khe khẽ.

“Ta đã bị người nuốt mất hơn 4 lít máu rồi đó!” Tam Tiền Tam nheo eo Vamp Jin. Ánh mắt hung hãn lắm bà lắm lắm.

Chợt nàng giật mình, một cây gậy dài đang chọc chọc dưới hạ thân nàng, ma sát với quần áo một cách dâm dăng. Tam Tiền Tam nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đang cười đến mị hoặc trước mắt, có xúc động muốn tung ra một đấm.

“Uhm... Ta thấy thật là nóng nực...” Vamp Jin cố ý tạo ra những tiếng thờ dốc dâm mị bên tai Tam Tiền Tam, tiểu doi con vẫn cứ tiếp tục việc của mình, chà chà chà.

Hắn cắn một cái tên tai nàng, ánh mắt giảo hoạt cười đến dâm dăng, cũng làm Tam Tiền Tam nổi da gà. “A... nè... Người là định... Uh

“

Một luồng nhiệt xông thẳng xuống bên dưới của Tam Tiền Tam, yêu dịch chảy ra. Mặt nàng nổi lên mấy rặng mây đỏ kì quái, ánh mắt lạnh lùng tan rã, long lanh yêu kiều.

“Con doi chết tiệt... dám hạ được ta... Uhm

“Môi bị chặn lại, tiếng mút mát chắc chắn bị cố ý thoát ra, trêu chọc khiến cho vành tai Tam Tiền Tam trở nên hồng hồng mờ ám.

Con doi dâm dăng Vamp Jin cười mị mị, sau khi cảm thấy đủ thì hạ thân khẽ động, tiểu doi con chui vào hang huyết nóng ầm ầm áp. Hắn vui vẻ rên khẽ một tiếng, ôm chặt lấy thân hình bé nhỏ phía dưới mà lướt động nhịp nhàng.

“Ah... Ah... Uhm... Nhanh một chút đi... Nhanh... Ah... một chút...”

So với mấy tên dã thú điên cuồng hay biến thái thích xài thuốc, xài đạo cụ kia, Vamp Jin lại đi theo thiên hướng nhẹ nhàng bình thản, khiến cho đầu óc người ta mê muội chìm vào, vô thức bị điều khiển theo ý hắn.

Tam Tiền Tam nắm chặt lấy tóc hắn mà lắc lắc. “Người... ah... nhanh lên một chút! Con bà nó... đàn ông đàn ang mà chậm chạp như rùa vậy hả?”

Vamp Jin cười khanh khách đầy dâm dăng. “Nói rõ ràng đi nào...”

“MK mi! Động nhanh lên! Người... Ah!”

“Theo ý người tiểu cô dâu của ta...” Vamp Jin hôn lên đôi môi hơi hơi xanh, máu biến thành màu xanh, cặp môi hồng kiêu diễm cũng biến thành hai cánh hoa lam mềm mại nhuốm màu nước biển.

Tại sao chỉ có nàng mới khiến hắn mê muội đến không phân nam bắc như vậy chứ?

Nàng thật sự quá mê người mà. Thánh khiết, nhưng lại cuồng dã. Không quyến rũ, nhưng lại tràn đầy mị hoặc. Không ngọt như mật ong, mà lại nhẹ nhàng như hương hoa nhài, cũng mạnh mẽ như hoa hồng xanh đầy gai nhọn - một người chỉ tồn tại trong ảo tưởng, nhưng lúc này lại rõ ràng hiện hữu trước mắt hắn.

Làm sao mà hắn có thể không trầm mê cho được?

“A... Hi... ta sẽ không bao giờ buông tay em ra, cô dâu nhỏ của ta...” Vamp Jin lăm bằm bên tai Tam Tiền Tam, vận sức phóng thích vào người nàng thật sâu. Vamp tộc là cổ chấp như vậy, một khi yêu, là cổ chấp cả đời.

“Ah!!!” Tam Tiền Tam khẽ rên một tiếng, cong mình cắn lên vai Vamp Jin. Nàng nghe rất rõ, nhưng lại không muốn để ý đến ý của lời nói đó.

Ta không đáng, Jin à.

Chính ta còn cảm thấy, bản thân ta mới bản thủ và tàn tạ làm sao.

.....

“Thế nào? Lễ cưới của chúng ta sẽ rất tuyệt vời đi?” Vamp Jin hạnh phúc cắn một miếng trên má nàng, mắt cong cong cười vui vẻ. Hắn lần đầu tiên cảm thấy, bản thân sống lâu như vậy thật là vô nghĩa!

Mĩ nhân trong tay, giống như hơn cả nắm trong tay cả thế giới!

Vamp Jin nắm tay Tam Tiền Tam bay vòng vòng suốt 1 ngày dài, hết may áo cưới lại đến in thiệp mời khách, trang trí nhà cửa, các tư thế khi động phòng hoa chúc, v...v...

Mặc dù rất muốn đá bay hắn ra, thế nhưng khi nàng nhìn vào đôi mắt vui sướng lung linh như bảo thạch của Vamp Jin, Tam Tiền Tam lựa chọn im lặng, siết chặt tay hắn.

Vamp tộc, huyết tinh, nhưng cũng thật thuần khiết.

Rất muốn đánh thêm 1 chương nữa, nhưng đi học về mệt quá... Ai nói cấp 3 học nhàn cơ chứ??? Hè nghỉ được có 3 tuần là bị lòi cổ đi đủ thứ π π

Sắp đến 1 trong những phần cao trào nhất truyện, cầu phiếu, cầu vote a

Phần 2 này có rất nhiều biến động, cầu mong con cá này sẽ viết ra được mấy thứ đó mà không làm hư kịch tình.

Chương này làm ít thịt lược cho các bạn đỡ thèm, đến phiên anh kể sẽ có thịt sốt cà chua vừa chua vừa ngọt vừa cay vừa mặn, đạo cụ đầy đủ =_=

Gần đánh nhau rồi a...

Xi pôi nì:

“Là nàg???!?”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chân tình của họ Vamp

Ngày đẹp trời, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi. Vamp Jin thần thái hạnh phúc với một bộ áo màu máu đỏ, nắm tay Tam Tiền Tam một màu đỏ tươi giống hệt hân tiến vào lễ đường.

Tùng đám, từng đám người họ Vamp đều dâng lên ánh mắt hiếu kì cùng thương thức vị nữ gia chủ sắp tới. Đây là con người à? Mắt xanh tóc xanh môi xanh máu xanh...

Thế nhưng mái tóc xanh lam kia, phối hợp với màu máu đỏ tươi lại hợp đến kì lạ!

Tam Tiền Tam từ lúc bước vào lễ đường liền trầm mặc. Nàng không nghĩ đến việc sẽ làm vợ con doi hư hỏng này. Cũng không nghĩ đến chuyện kết tóc với bất kì ai.

Nàng ích kỷ, nàng không hề muốn phải đối mặt với bọn họ sau này.

Càng trầm mê, lại càng khó dứt ra. Yêu càng sâu, mất đi sẽ càng đau đớn.

Âm nhạc cổ điển mở ra, tất cả mọi người đứng dậy, đặt bàn tay lên trái tim, nắm lấy tay vợ hoặc chồng của họ, nhắm mắt đọc lời cầu nguyện. Kể cả Vamp Jin vốn cà lơ phớt phơ cũng nắm chặt tay Tam Tiền Tam, nhắm mắt đặt tay còn lại lên ngực cầu nguyện.

“Dùng máu làm thuốc dẫn

Dùng tim làm hạch tâm

Thề nguyện bằng linh hồn

Nguyên rửa bằng thân xác.

Người chết ta chết

Ta chết người chết

Người sống ta sống

Ta sống người sống”

Nói xong, Vamp Jin mỉm cười, bàn tay đâm thẳng vào lồng ngực, máu tươi nhiễm đỏ sàn nhà. Hân móc ra trái tim còn đỏ bừng đập thành thịch, thành kính đặt vào tay Tam Tiền Tam.

“Người Vamp tộc mãi mãi chỉ có một bạn đời duy nhất. Cùng sinh cùng tử, em chết tôi chết, tôi chết em cũng sẽ đi cùng tôi.” Vamp Jin nở nụ cười mê người. Những Vamp tộc còn lại cũng mỉm cười, nắm chặt lấy tay bạn bên cạnh.

Bầu bạn của Vamp tộc đều là con người, sau khi tiếp nhận trái tim của họ, những người đó sẽ trở thành bán Vamp tộc, vĩnh viễn ở bên nhau.

Có Vamp tìm được bầu bạn của đời mình, có Vamp suốt quãng đời dài đằng đẵng lại tìm không ra bóng hình trong định mệnh. Vamp Jin cảm thấy bán

thân hần rất may mắn, trong dòng người vô tận lại tìm được nàng thật dễ dàng

Tam Tiền Tam ngỡ ngàng cảm nhận nhịp đập nóng hổi trên tay, trái tim cũng không cần thận lỗ mất 1 nhịp. Thế nhưng nghĩ đến chuyện nàng sắp phải đổi mặt, trái tim của nàng lại lạnh đi, môi khẽ mím lại thành một đường,

“Tôi xin lỗi.” Tam Tiền Tam nhìn vào mắt Vamp Jin. “Tôi sẽ không nhận nó.”

Vamp Jin chột cứng nhắc, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng, trái tim nhảy lên mãnh liệt, đồng thời cũng khiến Tam Tiền Tam hoảng hốt 1 trận.

“Em... nói gì cơ...” Vamp Jin cảm thấy huyết mạch đang dội ngược lên, liên tục cuồng bạo muốn phá hủy lí trí của hần.

Không lẽ, định mệnh của hần không phải nàng?

Không thể nào! Từ khi Vamp tộc sinh ra đã sớm coi việc tìm kiếm bạn đời thành bản năng, quan trọng hơn cả việc hít thở. Nhất là cảm giác trái tim điên cuồng muốn chạy ra khỏi lồng ngực khi hần nhìn thấy nàng, chắc chắn không hề sai!

Người ta nói định mệnh chính là “Nhất kiến chung tình, vừa gặp sẽ yêu”, chẳng lẽ với hần lại sai sao?

“Tôi sẽ không nhận lời với anh.” Tam Tiền Tam khẽ cụp mắt xuống, che đi tia áy náy khó phát giác. Nàng sẽ không ở bên bất kì ai. Những khoảnh khắc cuối cùng này, nàng muốn được làm những gì nàng muốn.

Không hối tiếc, không oán hận. Để khi nhắm mắt lại, sẽ không có gì tiếc nuối cả.

“Tôi...” Tam Tiền Tam mở miệng, đột ngột đôi môi bị chặn lại. Vamp Jin điên cuồng gặm cắn đôi môi độc ác khiến hần tổn thương này. Tại sao lại không chấp nhận hần? Tại sao lại không muốn đi cùng hần chứ?

Trong lúc Vamp Jin đang giãy giụa, bầu trời đột ngột bị rạch ngang qua, 7 bóng người xuất hiện trên bầu trời, lẳng lặng nhìn cảnh tình chàng ý thiếp trước mắt.

“Là nàng???!?”

Bọn họ, vậy mà suýt chút bị chọc mù mắt.

Người bọn họ ngày đêm nhớ mong, thậm chí còn chấp nhận làm công cho Authur gia để đổi lấy một cơ hội nắm được chút thông tin của nàng, bây giờ sắp làm vợ kẻ khác!!!

“Mụ nội nó!” Authur là kẻ phản ứng đầu tiên, một cột sáng bắn ra muốn đánh bay tên họ Vamp bản thủ ra khỏi người Nữ Thần của hần ngay tức khắc! Authur gia gia chủ lần đầu tiên không nhịn được chửi đồng thành lời.

Ren Hi đậm mặc lướt qua mấy khuôn mặt đặc sắc xung quanh, trong lòng hô to thống khoái xem náo nhiệt. Tà Thiên âm tình bất định, tà khí biến thành hỏa khí mù mịt khiến xung quanh bốc khói. Đường Yêu cười đến khuynh đảo chúng sinh, cười đến làm cho hần cũng nổi da gà. Anh em sinh đôi biểu cảm càng thêm quái dị, áy náy? Hỗn loạn? Hay hận thù?

Vũ Lôi đã sớm vạch trời chui vào lỗ hổng không gian, ánh mắt to tròn giả hoạt mấp máy như hai viên bảo thạch.

Gãi gãi cằm một lát, Ren Hi buồn cười, hần thật sự muốn xem xem cái gọi là nữ nhân kia đáng bao nhiêu tiền.

Hần lia mắt xuống, cổ họng cứng lại.

== cắt a ==))

Xi oi nè:

“Bái bai a~”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bị đánh cắp?

Tam Tiền Tam nhìn những gương mặt quen thuộc bên dưới, có xúc động muốn phun ra một ngụm máu. Có cần phải đông đủ như vậy hay không?

Đằng sau lưng Authur Lam đột nhiên xuất hiện hàng loạt bóng người. Vamp Jin cũng không yếu thế, tay khẽ nâng, một đột quân quý hút máu xuất hiện.

Quý hút máu muốn tạo thêm thành viên rất dễ dàng, 1 tên thuần chủng 1 đêm có thể tạo thêm hàng ngàn đồng loại.

“Ha ha ha... Các người đến dự tiệc cưới của chúng ta sao? Xin lỗi, trở về đi, bàn ăn đã đủ khách, không còn chỗ cho các người nữa đâu.” Vamp Jin không khách khí ra lệnh đuổi người, mỉm cười thị uy hướng về phía Authur Lam.

Tam Tiền Tam sắc mặt tái nhợt cúi đầu xuống, mắt nhắm lại tùy Vamp Jin xử lí. Dù sao sau hôm nay nàng cũng sẽ rời đi, không cần quan tâm đến mấy chuyện này. Bởi vì bất an, trong lồng ngực Tam Tiền Tam giống như có thứ gì đó đang nứt ra, thế nhưng nàng lại không chú ý đến nó.

Ren Hi nhủ mày nhìn không khí quý dị đang bao trùm. Chuyện quái quỷ gì đây? Rốt cuộc là mấy tên này có quan hệ gì với con nhóc kia vậy?

Mặc kệ, việc của hắn từ đầu chỉ là xem trò hay mà thôi. Thế nhưng nếu con bé họ Phuong có vấn đề gì, hắn sẽ không khách khí cắt đứt chuyện này tại đây.

(Tên cơ thể nguyên chủ là Phuong Tiền Tiền nhá)

Nhờ vả của Phuong Lâm hắn không thể lơ đi được, dù sao ông già đó đã từng cứu hắn 1 mạng cơ mà.

“Nàng là của ta! Thứ bản thiêu như người không đủ tư cách chạm vào nàng!” Một bên mắt Authur đột ngột bị sắc đen chiếm lấy, hoàn toàn đối lập với con ngươi màu vàng kim bên cạnh. Không khí thay đổi, nguyên tố Âm xuất hiện bên cạnh Quang nguyên tố.

Một bên Authur là ánh sáng chói lọi thần thánh đầy tính hủy diệt, một bên là bóng đen âm u cuồng dã cắn nuốt vạn vật.

Hiển nhiên, tên họ Authur này là Ma pháp sư song hệ Quang Âm.

Vamp Jin hung hăng dựng ngón giữa. Má nó còn bày đặt chúng ta là ác quỷ, người có khi nào tự nhìn lại bản thân hay không vậy tên họ Authur kia!

Ngón tay chỉ thẳng lên trời, một hồ máu màu đỏ đột ngột xuất hiện cắn nuốt bầu trời. Miệng Vamp Jin khẽ mấp máy, ánh mắt bị màu đỏ máu chiếm đóng. Một cơn mưa máu màu đỏ rơi xuống đất, rơi xuống nơi nào nơi đó xuất hiện một con quái vật được tạo ra từ máu, điên cuồng gầm rú tiến đến chỗ Authur Lam.

Đại chiến bắt đầu.

Vamp tộc nhe ra hàm răng trắng tinh, thưởng thức một bữa tiệc ngon lành nhưng lại phải đặt cược cả mạng sống lên. Chỉ trong chốc lát nơi nào cũng máu chảy thành sông.

Authur giết đến hăng say, đột ngột nhận ra đám “đồng minh” sau lưng còn đang đơ ra không chịu giúp một tay. “Này! Ta mời các người đến không phải chỉ là để ngắm cảnh!” Con ngươi ám đen lóe lên tia uy hiếp.

“A~ Bốn gia hũy kèo ~” Đường Yêu phát tay lấy ta một cái ghế dựa và một đĩa hạt dưa, thích chí nằm dựa vào lưng ghế cắn cắn. Cứ để hai tên này chó cắn chó, gia cuối trận sẽ ôm mỹ nhân về trừng phạt một trận vì rải hoa đào lung tung.

“Ta đang bận!” Tà Thiên tà khí cười, nhấn tin cho ba mẹ đã tìm được con dâu cho hai người rồi. Việc quái gì phải giúp người khác may áo cưới, đem áo về mặc cho riêng mình sau khi người ta may hộ có hơn không đây?

Vũ Lôi dứt khoát nhảy vào vết rách không gian giả ngu. Hắn là đang chờ thời cơ một kích cướp người hiểu không? Hắn dứt khoát thay một bộ dạ hành đen, đeo khăn che mặt làm kẻ cướp. Tui bây giờ không phải Sát thủ vương nha, tui là thổ phi đi cướp áp trại phu nhân về nhà mà thôi.

Lam Thần và Lạc Thi lại nhận ra có thứ gì đó kì lạ đang xảy ra, giật mình nhìn về phía Tam Tiền Tam. Thế nhưng cả hai lại không dám tiến đến. Chuyện của Lạc Tâm, họ không thể coi như chưa từng xảy ra được.

Lúc này Tam Tiền Tam sắc mặt tái nhợt không có lấy chút máu, đẩy Vamp Jin ra thật xa rồi bay lên.

Không gian xung quanh liên tục dao động, từng luồng năng lượng màu xanh lam liên tục cuồng bạo xông vào cơ thể Tam Tiền Tam.

“A..... Ah.....” Nàng gất gao ôm lấy lồng ngực đang muốn nổ tung, khóe môi chảy ra những giọt máu màu lam nhạt. Màu tóc, màu môi, móng tay, móng chân và con ngươi của nàng liên tục đậm thêm “A!!!!!!!!!!”

Không thể chịu đựng nổi, Tam Tiền Tam chỉ còn cách đem năng lượng bạo ra ngoài.

“Bùm! Bùm! Bùm!” Tất cả những người D cấp trở xuống bị miểu sát ngay tức khắc, C cấp bị trọng thương ngất xỉu, B cấp ôm đầu ôm ngực ngã quỵ. Kể cả mấy tên đầu sỏ việc cướp đầu và chủ rề cũng khó chịu nhăn mày.

“Hộc...” Ánh mắt Tam Tiền Tam hỗn loạn, móng tay sắc bén cắm vào lồng ngực, chạm vào nguồn năng lượng tinh thể màu xanh lam bên trong trái tim. Thật muốn một đòn bóp nát nó!

Lúc trước chưa cảm nhận được đau đớn đã như vậy rồi, lúc này thật sự còn tồi tệ hơn cả cực hình mà!

Năng lượng cuồng bạo vẫn chưa chấm dứt, từng luồng NL màu xanh lam điên cuồng xông vào người Tam Tiền Tam, tạo ra một cái lốc xoáy cắn nuốt

NL.

“Như vậy không được...” Tam Tiền Tam nhăn mày, ngón tay tiến vào trái tim, khẽ nắm chặt lấy tinh thể năng lượng. Thế nhưng cơ thể nàng vẫn bắt đầu xuất hiện những vết nứt do quá tải năng lượng.

“Dừng lại!” Đường Yêu nhận ra tình thế bất ổn đầu tiên, xông đến chỗ nàng ngay lập tức nhưng lại bị năng lượng cuồng bạo chặn lại. “Không được hấp thu thêm nữa! Ta bảo em dừng lại!”

Vũ Lôi bị chặn lại trong không gian bị năng lượng phong bế, cánh tay máu thịt lẫn lộn điên cuồng công kích lên vách ngăn không gian, mảnh vỡ không gian liên tục cắt xé tay hân, thế nhưng nó vẫn sừng sững không thể lay chuyển.

Tà Thiên lấy ra một con rồng lửa phóng đến, thế nhưng sức của 1 người không làm gì đối với nguồn năng lượng của thiên nhiên được.

Tam Tiền Tam khóc không ra nước mắt. Nếu có thể nàng đã dừng từ lâu rồi! Tinh thể này sẽ liên tục hấp thu đến khi no mới thôi, thế nhưng khi nào nó mới no? Nếu đây là cơ thể quái vật bất tử kiếp trước của nàng thì tốt biết mấy? Vỡ nát thì gắn lại, tim nổ thì tự lành, tiện lợi biết bao.

Vết nứt càng ngày càng nhiều, những giọt máu màu lam bắt đầu theo vết nứt chảy ra. Đau đớn khiến não bộ Tam Tiền Tam trống rỗng.

Không, ta vẫn chưa muốn biến mất.

Ta còn muốn được làm rất nhiều việc.

Ta vẫn còn muốn sống..

Đột ngột một làn khói đen xông thẳng về phía Tam Tiền Tam, không gian bị cường thế làm cho tan biến, để lại một câu nói đáng đánh đòn. “Bái bai a

“

Ren Hi đã biến mất cùng Tam Tiền Tam.

Trận chiến cướp vợ này chú rề mắt vợ, tên cướp mất người yêu, kẻ qua đường dắt ngựa nhân về nhà...

Giải thích 1 lát, anh Hi có năng lực Tử Thần làm tan biến hết mọi thứ, thế nên anh làm cho năng lượng biến mất, làm cho vách ngăn không gian biến mất cướp Tam tỷ về nhà.

Thế nhưng dị năng này sẽ mất thời gian để sử dụng với số lượng lớn, cho nên sẽ không biến thái quá mức đâu.

Còn việc trên là Tam tỷ hấp thu năng lượng thăng cấp, bây giờ chỉ có thể xì poi đến vậy thôi nha.

Xì poi nè:

“Ừm, đó là mẹ của tôi, người phụ nữ xinh đẹp nhất, cũng tàn nhẫn nhất thế gian này.”

Tổng kí tự 1494 tự, thật dài a...

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lọt vào tay kẻ biến thái nhất truyện

Tam Tiền Tam là bị đau mà tỉnh giấc. May mắn cuối cùng tên tham ăn trong ngực nó đúng lúc, nếu không chỉ sợ nàng sẽ bạo tạc mà chết. Thế nhưng 82% sao...

Hai tay xoa xoa ngực, trong mắt Tam Tiền Tam chất đầy phiền muộn.

Thời gian của nàng càng ngày càng rút ngắn lại.

“Cạch.” Một bóng dáng mơ hồ bước vào, ánh đèn tím âm u khiến cho không khí trong căn phòng mang theo đầy tính nguy hiểm cùng xâm lược. “Tỉnh rồi sao?”

Tam Tiền Tam nhìn lên. 1 nam nhân tóc đen mắt đen bình thường, làn da trắng bệch tái nhợt, đôi môi dịu dàng mỉm cười, thế nhưng ánh mắt nhìn nàng lại giống như đang nhìn 1 cái xác chết vô hồn. Nó hẳn là không phải dành riêng cho nàng, là tên này nhìn ai cũng đều dùng ánh mắt như vậy.

“Cảm ơn anh đã đem tôi ra khỏi đồng lộn xộn đó.” Nàng mỉm cười thật lòng với hắn. Đối mặt với những người kia, quả thật nàng không thể, không thể tàn nhẫn.

Rất gần, rất gần rồi..

“Tôi là Ren Hi, gia chủ của Ren tộc - Hắc Tinh Linh.” Ren Hi đặt đĩa ăn lên bàn. “Cha cô có ơn với tôi, nên hôm qua tôi đã giúp cô thoát khỏi mấy tên đó. Tôi biết cô không muốn đi cùng bất cứ ai. Tôi đã liên lạc với cha cô rồi, thế nên cô cứ ngoan ngoãn ở đây chờ Phương gia chủ đến đón đi.”

Ren Hi nói xong thì rời đi, để mặc Tam Tiền Tam hóa đá.

Quả thực là tránh vô dưa đá trúng vô dưa!

Ren Hi kia chính là đại biến thái của cuốn sách này. Khi xưa Phương Linh lọt vào tay hắn quả thực là ăn không ít khổ sở.

Tạm gác vấn đề Ren Hi qua một bên, nếu nàng không nghe lầm thì lúc này Phương Lâm sắp đến rồi. Cha...

Ngay lúc này nàng quả thực không hề muốn ở bên cạnh bất cứ ai. Năng lượng tinh thể trong người nàng bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát không rõ nguyên nhân, rất nguy hiểm. Nhất là người như Phương cha...

Đêm ở Hắc sâm lâm..

Tam Tiền Tam huy ngón tay định rạch vỡ không gian, thế nhưng không gian ở nơi này bị cầm cố do trận pháp Thần cấp của Hắc Tinh Linh tộc, cách này của nàng không khả thi rồi!

Nhìn khắp căn phòng hoàn toàn khép kín và chỉ có 1 cánh cửa đóng chặt, Tam Tiền Tam tỏ vẻ chỉ có thể lên ra từ cái cửa này mà thôi. Nổ tung tòa nhà này? Vậy thì còn gọi là lên lút chạy trốn nữa không?

Đặt tay lên cánh cửa, cánh cửa nhanh chóng tan thành bãi nước nhờ dị năng phân hóa của nàng.

Phong cách của Hắc Tinh Linh khi xây nhà, gạch đen, trần đen, sơn đen, thứ gì cũng đều một màu đen, dùng nến hoặc đèn tối màu, không gian nhà cửa hoàn toàn khép kín không lỗ hổng ngoại trừ 1 cánh cửa ra vào.

Truyền thuyết Hắc Tinh Linh nơi này rất đáng buồn. Tinh Linh là sinh vật được tạo ra từ Sinh Mệnh nữ thần, hoàn mỹ và thân thiện, ưa chuộng hòa bình.

1 ngày nọ, có một Tinh Linh họ Ren yêu một nữ nhân Ma tộc hắc ám, tình yêu đầy cấm kỵ khiến cho Sinh Mệnh nữ thần vô cùng tức giận. Bà trục xuất họ Ren ra khỏi Tự Nhiên sâm lâm, đuổi hắn đến rừng rậm hắc ám Hắc sâm lâm, nữ Ma tộc bị treo cổ lên Tinh Linh trừng phạt thụ, thiêu đốt 7 ngày bảy đêm, linh hồn bị thiêu đến vụn cũng chẳng còn.

Họ Ren nhận được tình này thì triệt để lún vào hắc ám, điên cuồng tu luyện, trở thành Tử Vong chi thần điều khiển năng lượng hủ hóa vạn vật, quyết chiến với Sinh Mệnh nữ thần.

Cho đến nay tàn tích “Thần Phạt” bao trùm 1 nửa Tự Nhiên sâm lâm vẫn luôn khiến cho người ta khiếp đảm, 1 bãi đất trống qua ngàn vạn năm cũng không có nổi một cọng cỏ.

Cuối cùng thì hai vị chí tôn cao nhất ngăn cản lại trận chiến này, giúp cho sinh vật thế giới này thoát khỏi diệt vong. Hai vị thần vô trách nhiệm hoàn toàn biến mất, thế nhưng Tử Vong chi Thần vẫn để lại hậu đại là 1 đám Tinh Linh tóc đen mắt đen chứ không phải xanh lục như Tinh Linh của Tự Nhiên Sâm Lâm. Từ đó cái tên gọi Hắc Tinh Linh được đặt ra.

Tam Tiền Tam khi đó không hiểu sao lại như bị điều khiển viết lên câu chuyện như thế này, bây giờ nhớ lại mới tỏ vẻ ==|||.

Đi lòng vòng một lúc, nàng vậy mà lâm vào ngõ cụt chỉ có duy nhất 1 cánh cửa. Thôi thì kệ vậy, khéo mở ra lại là bên ngoài thì sao?

Tam Tiền Tam chạm nhẹ vào cửa, cánh cửa vậy mà tự động mở ra. Nhìn thoáng qua bên trong, đại nào Tam Tiền Tam đứng hình.

1 người phụ nữ xinh đẹp như một vị nữ hoàng quyền uy bị từng chiếc đinh tàn nhẫn đóng chặt trên tường, tay chân bị xích chặt không thể chạy trốn.

Tóc đen da trắng nhợt nhạt... là Hắc Tinh Linh nữ hoàng?

Tam Tiền Tam biết mình đoán đúng mất rồi. Có lẽ, nàng sắp chạm đến 1 bí mật khủng khiếp.

Thế giới này mặc dù do nàng viết ra, thế nhưng có 1 số việc lại bị giấu kín không ai, thậm chí là nàng biết. Sự tình trước mắt này chính là như vậy.

Quay đầu định bỏ đi, thế nhưng lại có 1 vật nhọn đâm vào cổ nàng, trong chốc lát, cơ thể nàng hoàn toàn thoát lực, ngã vào ngực của Ren Hi.

“Ừm, đó là mẹ của tôi, người phụ nữ xinh đẹp nhất, cũng tàn nhẫn nhất thế gian này.” Ren Hi mỉm cười chỉ về phía Hắc Tinh Linh nữ hoàng, ánh mắt lạnh lùng đầy bạo ngược, cổ tay Tam Tiền Tam bị hấn nắm đến phát đau.

“Nếu lúc đó không nhờ bố của cô Phương Lâm ngăn tôi lại thì tôi có thể đã đem bà ta xé thành mảnh nhỏ rồi.” Ren Hi cười lạnh, làn môi lại khế mon man trên da Tam Tiền Tam khiến sắc mặt nàng đỏ ửng.

Thứ thuốc chết tiệt của tên biến thái họ Đường..

“Động tình?” Giọng của Ren Hi có chút bất ngờ và thích thú. “Cô tự mình uống xuân dược sao?” Hấn quả thực chưa hề động vào nàng nha!

Tam Tiền Tam cảm thấy có lẽ hôm nay là ngày nhục nhã nhất đời nàng! Thế nhưng con ngựa ngáy lại chạy đến hạ thân rồi a!

Dường như động tình khiến nàng lấy lại được sức lực, một kích tóm lấy môi của Ren Hi cắn xuống thật sâu. Tinh cò, Hắc Tinh Linh là một giống loài thích sự bạo ngược và điên cuồng, sự đau đớn dễ dàng kích thích dục vọng của 1 Hắc Tinh Linh hơn là mấy nụ hôn lãng mạn nhẹ nhàng của tình nhân.

“Đây là cô tự chuốc lấy!” Giọng Ren Hi khàn khàn, ôm chặt lấy Tam Tiền Tam

=====Này thì ta cắt >v

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tàn bạo và dịu dàng (H)

Ren Hi ném Tam Tiền Tam lên giường, ánh mắt tựa như dã thú đánh giá con mồi xinh đẹp. Hấn còi ra chiếc áo vương vãi để lộ ra đường cong đầy nam tính mạnh mẽ, cơ bụng rắn chắc khiến cho Tam Tiền Tam phải đỏ bừng mặt, không kìm được xoa xoa.

“Hừm?” Đường như trong chốc lát ánh mắt của Ren Hi trở nên nguy hiểm gấp bội, hấn nắm lấy tóc của Tam Tiền Tam lôi lên, găm cắn đôi môi của nàng. “Đôi khi, đốt lửa to quá cô cũng dập không nổi đâu, cô gái.”

“Nếu đã vậy, tôi sẽ tạo ra thật nhiều “nước” giúp anh dập lửa, được không?” Nàng liếm liếm viền môi hấn, khiêu khích hà hơi vào tai hấn.

Có nàng mới biết lúc này cả người nàng ngứa ngáy đến mức nào a!!!

“Tôi thật sự không đùa đâu cô gái.” Ren Hi gạt gao đè nàng xuống giường, ánh mắt xâm lược càn rỡ di chuyển, dừng lại nhìn thẳng vào đôi con ngươi xanh lam. “Một khi tôi tiến vào, t*** d*** của tôi dừng lại trong cơ thể của cô, cả cơ thể cô đều tràn ngập dấu vết của tôi..”

“Khi đó, cô sẽ không có cơ hội quay trở lại đâu cô gái.”

Vật của riêng hấn, hấn không quan tâm quá khứ hay hiện tại nó như thế nào.

Hấn sẽ cắt kĩ nó trong một chiếc lồng kim cương xinh đẹp, không để bất cứ ai chiêm ngưỡng, nhìn không được, thấy không được.

Tương lai của nó, hấn sẽ nắm lấy thật chặt, không để nó thoát ra, dù chỉ 1 kẻ hờ.

“Anh... nói nhiều như vậy làm gì hả?” Tam Tiền Tam nghe mấy lời kia thật sự là sắp bốc hỏa. Thế loại đàn ông gì mà lại nhiều lời trong thời điểm quyết định như thế này chứ?

Nàng lật ngược lại cơ thể của hấn, nhìn thấy cây cột kia đã sớm gân xanh nổi đầy thì ném qua 1 ánh mắt nhạo báng. Không phải liệt dương mà cứ chân chừ không tiến!

Mặc kệ ánh mắt đầy kì lạ của Ren Hi, Tam Tiền Tam hung hăng ngồi xuống, khoe môi mỉm cười đầy thỏa mãn.

“Ah... ha ha... cây cột của anh cũng lợi hại ghê đó...” Tam Tiền Tam vuốt ve phần cán còn thừa ra của tiểu Hi. 1 cái chọc của nó, con ngựa trong người nàng quả thật giảm không ít.

“Cách!” 1 tiếng.

Tam Tiền Tam tò mò nhìn xuống, chân của nàng vậy mà đã bị xích lại bằng 1 cái vòng chân. Thật kì lạ, sức mạnh của nàng đột ngột không còn lại chút nào.

“Lộn xộn!” Tam Tiền Tam hoàn toàn không quan tâm, cơ thể liên tục vận vận động đập. “Uhm... Thoải mái... ha ha... thoải mái ghê... sao nó dài dữ vậy... Ah...”

“Ah..... a..... sao lại... ah..... động...” Ren Hi ác ý thúc 1 cú thật mạnh, đem tiểu Hi hoàn toàn tiến vào yêu động đầy mật ngọt thoả sức vùng vẫy.

Hắn nhìn chăm chăm vào nữ nhân trên người, ánh nhìn đầy nguy hiểm, lại pha lẫn chút mờ mịt.

.....

Nữ nhân nằm trên người một đám đàn ông, cơ thể nhún nhảy đầy say mê. Mà đứa trẻ, đang nhìn mẹ mình làm những thứ bản thiêu đó, nó mới chỉ 5 tuổi mà thôi.

“Mẹ... đang làm gì vậy?” Đứa trẻ không hiểu nổi những thứ đang diễn ra trước mắt nó. Lúc này, tâm hồn của nó hoàn toàn không khác gì một đứa trẻ bình thường.

“Úc... thao ta... thao ta... a ha ha...” Nữ nhân bị chà đạp đến sung sướng nắc lên, ánh mắt nhìn đứa trẻ như đang trông thấy một thứ bản thiêu.

“Mày nhìn đi, lúc này mẹ của mày chỉ là một con điểm dưới háng chúng ta mà thôi!” Một người đàn ông cười gằn, ném nữ nhân xuống dưới đất mà động thân. “Nữ vương Hắc Tinh Linh, ha ha ha...”

“Đúng nha... ta là kĩ nữ... thao ta đi... ta là một con điểm... ta không thể sống thiếu đàn ông... thao ta...” Nữ nhân cười như phát điên, cơ thể run bần bật. Nàng như vậy có làm sao?

Ngay từ đầu, Hắc Tinh Linh chính là như vậy cơ mà.

Sa đọa.

Dâm dục.

Dâm dăng.

Đó chính là bản chất của Hắc Tinh Linh.

Bao nhiêu năm qua, nàng đều nhốt chính mình trong cái lồng “nhân tính”, sống một cách giả tạo. Nàng thật hối hận, vì sao nàng không nhận ra bản chất của mình sớm hơn chứ?

Nữ nhân gục đầu dưới hạ thân một người đàn ông, che khuất một giọt nước mắt yếu ớt.

Tại sao, nàng lại là một Hắc Tinh Linh cơ chứ?

Lực lượng? Sức mạnh? Quyền lực?

Cho dù có được chúng, Hắc Tinh Linh mãi mãi sẽ chỉ là 1 sinh mệnh bị thần linh bỏ rơi mà thôi.

Cái gọi là tình yêu thật sự, đối với Hắc Tinh Linh bọn họ mới xa vời làm sao.

Kể cả hắn, khi hắn biết nàng là Hắc Tinh Linh, liền ghê tởm nàng, 1 mũi tên nhắm thẳng nàng bay đến ngay tức khắc.

Nàng không biết nó đau đớn như thế nào khi cắm vào trái tim nàng, nàng chỉ biết, hắn đã ném nàng vào vực sâu của sa đọa, người hắn đã thề thốt đầy yêu thương.

Hắc Tinh Linh, thì nên sống như một Hắc Tinh Linh đi thôi.

Ánh sáng xinh đẹp chỉ thuộc về đám Tinh Linh xinh đẹp kia, Hắc Tinh Linh dơ bẩn, mãi mãi sẽ luôn dơ bẩn, sẽ mãi mãi nhóp nhúa. Đi về phía ánh sáng, sẽ bị nó thiêu cháy, một mảnh vụn cũng không còn.

“Các người buông mẹ của ta ra! Ngay lập tức!” Đứa trẻ dường như đã bạo phát, một luồng sinh mệnh lực xanh lá hòa cùng năng lượng hủ thực vạn vật trào ra ập đến bao vây những người đàn ông.

Bọn họ liên tục bị ăn mòn cơ thể đến vạn vụn, sau đó lại được chữa khỏi nguyên vẹn, lặp đi lặp lại liên tục tra tấn bọn họ.

“A...a....a....”

“Tha cho chúng ta... vương tử...”

“Chát!” Nữ nhân bị cắt ngang cuộc vui phát điên tát lên mặt đứa trẻ khiến nó ngã lăn ra. Chân nàng đạp lên đầu nó, liên tục đạp mặc kệ những tiếng rên rỉ đau đớn của nó. “Mày là cái thá gì? Mày là cái thá gì mà dám ngăn cản chuyện của ta?”

Nàng ghét bỏ nhìn những luồng năng lượng sinh mệnh ngập tràn, hận ý tuôn trào dâng lên khiến nàng muốn ngay lập tức giết chết đứa trẻ dưới đất này!

“Mày là nghiệt chủng! Mày là nghiệt chủng! Thứ bần thiêu được tạo ra từ Tinh Linh và Hắc Tinh Linh! Thứ không được phép tồn tại trên thế giới này!”

Nàng thật hối hận!

Tại sao nàng lại sinh nó ra cơ chứ?

Nàng mong chờ thứ gì từ hắn sao?

Sự khinh bỉ?

Sự ghê tởm?

“Mẹ ơi... con biết lỗi rồi... con đau quá...” Đứa trẻ tuyệt nhiên không hề có lấy một giọt nước mắt. Nó nắm lấy bàn chân của người mẹ, ánh mắt cầu xin ngược lên. Nó vốn đã không thể khóc, ngay từ đầu.

“A... ha ha ha... a ha ha ha...” Nữ nhân cười gằn, từng giọt nước mắt chảy xuống, nàng ôm lấy đứa trẻ, ôm nó vào lòng gắt gao.”Tại sao lại là ta? Tại sao lại là ta? Tại sao? Tại sao ta lại là Hắc Tinh Linh?”

Tại sao hắn lại là Tinh Linh?

Tại sao, ta lại yêu hắn?

===== H tiếp chương sau a:333 =====

Mới thi xong, một quá đi =v=

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Này! Anh có phải đàn ông không hả? (H khẩu X + toys)

“Chát!” Một cái tát khiến cho Ren Hi tỉnh lại, hắn mơ màng nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt.”Có chuyện gì vậy...” Sao cô tát hắn?

“Anh có phải đàn ông không hả?” Tam Tiền Tam dục hỏa đốt người, bực bội hét vào tai của Ren Hi.

Đang lúc “hước sôi lửa bỏng” lại đột ngột dừng lại, cơ thể cứng đờ, gọi mãi không tỉnh! Nam nhân này có bệnh về phương diện đó sao? Hay cái kia của anh có vấn đề???

Bất kì nam thân sĩ nào đứng trước câu hỏi này đều sẽ có những phản ứng rất dữ dội, và tất nhiên, bạn học Ren tuy không dính chút nào đến hai chữ thân sĩ, thế nhưng hắn cũng vẫn là một nam nhân rất bình thường về phương diện đó nha!

Khóe môi Ren Hi khẽ nhếch ra một độ cong nguy hiểm, hắn khẽ vẫy tay một cái, một chiếc hộp rút “rầm” xuống sàn nhà. Lại một ngón tay nhấc lên, trước mặt Tam Tiền Tam xuất hiện rất nhiều món “đồ chơi” xinh đẹp, dễ thương.

Mặt Tam Tiền Tam đỏ bừng, ánh mắt không dám đặt lên đám đồ chơi kia. Hắn... hắn mang mấy cái “đồ chơi” này ra làm gì???

“Hừ, nếu nàng đã không thích đồ thật...” Ren Hi rút ra tiểu Hi Hi, giọng nói có chút u oán.“... vậy thì ta chỉ đành tìm cách khác thỏa mãn nàng vậy...”

“A... này... Ren Hi... tiểu Hi... Hi Hi à... đừng ah... như vậy... a a a...”

.....

Ren Hi thần sắc chưa thỏa mãn đóng lại cửa phòng che đi cảnh xuân bên trong, tiểu Hi Hi bị hắn ngâm nước lạnh suốt 2 tiếng mới chịu dịu đi. Đôi khi, tự tôn nam nhân là không được phép bị khinh nhờn, nhất là với người phụ nữ của chính mình.

Hắn đi xuống tầng nấu bếp, lách cách nấu một nồi cháo. Cô gái nhỏ của hắn vừa mới trải qua một cuộc hấp thu năng lượng, cơ thể bị tổn thương, lát nữa sẽ còn phải “vận động” kịch liệt cùng hắn, không bồi bổ không được.

Tay Ren Hi chạm vào một lọ thuốc màu hồng phấn, hắn hơi nheo mắt lại, sau đó nhẹ nhàng đổ một ít thuốc vào nồi cháo.

Chỉ là thuốc giúp tăng cường “vận động” mà thôi, lát nữa nàng sẽ phải mệt mỏi nhiều lắm, đem nàng chút thuốc này nàng sẽ bớt mệt mỏi hơn a...

“Cạch.” Ren Hi mở cửa bước vào, ánh mắt thâm sâu nhìn cảnh đẹp bên trong.

Nữ nhân chân bị xích lại bởi một sợi xích dài, hai tay bị buộc chặt không thể cử động, yêu hoa ướt át bị một món đồ chơi “tra tấn” đến nhòa “lệ”. Hơi thở kiêu kiêu mỉa mị hoặc lan ra khắp phòng.

“Ha ha, dâm dăng...” Nhìn Tam Tiền Tam vẻ mặt mê ly, Ren Hi chỉ có thể lắc đầu mà phun ra một câu như vậy. Mối hận khê động, vật to lớn trong yêu huyết của nàng đột ngột chuyển động như không muốn sống, kích thích to lớn khiến nàng phải run rẩy.

“Ah... ah... không được... quá mạnh mẽ... cứu ta... ah... thật sáng khoái... nha ha ha... ừ... mạnh hơn một chút... ah uh ah...” Tam Tiền Tam thần sắc có chút mờ mịt, ánh mắt liếc thấy Ren Hi càng trở nên ướt át, phả ra khí tức mỉa mị hoặc câu dẫn hân.

“Ah... uh... ta muốn nam nhân... nam nhân... người có phải nam nhân hay không uh..? Ah ah... thỏa mãn ta... đến đây thỏa mãn ta đi...”

“Trời ạ...” Ren Hi triệt để chịu thua, áo hân tan thành từng mảnh vụn, tiểu Hi Hi vạm vỡ nảy ra. Hân thật sự chịu không thấu tiểu yêu tinh này mà!!!

Liếc nhìn bát cháo hoa, ánh mắt Ren Hi lóe ra ánh sáng đen tối, hân đặt bát cháo lên đầu giường, nhẹ nhàng múc từng thìa thối thối.

Ánh mắt Tam Tiền Tam dường như muốn nứt ra! Tên này! “Hard” đến vậy rồi mà vẫn còn tâm tình uy cháo người khác sao??? Thấy nàng không? Có thấy nàng đang mời gọi đến mức nào không hả???

Cháo nguội, Ren Hi bước đến gần Tam Tiền Tam, nàng khê kheo mắt, miệng khê mở. Ăn cháo thì ăn cháo, ăn xong hân giúp nàng giải sầu là được!

Nhưng Ren Hi đâu có ý định đơn giản như vậy? Hân mỉm cười, bình tĩnh đem thìa cháo đồ hết lên tiểu Hi Hi, đem nó đến trước miệng Tam Tiền Tam.

“Này rất tốt cho sức khỏe của em, ăn đi.”

Tam Tiền Tam khát khao nhìn tiểu Hi Hi trước mặt, như bị ai (hay chính mình) sai khiến, đem lưỡi ra nhẹ nhàng liếm lộng nó.

Nàng đang ăn cháo, đang ăn cháo mà thôi. Ăn cháo a... chỉ là cái “muỗng” hơi bị đặc biệt mà thôi.

Uh... quá ngon...

Không tự chủ được liếm liếm môi, nàng liếc nhìn Ren Hi, phóng ra một cái mị nhãn.

“Cháo này rất ngon ah... ta muốn ăn tiếp... ah uh... trên cái thìa này.” Nàng hôn lên đỉnh đầu tiểu Hi Hi, ánh mắt câu dẫn trần trụi không khách khí đốt cháy tính dục của Ren Hi, khiến cho trên đầu hân nhiều thêm một cái gân xanh nhẵn nhặn.

Này dâm dăng là ai đào tạo nên đây hả???

Đột ngột nghĩ đến đó, trong lòng hân bắt đầu xuất hiện một cỗ mùi chua âm i. Cũng may nhờ mùi chua đó, hân mới bình tĩnh lại, chống cự được sự câu dẫn của yêu tinh này.

“A... không... sao lại rút...” Món đồ chơi bị rút ra, Tam Tiền Tam ưỡn khuất nhìn Ren Hi. Nàng trống rỗng a! Nàng hư không a! Nàng cần một thứ để thỏa mãn a!

“Nhưng nó vẫn chưa thoải mái.” Ren Hi mắt đét tai ngơ, chỉ chỉ vào tiểu Hi Hi đã được phết thêm một lớp cháo dày, hân còn dùng phép thuật để giữ cháo lại trên nó nữa.

Sự chú ý của Tam Tiền Tam liền bị tiểu Hi Hi “thơm ngon” câu đi mất, ánh mắt nàng dần dần ngày càng mê muội.

“Uhm...” Tam Tiền Tam tham ăn một ngụm ngậm tiểu Hi Hi vào miệng, đem nó giống như kẹo mút mà hầu hạ.

Quái ghê, càng ngày nó càng to ra.

Yêu hoa trống rỗng ngày càng ướt át, thành công làm Ren Hi tò mò. Cái này yêu hoa thật thần kì, yêu dịch chảy mãi không hết. Nếu hân không đem tay tiểu yêu tinh này trói lại, chỉ sợ dâm hàng này đã tự thủ X chính bản thân nàng rồi!

“Chụt.” Tam Tiền Tam hốt hoảng nhả ra tiểu Hi Hi, miệng dâm kêu sáng khoái.”A... Ah... Ahhhh... thật sáng... thật sướng... được lấp đầy rồi... ah ha ha... hi hi...”

“Tiếp tục đi, lát nữa nó sẽ rất vất vả giúp em gãi ngứa, em phải chăm sóc nó thật cẩn thận.” Ren Hi cau mày, hạ thân đem đến sát miệng Tam Tiền Tam, một căn ngón tay lại càn quấy tại yêu hoa, đem yêu dịch đào bới không ngừng.

Yêu hoa dường như cũng dâm dăng không kém gì chủ nhân, tiếp nhận căn ngón tay mà mút mát, cánh hoa khép khép mở mở mị hoặc vô cùng.

===== Cắt - ing =)))=====

Viết H tế bào não chết thật nhiều là nhiều, thời gian viết từ 1 h bay lên 2h rưỡi luôn.

Ôi... mà các nàng đã thấy H này cao chưa? Nếu muốn cao thêm đến độ nào nữa thì com giờ tay phát biểu ý kiến nha.

Xì poi chương H thì poi làm j nhi =D

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ấu thú bất an (END H)

Rn Hi lục lợi một hồi, đem yêu hoa trở nên kiều diễm ướt át động lòng người, một màu đỏ tươi xinh đẹp. Hấn liếm liếm môi, lật ngược cơ thể Tam Tiền Tam lại.

“Hi...” Tam Tiền Tam bị đối xử tệ bạc uất ức chu môi. Kẹo mút của nàng...

Chân mày Ren Hi rung lên, suýt chút nữa muốn đem tiểu Hi chạy thẳng vào yêu hoa liễu diễm. Hấn ánh mắt tối tăm, tay khẽ phát, góc tường lộ ra một chiếc ca me ra.

Tam Tiền Tam lần theo ánh mắt của Ren Hi nhìn thấy nó, trong lòng giống lên hồi chuông cảnh báo không tốt. Không phải chứ...

Ren Hi bé thóc nàng lên, chân của nàng bị gập lại giống như tư thế của em bé bị bế đi nhà cầu, mặt Tam Tiền Tam dần dần bốc cháy. Yêu hoa của nàng bị tiểu Hi vòn quanh, cũng bị ca-me-ra kia thu lại hết thấy hình ảnh!

Khuôn mặt của nàng càng ngày càng đỏ kịch liệt, thế nhưng đầu lưỡi lại trong vô thức liếm liếm cánh môi ngọt ngào.

“Dâm dăng!” Ren Hi chỉ có thể nói như vậy, thất lung khẽ động, xâm nhập vào vùng lây dục vọng.

“Ah..... Thoải mái...” Tam Tiền Tam ngã người ra phía sau, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi con ngươi sâu thẳm của Ren Hi.

Nàng có chút phát mộng.

Đôi mắt của người đàn ông này, tại sao lại đẹp đến thế.

Cảm thấy Tam Tiền Tam không đứng vững, Ren Hi thúc vào những cú thật mạnh, đem hoa huyết bị dày xéo đến đỏ bầm.

“Em sao vậy? Tôi không thỏa mãn được em? Nghĩ đến những tên đàn ông kia?” Ren Hi càng nói càng cảm thấy bức mình, hấn bật ngón tay, bức tường trước mắt cả hai đột ngột bị hòa tan, để lộ một tấm gương cực lớn, chính giữa là chiếc ca-me-ra đáng ghét.

“Anh...” Mặt Tam Tiền Tam đỏ đến độ có thể chảy máu.

Trong gương, cô gái bị người đàn ông cường tráng ôm chặt cơ thể thành hình chữ M, yêu huyết ướt át dâm dăng liên tục bị căn cột “ăn hiếp”, khép khép mở mở vô cùng thèm khát.

Hóa ra nàng thèm khát đến mức đó sao?

Ren Hi nhận ra nàng đang vô cùng thẹn thùng, hỗn loạn, vừa lòng hôn lên tóc nàng. Người phụ nữ được hấn nhận định, không thể cứ nghĩ đến kẻ khác được! Những kẻ khác!

Ren Hi động thân ngày càng mãnh liệt, hấn bắt mãi! Rất bắt mãi!

“Ah..... Xấu xa.... thật sáng khoái.... ha ha... ah ha ha..... mạnh nữa lên... nơi đó..... ha ha....” Tam Tiền Tam cả người lay động, một tay nắm lấy tiểu Hi Hi chà xát khiến cho Ren Hi găm nhẹ đầy khiêu khích, một tay nắm lấy tóc hấn, kéo hấn kề sát mà ngấu nghiến hôn.

“Học...” Tia máu tanh tràn ngập khoang miệng càng kích thích huyết tính bạo ngược của Ren Hi. Hấn muốn ăn nàng vào bụng, máu thịt cùng hòa trộn vào nhau, cùng sống cùng chết!

“Ah.....” Tam Tiền Tam hoảng hốt, nàng bị Ren Hi cắn chặt vào cổ, máu tươi liên tục chảy ra, đi xuống cơ thể, tiếp xúc chỗ kết hợp của cả hai người. “Sao... Ah..... đau...”

Ren Hi dường như không có ý định thả ra mà càng thêm cắn chặt lên cổ nàng, hạ thân cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Ngón tay của Tam Tiền Tam run rẩy nắm chặt mái tóc đen của Ren Hi, muốn đẩy hắn ra, nhưng lại như vô sức chống cự sự mãnh liệt của người đàn ông này. Trên hết, nàng biết hắn đang vô cùng bất an, giống như ấu thú bị thương, run rẩy muốn tìm kiếm sự an ủi bình yên.

“Ah..... không không không.....”

Tam Tiền Tam không tưởng tượng nổi, nàng đang đứng giữa ranh giới của sự sống chết, nhưng khoái cảm mà Ren Hi mang đến cho nàng không giảm mà chỉ có ngày càng tăng. Hơi thở nàng càng lúc càng dồn dập, cơ thể có thể tự chữa lành vết thương, nhưng hắn lại cắn liên tục, khiến nàng không thể chữa khỏi vết cắn đó.

“Hộc... hộc... Ren Hi.. Hi.. Ah... ah.... Ah!!!!”

“Hừ!”

Hương diễm tràn ngập căn phòng, có vẻ như hỗn loạn nhục dục đã kết thúc.

Ren Hi khi lấy lại được nhận thức, người dưới thân hắn đã ngủ mê man, dung nhan khiến hắn ngơ ngẩn.

Cơ thể như một tác phẩm nghệ thuật không nên tồn tại trên đời, mái tóc màu xanh lam xoắn dài như dòng biển xanh xõa tung trên nền giường màu đen, trên cẳng cổ trắng muốt là vết cắn nhuộm đầy máu xanh, máu chảy thành đường trên cơ thể nàng, trải dài đến tận hạ thân của nàng.

Hình ảnh này gây gao ám ảnh lấy tâm trí Ren Hi, trái tim hắn đập nhanh đến bất thường, hắn hoảng sợ chạy khỏi căn phòng, ném cả người vào hồ nước sâu lạnh ngắt.

Trong đầu hắn hình ảnh này liên tục quay cuồng, nàng giống như một thiên sứ mỹ lệ nhất, mỹ lệ đến mức không một ai dám có suy nghĩ xâm phạm, nhưng lại bị tàn nhẫn bề gãy đôi cánh, tước đi ánh sáng thần thánh có thể chiếu rọi vạn vật, ném vào hố sâu của dục vọng trần trụi, bị nhuộm bẩn.

Thế nhưng thiên sứ bị nhuộm bẩn, lại càng khiến hắn muốn ăn tươi, nuốt sống nàng.

“A ha ha.... a ha ha...” Ren Hi phát điên cuồng tiếu, lại như giật mình tát lên mặt mình một cái.

Muốn ăn nàng! Ăn thịt nàng! Uống máu nàng! Đem linh hồn nàng giữ lại trong chính linh hồn mình! Khiến nàng mãi mãi khắc sâu trong xương tủy mình!

Không! Không được! Nàng quá mỹ lệ! Nếu giết chết nàng, quá mức đáng tiếc! Quá mỹ lệ, sẽ bị bọn sâu bọ tơ tưởng! Đóa hoa phải nhốt lại trong lồng kính, không để bất cứ con sâu bọ nào có thể tiếp cận!

Không! Vẫn là nên khiến nàng hòa tan trong máu thịt mình, không thể li khai mình!

Không! Không thể giết nàng! Nhưng nếu có thể nhốt nàng lại, cầm tù nàng vĩnh viễn, ai cũng đừng hòng thấy được, nàng sẽ chỉ có thể nhìn thấy hắn, nhìn một mình hắn, cùng chìm trong địa ngục với hắn!

Giết nàng, nàng sẽ không thể chạy thoát, cũng sẽ không thể tơ tưởng đến việc chạy trốn!

Ăn thịt nàng! Uống máu nàng!

Cầm tù nàng! Lấy xích sắt xuyên qua chân tay nàng! Chặt tay chặt chân nàng khiến nàng mãi mãi chỉ có thể dựa dẫm vào hắn!

Ăn hết tất cả mọi thứ của nàng, yêu huyết kia, quả anh đào kia, máu thịt, xương trắng, mái tóc xanh, uống cạn máu nàng! Ăn nàng!

“Chết tiệt! Câm miệng!” Hai mắt Ren Hi liên tục xuất hiện những vết rạn nứt màu đen, đôi môi cũng chuyển dần sang màu tím đen.

Đầu óc hắn cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Hai mắt hắn trở lại bình thường, nhưng lại mang theo sắc tối khó nói đầy nguy hiểm.

===== Cá chan bơi về rồi đây:(~))) =====

Cá tham gia một cuộc thi viết nên không có time viết truyện! Sorry mn nhá! Nhưng mà mọi việc đã xong, từ nay lịch post sẽ quay về bình thường 1 tuần 1k2 chữ, thân ái ^3^~!!!

Xi poi:

“Con gái của ta, nó ở đâu hà Ren Hi?”

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Pháp tắc tạo nên mọi thế giới

Phuong Lâm ngày đó nhìn thấy Phuong Linh mặt xám như tro tàn về đến nhà, hoảng hốt một trận. Chỉ vài tuần không gặp, cô con gái hờ này của ông vậy mà lại là một băng hệ dị năng giả cấp A, quả thực khó tưởng tượng.

Càng không ngờ hơn, Phuong Linh lại thuần phục con gái ông.

Phuong Lâm ngồi nghe Phuong Linh nói chuyện, sắc mặt cũng ngày càng buồn bã. Ông cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Phuong Linh sau khi Phuong Tiền Tiền (ba Lâm chưa biết tên chị Tam=)) từ bỏ khế ước, trở thành một cái xác không hồn, du dương khắp nơi, tìm kiếm tung tích con bé. Khế ước chủ nô dường như không chỉ nô dịch thể xác của Phuong Linh, liền cả linh hồn con bé cũng thuần phục rồi.

Ông cũng đi đến Lam, Lạc gia, xin lỗi hai nhà. Hai vị gia chủ không cho ông được sắc mặt tốt, nhưng cũng không tỏ vẻ thất lễ. Theo như ông thấy, bọn họ dường như có thái độ thực kì lạ với đứa nhỏ của ông. Phuong Lâm tỏ vẻ muốn được nhìn qua Lạc Tâm, hai vị gia chủ kia sau một lúc trầm mặc cũng đồng ý.

Lạc Tâm đã bị phán sống thực vật, không rõ khi nào sẽ tỉnh lại, nhìn thấy cô bé, Phuong Lâm cũng cảm thấy thật thương cảm. Con gái của ông..

Khi trở về, Phuong Lâm quyết định đi đến mộ phủ Phuong gia.

Mộ phủ Phuong gia là huyết mạch truyền thừa ngàn năm của Phuong gia, bên trong tập hợp tinh hoa truyền thừa của Phuong gia từ khi khai tông lập phủ, đủ loại thiên kì bách quái, thư tịch, bí điển, đan dược.

Con gái ông, cho dù nó làm chuyện xấu, ông cũng sẽ giúp nó dọn dẹp, đền tội hết thảy.

Hơn nữa, chắc chắn mọi việc đều có nguyên do của chúng!

Cứ như vậy tìm kiếm suốt nửa năm, Phuong Lâm trong lúc tình cờ tìm ra một cuốn nhật kí do một vị đại năng để lại.

Vị đại năng này có thể ví như một vị dị năng giả S cấp, sức mạnh hủy thiên diệt địa, lấp núi san rừng. Nhưng trong cuốn nhật kí này, ông ta chỉ là một kẻ thâm hại không bảo vệ nổi con gái của mình khỏi bệnh tật mà thôi.

Con gái của ông ta gọi là Phuong Nhã, mắc một chứng bệnh cực kì giống với Lạc Tâm. Năm cô bé 1 tuổi rưỡi thì phát bệnh, giết chết 5 vị D cấp dị năng giả trông trẻ khi mất khống chế. Suốt 15 năm, cô bé liên tục chịu dày vò, năng lượng sống xanh lam kì lạ liên tục lưu động cuồng bạo trong não hải cô bé, tổn hại đến các chức năng cơ bản nhất. Sống 15 năm, mạng sống Phuong Nhã giống như một sợi dây mỏng manh dễ dàng đứt gãy.

Mẹ cô bé cũng trong khi sinh đẻ, đột ngột đổ máu mà chết.

Điều này đầy đọa Phuong Nhã còn ghê gớm hơn cả bệnh tật, khiến cho cô bé sức khỏe càng kém lại càng kém.

Vị đại năng tìm kiếm khắp nơi, cầu cứu mọi thần y, đề rồi chỉ nhận được một câu nói:“Sinh vật đi ngược lại tạo hóa, hoặc nghịch thiên cải mệnh, hoặc hô phi yên diệt. Con đường này là bắt buộc, không thể tránh khỏi. Chỉ có thể trách số mệnh của con gái ông mà thôi.”

Phuong Nhã, không thành công nghịch thiên cải mệnh.

Năm cô bé 16 tuổi, khi da thịt, tóc, máu, trong cơ thể cô bé đã lam hóa (xanh hóa) đến đen thui như than, cơ thể cô bé bị nhấn chìm trong dòng biển năng lượng màu xanh lam, một hạt cát bụi cũng không còn sót lại.

“Nó mới chỉ 16 tuổi, và suốt chừng ấy năm, nó vẫn chưa một lần được nhìn thấy cảnh sắc cuộc sống thực sự. Ta được ca ngợi, ta được kính viễn, nhưng ta lại bất lực nhìn con gái mình tan biến ngay trước mắt. Ta mới thực sự là kẻ phế vật nhất, vô dụng nhất! Nếu ngày đó ta có thể mạnh mẽ hơn...”

Sau đó, vị đại năng điên cuồng tăng lên sức mạnh, đánh vỡ tám màng ngăn cuối cùng, trở thành một Thần Linh chân chính. Trước mắt vị đại năng là hai con đường, hoặc lên Thần Quốc trở thành một vị Thần Linh được vạn người kính ngưỡng, hoặc xuống Ma Vực làm một cái ma đầu.

Ông ta chọn Ma Vực.

Bởi Ma Quân sẽ thực hiện một yêu cầu miễn phí cho một vị Thần bất kì đầu quân Ma Vực mà không cần trao đổi đồng giá.

Ông ta nói với Ma Quân:“Tôi muốn con gái tôi quay trở về.”

Trước yêu cầu đó của ông, Ma Quân dường như không hề bất ngờ. Ma Quân cười nói:“Đến Ma Vực, người có yêu cầu như ông không phải 1 vạn cũng là tám ngàn.”

“Nhưng kể cả ta, cũng không dám làm điều này.”

Sinh tử luân hồi chính là phép tắc cấu tạo nên thế giới. Phá vỡ nó, mọi vị diện đều sẽ sụp đổ. Kể cả Thần Linh, nếu làm trái phép tắc này, cho dù là Chủ Thần hay Ma Quân, đều sẽ tận diệt.

Bởi vì phép tắc này do chính tay bọn họ tạo ra, dùng chính sự tồn tại của bọn họ để lập nên.

“Tại sao?” Gằn như tuyệt vọng, ông ta thốt lên.

“Không vì lý do gì. Con người sẽ sinh lão bệnh tử, Thần Linh không có sinh lão bệnh, nhưng chắc chắn cũng sẽ tử! Con gái ông đã chết, và sẽ không thể sống lại!”

Pháp tắc, mãi mãi là pháp tắc!

“Vậy hãy nói cho tôi, nếu có cách có thể cứu nó vào lúc đây...” Ông ta chết lặng. Lúc này, yêu cầu của ông ta chỉ là như vậy mà thôi.

“Có thể, một cách duy nhất, chính là.....

Phuong Lâm đọc đến đây, sắc mặt đã không còn một giọt máu. Nếu linh cảm của ông không làm...

Con gái của ông... thật quá ngu ngốc mà...

.....

Ren Hi nhận được tin báo, có chút lúng túng gỡ đầu gỡ tai. Khách đã đến trước cửa, không lẽ còn đuổi về. Mà lại là, một vị ân nhân hân vô cùng kính trọng kiêm cha vợ tương lai nữa chứ!

Có nghe câu đố tội ai cũng không nên đố tội cha mẹ vợ chưa?

Hắn khoác một chiếc áo, vội vội vàng vàng tiến ra đón chào cha vợ.

“Con gái của ta, nó ở đâu hả Ren Hi?” Phuong Lâm nhìn thấy Ren Hi thì ngay lập tức tóm lấy hắn dồn dập hỏi. “Con tìm được nó phải không?”

“Bác Phuong, tiểu Tam đang ở đây, nhưng trạng thái của cô ấy lúc này...” Ren Hi có chút lúng túng, một tia xấu hổ khó phát giác chạy qua. “... không thích hợp gặp người khác. Cô ấy cần được nghỉ ngơi. Nếu có thể, bác hãy đợi ở nơi này được không?”

Phuong Lâm có chút thất vọng ừ ừ, nắm tay nắm chặt có chút run rẩy.

Ren Hi gỡ đầu, cười gượng gạo đứng nép ra một bên.

#Hôm nay ra mắt cha vợ dường như có chút không thành công, phải làm sao đây? Làm con gái nhà người ta không xuống giường được a...#

“Được rồi, vậy ta sẽ đến thăm nàng một chút. Mấy năm nay, nàng có khá hơn chút nào không?” Phuong Lâm thờ dài một tiếng, ánh mắt nhìn sang Ren Hi.

Nghe đến đây, nụ cười của Ren Hi có chút phai nhạt đi!

E hèm. Lịch post cập nhật hàng ngày trong trang nhà tớ, rảnh vào xem lịch post nhá. Ai dùng wattapd ứng dụng mà chưa biết thì cứ vào trang truyện, chọn mục lục, nhìn phía dưới tên truyện, phía trên các chương có “tolaca” thì kick vào sẽ vào trang nhà mình =).

Xi poi:

“Đôi khi, ta vẫn rất khâm phục cô, nhưng việc đến mức này, lỗi ở cô cũng rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ren Nhu

Phuong Lâm tiến vào tầng hầm, nhìn người phụ nữ bị gắt gao xích trên tường. Cô ta có mái tóc đen tuyền như dòng thác, thân hình mị hoặc khiêu gợi, thể nhưng sắc mặt lại tái nhợt không có chút máu.

“Ren Nhu, tôi biết cô không phải đang ngủ, mở mắt ra đi.” Phuong Lâm thờ dài nói. Cũng đã khá lâu rồi ông chưa đến thăm cô.

Ren Nhu lông mi run run, để lộ đôi mắt phượng câu nhân đen thẫm thẫm như bảo thạch. “Phuong ca.”

“Hừ, cô còn nhớ rõ tôi là Phương ca của cô sao? Đến 1 kẻ xa lạ như tôi cô còn nhớ rõ, vậy tại sao đến con trai của chính mình cô cũng có thể hạ thủ được?” Nói đến đây gân xanh trên trán Phương Lâm lại bạo khởi.

Nếu ngày hôm đó không phải ông đi ngang qua, có phải đứa em gái kết nghĩa này sẽ giết chết chính con trai mình hay không?

“Nó đáng chết.” Ren Nhu hờ hững nói. “Nó được sinh ra trên đời này là 1 sai lầm.”

Ánh mắt Ren Nhu dần đỏ lên, tràn ngập một sắc thái cuồng bạo. “Nếu nó không tồn tại, em và anh ấy sẽ vẫn ở bên nhau, chúng em sẽ du sơn ngoạn thủy, có một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi, ha ha ha.....”

Một luồng uy áp kinh khủng xuất hiện xung quanh Ren Nhu, thế nhưng nó lại bị những sợi xích chặn lại, không cho phát tán ra ngoài.

“Nếu em giết chết nó, có lẽ mọi chuyện sẽ có thể vẫn hồi. Em sẽ lại được anh ấy chấp nhận, ở bên cạnh anh ấy...” Ren Nhu điên cuồng cười, cười ra máu ở khóe mắt.

“Đừng tự lừa mình dối người, Ren Nhu!” Phương Lâm xông đến tát lên má Ren Nhu. “Tôi nói lại một lần cuối cùng, hần chết rồi! Ran Phụng chết rồi! Ngày hôm đó chính bọn họ đã một kiếm đâm chết hần trước mắt em kìa mà!”

Phương Lâm mặc kệ Ren Nhu ngẩn người, phẩy tay áo bỏ đi. “Đã điên cuồng suốt 500 năm, lúc này em nên tỉnh ngộ đi!”

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Ah!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

...

Phương Lâm vỗ vỗ vai Ren Hi, lắc lắc đầu. 500 năm rồi mà bệnh của mẹ nó vẫn chưa có tiến triển gì, thật khổ cho đứa nhỏ này.

“Ran Phụng... vì sao mà chết?” Ren Hi ngược nhìn Phương Lâm.

“Chuyện này... haizzz” Phương Lâm vò vò đầu, trong mắt hiện ra cừu hận.

“Tình yêu giữa Hắc Tinh Linh và Tinh Linh bị cấm đoán, thế nhưng vẫn có rất nhiều kẻ rơi vào lưới tình giống như mẹ của con đây. Bởi vậy Tinh Linh đã lập nên một tổ chức trừng phạt cực đoan có tên “Thần Phạt”, đại diện cho Nữ Thần Tự Nhiên và Sinh Mệnh trừng phạt những Tinh Linh và Hắc Tinh Linh vi phạm”

“Ran Phụng vội vã rời đi sau khi biết Ren Nhu là Hắc Tinh Linh cũng bởi vì hần nhận ra được Thần Phạt đang uy hiếp đến mẹ con và con, đồng thời cũng cố gắng khiến mẹ con hận hần, trở về Hắc sâm lâm, an toàn sinh con ra.”

“Ran Phụng bị truy sát rất lâu, cũng nhiều lần ta phải lên trợ giúp hần, hần mới thoát ra được. Cho đến một ngày hần bị dồn đến đường cùng ở hắc ám vực sâu, Ren Nhu mẹ con lại nghe được tiếng gió từ bọn Thần Phạt, chạy đến hắc ám vực sâu tìm hần, rơi vào bẫy của chúng.”

“Cả hai cố gắng thoát ra, đến cuối cùng, Ran Phụng lại không qua được, chết ở đó.” Phương Lâm ngậm ngùi. Khi ông chạy đến, mọi chuyện đã sớm kết thúc, chỉ còn lại Ren Nhu ôm chặt lấy một phiến lá xanh mon mơn, phát điên cuồng loạn xé xác những kẻ Thần Phạt.

Tinh Linh khi chết sẽ hóa thành phiến lá xanh, còn Hắc Tinh Linh chết đi thì một mẫu vụn cũng không có, tan biến hoàn toàn - lời nguyện rủa của Nữ Thần Tự Nhiên và Sinh Mệnh.

Phương Lâm đánh ngất Ren Nhu mang về Hắc sâm lâm, lại không ngờ Ren Nhu lại phát điên, quên đi cái chết của Ran Phụng, muốn giết chết Ren Hi rồi tự sát.

Ren Hi cúi đầu nhìn chằm chằm phiến đất đen, hắc ám khia tức giận mận ra từ cơ thể hần.”Thật ngu ngốc.” Cả 2 người này đều thật ngu ngốc.

Thần Phạt... ha ha...

“Muốn làm gì thì cũng phải cân nhắc thật kỹ, Ren Hi. Nghe nói Thần Phạt ẩn chứa 1 cái dị năng giả S cấp.” Phương Lâm nắm rõ suy nghĩ của Ren Hi, vội vàng cười trừ. Tính tình của Hắc Tinh Linh là như vậy, có thù tất báo!

“Dị năng giả S cấp...” Hai mắt Ren Hi khê nheo lại. “Nếu hần đã từng bẫy rập bọn họ, vậy lần này tôi sẽ khiến bọn họ rơi vào một cái bẫy rập kinh khủng nhất, không có đường xoay người!”

Phương Lâm đứng đằng sau Ren Hi, thở dài một tiếng trong lòng. Thôi thì thuận theo tự nhiên đi!

“Ba...” Một tiếng nói ghen ngào vang lên. Cả Phương Lâm lẫn Ren Hi đều giật mình quay người lại.

“Bịch!” Tam Tiền Tam hung hăng ôm chặt lấy Phương Lâm, dúi mặt vào lồng ngực ấm áp. “Ba...”

Một tiếng gọi này khiến lòng Phương Lâm hung hăng co rút, ông ôm chặt lấy Tam Tiền Tam. “Con gái, vất vả cho con rồi...”

“Hi...” Nàng gãi gãi mũi, nhắm mắt cảm nhận tiếng tim đập hữu lực của ông. Cảm giác có người thân quan tâm tới mình, thật ấm áp.

Nàng thật sự rất muốn cảm ơn cô ấy, Tiền Tiểu Tam chấp nhận tan biến, để cho nàng lại một lần nữa được làm “người”, được cảm nhận được yêu, ghét, tình, thù. Cho dù Tiền Tiểu Tam cũng có thể tranh đoạt cơ thể này, hoàn toàn thay thế nàng.

“Hi vọng, cô ấy tìm được nơi mà cô ấy thuộc về.” Môi của nàng khẽ nhếch, không để Ren Hi và Phương Lâm nghe thấy.

“Bác Phương, tiểu Tam, vào nhà nghỉ ngơi một lát đi.” Ren Hi kiểm chế bình dấm chua trong lòng, liên tục thôi miên bản thân “con gái và ba ba chính là phải thân thiết như vậy”.

Thật muốn đề cô ấy ra ngay tại nơi này, lột sạch quần áo cô ấy ra, hung hăng làm a làm, khiến cô ấy rên rỉ dâm dăng ngay trước mắt ba ba cô ấy. Tất nhiên, có ngu mới làm vậy. Ren Hi tự kiểm điểm trong lòng, trưng ra một bộ mặt cứng nhắc dẫn cả 2 ba con đang thân thiết vào phòng khách.

Trước hân sẽ nhin một hồi, đêm đến sẽ tính sổ với nàng! Hừ! Còn rất nhiều món đồ hân còn chưa mang ra áp dụng thử với nàng đây!

Tam Tiền Tam đang vui vẻ chà chà hảo cảm với Phương Lâm, đột nhiên cảm thấy một con gió lạnh toát thổi qua cổ.

Haizzz, may thay vẫn viết xong. Chủ nhật hôm nay bận bịu nhiều việc, hứa sẽ ra chương mới của Nữ Phụ và Pháo hôi mà mới chỉ làm đc 1 nửa, mai sẽ đền bù cho các chế vậy π^π

Tiền Tiểu Tam sẽ có hệ liệt riêng, các chế yên tâm ^^.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thần Phạt tai ương

Âm Mưu Của Nữ Phụ - Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng

E hèm, thông báo một lát cho các chế. Vì phần 2 của nữ phụ còn chừng 10 mấy chương nữa thôi là sẽ hết, cho nên Cá quyết định sẽ tạm dừng hầu hết các bộ, chuyên tâm vào bộ này, và sẽ up liên tục chương mới của nó cho đến khi hết phần này.

Thân <3

Bật mí một chút, phần 3 mang tên Đọa Thiên =). Nói đến đây chắc nhiều nàng ngửi được mùi gì rồi.

P/s: Các chế bên Pháo hôi yên tâm, chương H sẽ được up vào ngày mai.

“Không.. không.. ác quý... ác quý...” Nữ nhân mái tóc vàng óng, làn da trắng nhợt nhạt cùng vành tai hơi nhọn - một Tinh linh tộc. Tinh linh nổi danh xinh đẹp, tuấn mỹ, nhưng ngay lúc này, chẳng hề thấy được sự xinh đẹp đó. Có hay chăng, cũng chỉ là hỗn loạn và sợ hãi cùng cực.

Tại sao lại ra nông nỗi này!

Có ai không... làm ơn cứu giúp chúng tôi.

Ôi Nữ Thần Tự Nhiên và Sinh Mệnh, xin mẹ hãy rủ lòng thương xót.

“A...” Nữ tinh linh dâm thẳng vào rừng rậm, nước mắt mừng rỡ vì sống sót sau tai nạn cháy dài. Đôi mắt vàng mĩ lệ ánh lên những tia nhọn oán hận. “Ren Hi đúng không... loại dị tộc phản bội mẹ Tự Nhiên, nay lại dám đánh chủ ý đến Thần Phạt chúng ta...”

“Hãy chờ đợi con thịnh nộ của chúng ta! Lũ dị tộc bản thú!”

...

Ren Hi nhận được tin để sống mất một tên tinh linh thì có chút “...”, biết vậy hân đã tự mình động thủ, com no áo ấm, diệt trừ hậu họa rồi! Thế nhưng... nhìn mỹ nhân đồ mặt say ngủ trong lòng ngực, Ren Hi tỏ vẻ bản thân chỉ có thể chịu ủy khuất mà bồi nàng a.

Phương Lâm có việc phải rời đi đúng lúc nhượng Ren Hi có thời gian đi làm việc xấu với con gái nhà người ta. Hai đêm rồi Tam Tiền Tam chưa xuống nổi giường.

Ren Hi vuốt ve sợi tóc hơi chĩa ra của nàng, đầu óc suy nghĩ mông lung. Hân thật thích sinh hoạt lúc này.

Xử lý xong lũ tinh linh ghê tởm, khi về nhà có trường bối “cha vợ” quan tâm, có cô vợ nhỏ dịu dàng săn sóc, đêm đến có tiểu yêu tinh phóng đăng phụng bồi. Đường như cái ý chí diệt sạch tinh linh, hủy diệt thế giới của hắn đã càng lúc càng phai nhạt. Lúc này đây Ren Hi chỉ muốn được hưởng thụ cuộc sống này càng lâu càng tốt.

Tuy nhiên có một số việc không thể không làm!

“Sau khi đốt trụ cái thứ Tinh Linh Sâm Lâm kia, tôi sẽ mang em đến một nơi của riêng hai ta, sinh ra đứa nhỏ trắng trẻo, ngày ngắm hoa, đêm cùng nhau say giấc, được hay không...” Ren Hi hôn lên gò má hồng hồng của nàng, ánh mắt đen sâu thẳm như hai hòn bảo thạch sáng lấp lánh.

Lần đầu tiên, cuộc đời hắn xuất hiện ánh sáng mang tên hi vọng.

Thật sự, mong chờ... một ngày đó.

Khi Ren Hi vui đùa vào vai Tam Tiền Tam ngũ đi, cũng là lúc nàng mở mắt.

Có lẽ, nàng lại phải làm tổn thương nam nhân này. Nàng không thể phụng bồi hắn, không thể đi cùng hắn đến nơi hắn hướng tới.

Nàng muốn những thời khắc cuối cùng của mình, dành ở nơi đó.

Một mình.

Đối diện.

Một mình biến mất.

Tiền Tiểu Tam, mong muốn của cô khi đưa tôi đến nơi này làm gì? Dây dưa với bọn họ, cảm nhận những thứ gọi là “tình cảm” này, sau đó biến mất trong cuộc đời những tên ngốc này như một làn khói bụi?

Tôi không hiểu, Tiền Tiểu Tam.

Người mà Lam Thần, Lạc Thi yêu là cô, không phải tôi đúng không?

Đứa con gái mà Phương Lâm yêu thương, sủng nịch là cô, không phải tôi phải không?

Những tên đàn ông kia, ngoài miệng nói yêu tôi, nhưng tình yêu của bọn họ có thể sâu sắc đến chừng nào đây?

Có lẽ trong trò chơi này, cô mới là kẻ thắng đậm nhất.

Cứ biến mất như vậy, đôi khi không phải chuyện xấu.

...

Phương Lâm lau đi vết máu nơi khóe miệng, miệng vết thương rách ra khiến khóe môi ông cong vẹo. Cái chủng tộc tinh linh nổi danh thiện mỹ yêu hòa bình kia, tự nhận bản thân là chủng tộc ưa chuộng sinh mệnh, xuống tay lại tàn nhẫn vô cùng!

“Phương gia Phương Lâm.” Tiếng nói linh động như suối trong nhưng lại khiến người ta băng lạnh cả lòng. Một nữ tinh linh tóc vàng cầm theo cung tên xuất hiện dưới sự bảo vệ của những tinh linh khoác áo đen.

“Elena.” Phương Lâm mỉm cười.

“Hừ! Phương gia từ khi nào đã nhúng tay vào việc của tinh linh chúng ta vậy?” Elena bực mình gầy gầy một mũi tên. “Chuyện của tinh linh chúng ta với dị tộc hắc tinh linh không cần các người nhúng tay vào! Kể cả là Phương gia các người!”

“Đã như vậy suốt bao nhiêu ngàn năm, tinh linh các người vẫn cứ đoan như vậy sao?” Phương Lâm lắc đầu. “Suy cho cùng cả hai đều cùng là một chủng tộc, việc gì phải đối xử với nhau như vậy?”

“Người làm sao có thể hiểu được cơ chứ? Loài người! Hắc tinh linh là một nỗi nhục nhã đối với chúng ta! Những dị đoan do hắc tinh linh và tinh linh thai nghén ra đều phải bị hủy diệt! Những kẻ phản bội phải chịu đựng sự trừng phạt của thần linh!” Elena bắn xuống chân Phương Lâm một mũi tên, ánh mắt xinh đẹp bị bao phủ bởi một trạng thái kì lạ.

“...” Tinh linh đều là như thế này sao? Phương Lâm có chút sốc.

“Nể mặt Phương gia có thể coi như một gia tộc ưa chuộng hòa bình, lần này tha cho người một mạng. Lần sau nếu còn có ý định cản trở chúng ta. Hừ hừ...” Elena thả ra khí tức A cấp đỉnh. “Không chỉ có ta, ngài ấy cũng sẽ ra mặt!”

Sắc mặt Phương Lâm có chút tái đi, các đốt ngón tay nhột nhột. Nhìn bóng lưng kiêu ngạo của Elena, ông phát thệ trong lòng.

Muốn động đến Ren Hi thì cứ tự nhiên! Còn nếu dám đánh chủ ý lên tiểu Tam của ông, đừng trách ông ra tay độc ác.

Chương sau là kịch tình.

Xi poi:

“Không sao mà. Ta không sao. Chỉ là... có chút buồn ngủ mà thôi.”

*** Công cụ học từ mới miễn phí ***

Trước /27 Sau

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nghịch Thiên - Đồ Thần

Càng lúc Tam Tiền Tam càng cảm thấy bản thân dần trở nên nóng bất an. Giống như một ngọn lửa luôn nhảy nhót trong cơ thể nàng, muốn đốt cháy lí trí của nàng. Kể cả những lúc cùng với Ren Hi, những bất an đó không chỉ không bị tình dục xua tan, mà lại càng thêm nặng nề.

Hình như có điều gì đó sắp xảy ra.

Ren Hi cũng nhận ra sự kì lạ của nàng. Đôi lúc khi thức giấc giữa đêm khuya, trên trán Tam Tiền Tam luôn hiện ra ánh sáng năng lượng nhẹ nhàng lưu động. Hắn tìm thấy những sợi tóc với số lượng càng lúc càng nhiều thêm, cơ thể nàng cũng dần có những phản ứng vô cùng khó chịu, ánh sáng năng lượng đôi lúc cũng bộc lộ.

Đây là sức mạnh tự động phản ứng với nguy hiểm.

Nàng sẽ gặp nguy hiểm?

Ren Hi một mặt đem Tam Tiền Tam chăm sóc bù lại dinh dưỡng, một mặt khép kín vòng bảo vệ của Hắc sâm lâm, đem căn phòng nhỏ của nàng bọc kĩ thành từng lớp từng tầng tang lô cốt vững chắc.

Thế nhưng 1 tuần sau, thể trạng Tam Tiền Tam càng lúc càng chuyển biến tệ hại, năng lượng xanh lam cuồng bạo trong không khí chỉ chờ bùng nổ. Ren Hi nhìn Tam Tiền Tam suy yếu nằm trên giường, chỉ có thể cố gắng hết sức chăm sóc nàng.

Cho đến khi..

“Àm!”

“Àm!”

“Àm!”

Sau ba tiếng nổ liên tiếp, những sinh vật thường ngày sinh sống trong Hắc sâm lâm đều điên cuồng run rẩy. Năng lượng tự nhiên đầy tính thuần khiết này khiến chúng vô cùng sợ hãi.

Ren Hi dịu dàng lau khô mồ hôi cho Tam Tiền Tam, thở dài một tiếng. Thần Phật, cũng nên kết thúc đi thôi.

...

Elena kết thúc sinh mạng của một tên hắc tinh tinh xấu xí, ánh mắt sùng bái nhìn về phía tấm lưng cao lớn phía trước. Hắn chỉ cần 1 bàn tay đã nghiền nát một bầy dị năng giả hắc tinh linh, đây là sức mạnh, sức mạnh chân chính.

Hắn, là kẻ mà mọi tinh linh đều ngưỡng mộ.

Dị năng giả cấp S!

A cấp đỉnh và S cấp nghe như chỉ cách nhau một sợi chỉ, tuy nhiên khác biệt trong đó lại xa tận 1 vạn 8 ngàn dặm, mà không phải tính bằng $1+1=2$.

Nghịch chủng họ Ren kia, hôm nay hắn đã đến nơi này, người cũng ngoan ngoãn biến mất đi!

Ren Hi đi đến từ xa đã có thể cảm nhận được áp lực tựa như thái sơn từ người đàn ông khoác áo bào trắng kia. Theo bản năng của hắc tinh linh, Ren Hi hơi nheo mắt chán ghét. Tinh linh luôn hoa lệ một cách đáng chán ghét như vậy!

“Nghịch chủng!” Elena nhìn thấy Ren Hi đã không nhẫn nhịn được vùng lên, một quả cầu xanh lục nhanh chóng tiến đến trước mặt hắn, thế nhưng Ren Hi còn chưa động tay động chân, nó đã bị hủ thực tan biến đi.

“Nghịch chủng bẩn thỉu! Ta phải đem ngươi tẩy sạch khỏi thế giới này!” Nhìn thấy Ren Hi, Elena giống như bị thứ gì đó ghê tởm, sắc mặt khinh bỉ. Thế nhưng chưa kịp nói thêm, một bên mặt Elena đột ngột bị hủ hóa cháy khét.

“Á á á...” Elena hét lên, run rẩy ôm mặt. Lúc này vị áo bào trắng mới quay lại vẫy vẫy tay, năng lượng tự nhiên xanh lục nhu hòa xua tan vết hủ thối trên mặt Elena. Hắn ta từ tốn mở miệng: “Năng lực không đủ thì hãy rời đi, ngươi có thể sẽ làm ta vướng tay vướng chân.”

Elena đỏ mặt gật đầu rút đi, thế nhưng một khoảnh khắc sau khi quay lưng, ánh mắt cô ta trở nên vận vẹo khó coi, lên lút nhìn về phía một dãy nhà trung tâm trong tầng tầng lớp lớp bảo vệ.

Trước mắt cô ta diễn ra từng cảnh tượng ngày hôm đó, từng người bạn của cô ta ngã xuống, về mặt vận vẹo vì đau đớn, rên rỉ trong vũng máu tươi nhầy nhụa.

Tên nghịch chủng này đã phá hoại cuộc sống của cô!

Vậy thì hôm nay, cô sẽ phá hủy thứ quan trọng nhất của hắn!

Dĩ nhiên, Elena đã quên đi những việc mà bản thân đã làm đối với những người khác. Cô ta cũng là một kẻ chuyên phá hoại cuộc đời kẻ khác, thậm chí trên bàn tay cô ta còn dính không ít máu tươi của những đứa trẻ còn chưa chào đời.

Ai nói tinh linh là loài lương thiện nhất thế giới? Bọn họ sẽ lương thiện nếu bạn không động chạm đến tín ngưỡng, cổ chấp của bọn họ. Một khi bạn vi phạm nó, tinh linh sẽ hoàn toàn biến chất, để lộ bộ mặt đầy điên cuồng của bọn họ. Chắc chắn, bạn sẽ chẳng muốn nhìn thấy nó chút nào đâu. Có lẽ thẩm mỹ quan của bạn sẽ vận vẹo mất.

Sau khi Elena rời đi chỉ một chút, đại chiến nổ ra. Hắc ám hủ thực cùng tự nhiên chi lực điên cuồng oanh tạc.

Elena cười khẩy, nhìn căn phòng đang ngày càng gần hơn. Ánh mắt hắn lên những vằn máu đáng sợ. “Chết tiệt! Canh giữ thứ gì mà cẩn thận quá vậy?”

Gần thêm một chút nữa, Elena giật mình nhìn vàng sáng năng lượng xanh lam cực lớn như một vòng xoáy.

“Nghịch Thiên chi năng hội tụ! Nơi này có Nghịch Thiên Giả?!” Hận thù trong mắt Elena tán đi, trở thành hoảng sợ. “Không được! Năm đó Lạc nhị tiểu thư Lạc Tâm đã thoát được, hôm nay không thể để Nghịch Thiên Giả này sống sót!”

Cho dù tỉ lệ xuất hiện Nghịch Thiên Giả cực kì thấp, tỉ lệ bọn họ thành công nghịch thiên còn chưa bao giờ thành công qua, thế nhưng ai đảm bảo sẽ không có yêu nghiệt thành công nghịch thiên cơ chứ?

Ý chí của mọi vị thần, kể cả Tự Nhiên Nữ Thần: “Tiêu diệt tất cả Nghịch Thiên Giả!”

Tại sao chứ? Bởi vì Nghịch Thiên Giả, nếu thành công nghịch thiên sẽ có khả năng ‘Đồ Thần’.

Elena run rẩy truyền âm cho nam nhân áo bào trắng, mạch chiến đấu đột ngột ngừng bật. “Khục khục...” Từng tiếng khàn đặc truyền ra từ cổ họng hắn. Sau đó sau lưng hắn hiện ra ánh sáng màu xanh, chói lóa.

Ren Hi cũng vận dụng hủ thực chi lực đầy hắc ám xông lên như vũ bão. Thế nhưng đột ngột áo bào trắng nam nhân biến mất ra phía sau hắn, bàn tay hạ xuống, một thanh kiếm xanh lục từ bàn tay hắn giáng xuống căn phòng trung tâm - nơi TamTiền Tam đang ở.

“Thần Phán - Diệt Nghịch Thiên.”

“Không!!!” Gân xanh trên tay Ren Hi bạo nổi, hắc ám hủ thực tràn ra tạo thành từng tầng tấm chắn thế nhưng năng lực của hắn không phải thuần phòng ngự, liên tục bị phá vỡ.

“Lũ tinh linh chết tiệt! Các ngươi đã hủy hoại gia đình của ta, nay lại muốn làm thứ gì?” Một giọng nữ hét lên. Bà ta toàn thân một bộ áo đen, mái tóc xoắn đen, về mặt dữ tợn - Ren Nhu.

“Lần này! Đừng hòng động vào một sợi tóc của nó!” Năng lượng hủ thực điên cuồng như thủy triều xuất hiện, tạo ra một thanh trường đao màu đen điên cuồng đâm vào chính giữa thanh kiếm lục bích. Thế nhưng cho dù Ren Nhu cũng là một dị năng giả S cấp, cũng chỉ có thể làm chậm lại bước tiến của thanh kiếm này mà thôi.

“Hắc ám chi thần, xin hãy cho tội thần mượn lấy sức mạnh.” Ren Nhu nắm mắt, rút ra một mũi tên xanh lục, đâm thẳng vào khu vực nguy hiểm nhất: “nguy Thần cách”.

Cơ thể Ren Nhu cũng dần nứt vỡ giống như “nguy Thần cách”, trên mặt là nụ cười dữ tợn. “Thần Diệt - Hủ Thực Chi Thành!”

Cho đến khi Ren Nhu hóa thành từng mảnh nhỏ, một vết nứt vỡ cực lớn, rạch ngang bầu trời.

Bầu trời nứt vỡ, để lộ một tòa thành bay bao phủ bởi hắc ám hu hu thực. Từ phía sau tòa thành, một khuôn mặt dữ tợn mỉm cười.

“Nghịch Thiên Giả sao? Muốn nghịch thiên thì nghịch thiên đi! Nghịch thiên trở thành một Đồ Thần Giả, giết chết tất cả chúng ta, giết chết ta, giết chết luôn cả con đàn bà tự nhận là Tự Nhiên chi Thần kia! Tất cả sẽ cùng chết! Mirane của ta! Mirane của ta!!! Mối thù của ta và em, sẽ sớm thôi...”

“Ha ha ha...”

Hu Hu Chi Thành đâm thẳng vào Diệt Nghịch Thiên kiếm, cả hai cùng nhau nứt vỡ, hóa thành những mảnh năng lượng khổng lồ, tán đi như sao băng.

Ren Hi trước uy áp Thần cấp thậm chí không thể phát ra một tiếng kêu, tro mắt nhìn mẹ của hắn Ren Nhu chết đi, tro mắt nhìn thấy bản thân hắn bất lực đến mức nào. Cổ họng hắn phun ra một ngụm máu đen, giống như một thứ gì đó nứt vỡ trong lồng ngực hắn, hóa thành một vùng rỗng như một tiểu thế giới. Năng lượng hu hu thực điên cuồng phóng vào cơ thể hắn.

S cấp - ngục thần giả.

“Ha ha ha...” Ngay lúc Ren Hi đang không thể ngừng lại việc thăng cấp, tiếng cười bên nhon phát ra.

Elena nắm tóc của Tam Tiền Tam kéo xềnh xệch ra trước mắt Ren Hi, phát ra tiếng cười như một bệnh nhân tâm thần. Trận chiến gián tiếp giữa hai vị thần kia đã tạo ra cơ hội cho cô ta đột nhập vào. Cô ta nhìn qua áo bào trắng nam nhân đã đổ máu mà chết, nụ cười càng thêm đại ra.

“A a... tên dị đoan, tên nghiệt chủng! Ngay lúc này đây hãy cảm nhận cảm giác của ta! Nhìn thấy người quan trọng nhất của ngươi bị giết chết ngay trước mắt ngươi! Nhìn thấy cô ta chết ngay trước mắt ngươi một cách bất lực! Ha ha ha!!!!” Elena cười điên cuồng, nước mắt chảy ra tràn ngập khóe mắt.

Anh ấy chết rồi, ha ha ha...

Trước mắt Elena hiện ra nụ cười của nam nhân, lần đầu tiên thấy hắn cười, cũng là lần cuối cùng đi bên cạnh nhau...

Elena ném Tam Tiền Tam lên trời, rút ra một mũi tên cài lên cung.

“Kính dâng sinh mệnh cho người, thừa thần của tôi. Hãy thực hiện nguyện vọng của tôi. Giết nó!” Anh ấy đã về bên người, vậy thì cô còn ở nơi này làm gì? Đến bên anh ấy, đến bên anh ấy...

Mũi tên tràn ngập năng lượng phát ra, bắn nát cả không gian. Elena bị hút thành một cái xác khô, mãn nguyện chết đi.

Ngay lúc mũi tên sắp ghim vào thân thể của Tam Tiền Tam, Phương Lâm đột ngột ôm lấy thân thể nàng, quay lưng lại hứng trọn lấy mũi tên. “Phụt!” Ông phun ra một búng máu lên mặt nàng, hốt hoảng lau đi. Thế nhưng không kịp, Tam Tiền Tam đã tỉnh lại.

“Ba...” Nhìn thấy Phương Lâm, Tam Tiền Tam mỉm cười. Thế nhưng tầm mắt mờ mịt đỏ khiến nàng cứng đờ, sờ lên lưng Phương Lâm, máu tươi ấm nóng.

“Ba...” Phương Lâm ngã xuống đất, thế nhưng ông vẫn ôm chặt Tam Tiền Tam vào lòng.

“Không sao rồi. Lũ tinh linh đó chết cả rồi.” Phương Lâm vuốt ve Tam Tiền Tam, sau đó không kìm được phun ra một ngụm máu tươi. “Khục... xin lỗi, khiến con hoảng sợ rồi.

“Ba a...” Tam Tiền Tam níu chặt lấy vai áo của Phương Lâm. Mấy ngày nay nàng liên tục mơ thấy ác mộng, bóng tối, ánh sáng và máu tanh. Khung cảnh giống hệt như hôm nay đây.

“Không sao mà. Ta không sao. Chỉ là... có chút buồn ngủ mà thôi.” Hơi thở Phương Lâm dần trở nên yếu ớt, từ phần vết thương lan rộng ra ánh sáng màu xanh lục, cướp đi sinh mệnh của ông.

Nữ Thần Sinh Mệnh và Tự Nhiên, cho đi sinh mệnh, cũng cướp đoạt sinh mệnh.

Bà ta nhân từ, nhưng cũng tàn nhẫn.

“Không sao mà. Ta không sao. Chỉ là... có chút buồn ngủ mà thôi.” Phương Lâm yếu ớt thở dài, cơ thể dần trở nên lạnh ngắt, tầm mắt cũng có chút trở nên mơ hồ. Ông ôm lấy Tam Tiền Tam, cúi đầu áp vào ngực mình.

“Con gái của ba, về Lạc Tâm, ba biết con muốn làm gì... Học... chỉ cần có ba ở đây... chắc chắn sẽ cứu được con gái của ba... Nhưng mà... hah... lần này chỉ có thể để con tự lực cánh sinh rồi...” Đối với Phương Lâm, ông nuối tiếc nhất là việc không thể tìm ra cách cải thiện tình hình của con gái mình.

“Àm!” Sầm sét chớp nhoáng, cơn mưa trút xuống dữ dội.

Ren Hi sau khi đột phá thì ngã xuống mặt đất, yếu ớt ngất đi. “Tam...”

Phương Lâm cảm nhận được nhịp tim đang chậm dần, vội vàng ôm lấy gò má Tam Tiền Tam, ngón tay nhẹ nhàng đặt vào trán nàng. Từ ngón tay ông, một nguồn sáng tiến vào đầu nàng, mọi thông tin cuộn cuộn đổ vào, Nghịch Thiên Giả, Đồ Thần Giả...

“Cố gắng lên... nghịch thiên... con gái của ta... chắc chắn sẽ... nghịch thiên...” Phương Lâm hôn lên trán Tam Tiền Tam, khô khốc cười một tiếng, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, dòng tử hoàn toàn tan rã.

“Ba...” Tam Tiền Tam gục đầu xuống ngực Phương Lâm “... tỉnh linh... tỉnh linh... tỉnh linh!!!”

“A!!!!!!!!” Nàng ôm chặt lấy thân xác lạnh ngắt của Phương Lâm, từng hạt nước mắt màu xanh lam chảy xuống. Lần đầu tiên, từ khi Tam Tiền Tam được sinh ra, nàng khóc.

“Nữ Thần Tự Nhiên! Nữ Thần Tự Nhiên! Ta sẽ nghịch thiên! Sẽ có một ngày, ta sẽ khiến người ngã xuống dưới lòng bàn chân ta, tể sống cho ba ba của ta!!!”

Ren Hi cố gắng mở ra mí mắt, thế nhưng hân một môi đến bất lực, chỉ có thể vô vọng nhìn theo bóng lưng cứng rắn rời đi kia.

“Đừng... đừng... rời đi tôi...”

Đọc rồi hai chương thì mất cảm xúc, cho nên cá viết luôn hai chương liền cho máu.

Sorry vì khiến cả nhà đợi lâu. Tiếp theo, xì poi:

“Không... không... không thể nào!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mru Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Là phúc, hay họa?

“Ha ha... thế giới loài người thật thú vị.” Chàng trai mỉm cười, nắm tay cô gái bước đi.

“Đúng vậy, con người rất dễ mến và cũng yêu chuộng sự hòa bình như chúng ta.” Cô gái hòa ái cười khẽ, ánh sáng rung động say lòng người. “Thế nhưng những con người bản thủ kia thì lại thật đáng ghê tởm làm sao!”

Chàng trai cũng giống như nghĩ đến thứ gì, nhăn mày xoa xoa cánh mũi. “Cái đó cũng gọi là con người sao? Cả cơ thể bốc mùi hôi thối ảm mốc, tóc tai, quần áo đều rách nát bản thủ. Không ngờ trên thế giới này vẫn còn những sinh vật đáng ghê tởm đến vậy. Nếu tất cả bọn chúng đều biến mất thì tốt biết bao.”

Tiến vào một mảnh rừng rậm, màu mắt và màu tóc cả hai người chuyển thành màu xanh lục. Mĩ lệ và thánh khiết, bọn họ là tinh linh.

“Mẹ Tự Nhiên luôn thiện lương như thế, sẵn sàng cho phép những thứ bản thủ được tồn tại dưới mắt người. Nếu có thể, anh chắc chắn sẽ đem tất cả bọn chúng đều hủy diệt, khi đó thế giới sẽ sạch sẽ biết bao.” Chàng trai mỉm cười rất thánh thiện, thế nhưng nụ cười lại đầy hơi thờ à ác.

Tinh linh loài sinh vật kì lạ này, quả thực là một loại sinh vật mâu thuẫn đến bệnh thần kinh.

“So với những dị đoan phản bội kia, đám rác rưởi kia vẫn còn tốt đẹp chán!” Nữ tinh linh bật cười.

“Ừ, lũ dị đoan, dị chủng đáng ghê tởm!” Nam tinh linh vẻ mặt như ăn phải một con bọ. “Ghê tởm nhất chính là bọn dị chủng lai tạp! Sao có thể! Bọn chúng không xứng được mang trên mình sức mạnh của mẹ Tự Nhiên! Sức mạnh cao quý của mẹ Tự Nhiên vậy mà lại bị lai tạp với thứ sức mạnh ăn mòn (hủ thực) đen đúa bản thủ kia! May mắn, Thần Phật làm việc rất tốt, hầu hết dị chủng đều biến mất trước khi chúng ta phải nhìn thấy chúng!”

“Đúng vậy, biến mất chính là phúc phận của chúng, chúng xuất hiện trên đời sẽ chỉ là một sự bôi nhọ với dòng tộc tinh linh chúng ta.” Khuôn mặt cô gái tinh linh nói ra những rồi nói huyết tinh đến cùng cực, ánh mắt lại thuần khiết không một vết bẩn.

Sự tàn nhẫn của bọn họ, đã không còn lời nào để nói nổi.

“Ha ha, thế nhưng tên hắc tinh linh họ Ren kia vẫn chưa bị diệt trừ, thật là bức mình! Hắn ta vậy mà lại còn trộm cắp đi rất nhiều sức mạnh từ mẹ Tự Nhiên! Sao hắn ta có thể...” Nam tinh linh còn chưa nói hết lời, cơ thể hắn đã giống như bị hàn ngàn sợi dây cắt nhỏ thành từng miếng thịt, lộp bộp rơi xuống đất.

Nữ tinh linh cũng giống như nhận ra được sự khác lạ, quay đầu lại, đúng lúc một giọt máu của nam tinh linh bắn lên mặt cô ta.

“A...” Đồng tử nữ tinh linh mở to, tiếng gào thét nghẹn cứng trong cổ họng. Trong mắt cô gái hiện ra hình ảnh mái tóc dài màu xanh lam, sau đó tối sầm.

Tam Tiền Tam nhìn hai đồng tử nát, phẩy tay, đem chúng hoàn toàn bốc hơi khỏi thế giới này.

Nàng ích kỷ.

Cho dù biết không phải đám tinh linh này trực tiếp gây ra cái chết của Phương Lâm, thế nhưng gặp bọn chúng, Tam Tiền Tam không thể không đem bọn chúng giết rụng để phát tiết cảm xúc thù hận luôn quay cuồng trong đầu nàng.

Suy cho cùng, hận thù cũng được, ích kỷ cũng được, nàng chỉ là muốn tìm một lý do để tiếp tục tồn tại mà thôi.

Tồn tại để giết chết người đàn bà tự nhận là Nữ Thần Tự Nhiên kia.

Nhìn thấy hai người này đi vào rừng rậm, nàng đã từng muốn quay đi, không sát sinh. Thế nhưng tại sao khi nghe đến tên của Ren Hi bị bọn họ hình dung thành một thứ bẩn thỉu, ti tiện, không đáng sống trên đời, trong phút chốc nàng lại mất kiểm chế?

Hắn không phải như vậy.

Hắn đáng được sống, đáng được hưởng hạnh phúc.

Tinh linh, hắc tinh linh hay con người, tất cả đều có quyền được sống. Cho dù tinh linh có cao quý đến mức nào, mạnh mẽ đến mức nào cũng không có quyền tước đoạt đi quyền sống của kẻ khác.

Càng gần đến ngưỡng cửa thử thách, cảm xúc của Tam Tiền Tam càng dễ hỗn loạn. Những hình ảnh của Lạc Tâm, Lạc Thi, Lam Thần, Đường Yêu, Tà Thiên, hay Vamp Jin, Authur Lam cứ như một bộ phim chiếu chậm quay đi quay lại trong đầu nàng. Thậm chí, những hình ảnh của căn phòng thí nghiệm kia, những con đầu đốn bắt tận kia cũng liên tục quay về.

Nguồn năng lượng của nàng sau khi Phương Lâm chết đi cũng không có chậm rãi bình ổn mà càng thêm cuồng bạo. Nếu người tu luyện thâm sâu một chút thì có thể nhìn thấy được xung quanh Tam Tiền Tam luôn ngập tràn nguồn năng lượng xanh lam, phủ kín nàng như một chiếc áo giáp chặt chẽ. Thế nhưng nguồn năng lượng này luôn có xu hướng bùng nổ, nếu nó thực sự bùng nổ, ha ha...

Sau khi nhận được kí ức của Phương Lâm, nàng biết đây là một “sự chuẩn bị”, chuẩn bị cho thử thách sắp tới. Hoặc hội phi yên diệt, hoặc nghịch thiên đồ thân. Thế nhưng từ thuở khai sinh lập địa, nghịch thiên giả may mắn sống sót cho đến thử thách không phải ít, nhưng thành công nghịch thiên lại chưa có một ai.

86%, thử thách đã gần kề rồi.

Tuy nhiên Tam Tiền Tam cũng phát hiện ra, trạng thái này có chút không giống. Lẽ ra theo như bình thường, thử thách sẽ hấp thu nghịch thiên chi lực theo hình vòng xoáy, lấy nghịch thiên giả làm trung tâm, dần mở rộng ra như một hố đen cắn nuốt hết thảy, thậm chí cả bản thân nghịch thiên giả.

Tuy nhiên lúc này vòng xoáy của nàng lại hoàn toàn ngược chiều như miêu tả, lại còn hình thành nên một khối tròn, chặt chẽ bao bọc bảo vệ nàng, không hề có ý định phát tán mở rộng ra ngoài.

Tam Tiền Tam cứ như vậy nghi hoặc một mình truy lùng tinh linh suốt 1 tháng, cho đến khi nàng mặt mày tái nhợt nôn ra hết thảy những gì vừa ăn, giặt mình sờ cổ tay mới hoảng hốt gào lên.

“Không... không... không thể nào! Điều này là không thể xảy ra!”

Mang... thai? Nàng mang thai? Sao có thể? Một nghịch thiên giả mang thai?

Rốt cuộc ông trời còn muốn đùa giỡn nàng tới chừng nào đây?

Tâm lý hay xúc động, dễ phát hỏa, biếng ăn, nôn mửa, chính là các trạng thái dễ nhận biết việc trúng thưởng =v=

Kịch tình NGƯỢC NHẤT TRUYỆN sắp đến, các nữ chuẩn bị tinh thần nha:)

Xi poi nè:

“Huh? Nhân loại? Nữ nhân loại?”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đuổi giết

Tam Tiền Tam nhận tờ giấy của bệnh viện, sắc mặt tái nhợt lật lại áo khoác, che đi đôi môi bạc màu.

Mang thai, quá đột ngột.

Có thể nói tỉ lệ mang thai của nghịch thiên giả là gần bằng số 0. Không chỉ riêng nghịch thiên giả, những cặp vợ chồng sở hữu sức mạnh càng lớn càng khó mang thai, mang thai được cũng rất khó giữ được cho đến khi sinh.

Hơn nữa, chắc chắn tương lai của đứa bé này sẽ còn mờ mịt hơn cả Lạc Tâm - dù sao cái gọi là thiên phú, quá xa xôi.

“Khục...” Tam Tiền Tam lau đi ngum máu xanh trên khóe môi, ánh sáng xanh lam trong đôi mắt lóe lên. “Tinh linh... sao lại đột ngột như vậy...”

Nàng kéo sắp áo che đi cơ thể, gắt gao ôm lấy vùng bụng. 5 tinh linh, không phải để đối phó. Nhất là khi tiểu bảo bối của nàng vẫn còn đang trong thời kì nguy hiểm.

5 tinh linh lẩn vào trong dòng người, ánh mắt lơ đãng dạo quanh quan sát từng người một. Một nữ tinh linh đột ngột ngừng lại, ánh mắt sắc bén hướng về phía trước, môi khẽ động.

5 tên tinh linh, giống như một làn gió, biến mất.

...

“Phụt!” Tinh linh nữ vương phun ra một ngum máu, run rẩy rời khỏi thần điện. Ánh mắt màu xanh lục ảm đạm về đầu đón thống khổ.

“Nữ vương! Thần, ngài ấy tức giận sao?” Một nam tử áo trắng gấp rút tiến đến đỡ lấy nàng ta, ánh mắt co rút đầy sợ hãi nhìn về phía thần điện.

“Ừ...” Tinh linh nữ vương cười khổ, xoa xoa lồng ngực nơi trái tim còn chưa kịp bình ổn. “Ngài ấy không khổng chế được bản thân, yêu cầu chúng ta phải tiêu diệt tên dị đoan nghịch thiên giả kia.”

“Vâng, tên dị đoan kia đã tiêu diệt thêm một ít con dân của chúng ta, không thể làm ngơ cô ta nữa! Tất cả “Thần phạt” đều đã được huy động, chắc chắn tin tức tốt sẽ về sớm thôi!” Nam tử mỉm cười.

“Ta cho các ngươi thêm 1 tuần nữa, 1 tuần sau, ta sẽ tự tay dẫn các thần sứ đi tiêu diệt ả!” Quân đoàn gồm 10 tên ngự thần giả S cấp, 1 vị S cấp đỉnh cao sắp dung hợp được Thần cách, như vậy chắc là sẽ quá đủ cho một tên nghịch thiên giả đi! Nữ vương tinh linh tàn khốc mỉm cười.

Nam tử rung mình, lùi bước ra phía sau. Hắn nhìn thấy ánh sáng màu xanh lục nhàn nhạt phát ra từ cơ thể nữ vương tinh linh - ánh sáng của Thần cách.

...

“Ả!” Nam tinh linh chết không nhắm mắt, ôm ngực ngã xuống nền cỏ, cơ thể hóa thành một phiến lá xanh rớt xuống nền đất.

Tam Tiền Tam thở hổn hển nhìn thoáng qua, nuốt một ngum máu vào bụng. Đám tinh linh này cứ dồn lên như không muốn sống, cho dù nàng có thần thông thế nào, cũng khó mà đối chọi với một đám cuồng tín thần kinh cho được!

Nhất là tên tiểu tử tham ăn trong bụng nàng nữa!

“Ầm!” Một mũi tên xé gió lao vút đến, Tam Tiền Tam lắc người né tránh, thoát khỏi. Từ phía sau lưng Tam Tiền Tam, 3 nữ tinh linh vô cùng xinh đẹp lách mình tiến đến, khuôn mặt mỹ lệ lạnh băng.

“Dị đoan! Dừng lại tại đây thôi!” Nữ tinh linh dẫn đầu nở nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn Tam Tiền Tam như một con sâu cái kiến. “Phượng gia các ngươi đúng là lúc nào cũng khiến người ta lo lắng. 2 tên nghịch thiên giả đầy nguy hiểm đều là xuất phát từ Phượng gia các ngươi!”

“Ha...” Không nói đến thì thôi, nói đến Phượng Lâm, Tam Tiền Tam liền muốn vui xác ba con tinh linh kia ngay tại nơi này, lập tức ngay và luôn!

Thế nhưng những khớp xương đang nứt vỡ đang báo động với nàng, điều này có chút khó khăn.

Một nữ tinh linh nhìn về phía trước, ánh mắt toát ra sự lo lắng nhè nhẹ, liếc nhìn về phía đồng bạn một cách cảm kích.

Nữ tinh linh khác cũng khẽ cắn môi gật đầu, kiên trì gật gật tai.

“Giải quyết ả!” Nữ tinh linh thủ lĩnh nâng cung, triệu hồi một chùm tên bắt đầu oanh tạc.

Tam Tiền Tam phun ra một ngum máu, hóa nó thành một tấm khiên chắn xanh lam che đi những mũi tên, rạch phá không gian thoát li.

“Đuổi theo!”

“Phịch!” Tam Tiền Tam ngã xuống mặt đất, vùng bụng tê rần khiến nàng hoảng sợ, cố gắng che dấu nó.

Từ khi phát hiện được dấu hiệu mang thai, nàng vận dụng sức mạnh càng ngày càng khó khăn. Bởi sức mạnh của nàng đang bị tên tham ăn trong bụng hấp thu, không lúc nào ngừng lại.

Cho đến hôm nay, mang thai tròn 2 tháng rưỡi, Tam Tiền Tam chỉ còn giữ lại được sức mạnh chừng B cấp. Vận dụng máu tươi làm khiến chấn đã ngốn đi hết sức lực của nàng lúc này rồi.

“Khụ...” Tầm mắt Tam Tiền Tam mờ dần, gục đi trên thảm cỏ.

...

“Chị! Không nên!” Nữ tinh linh ngăn lại đồng bọn. “Đây đã là ranh giới gần kề nhất mà thú nhân có thể chấp nhận, không được tiến sát thêm nữa!”

“Hừ! Dự đoán kia đã là nỗ lực hết sức, việc gì phải sợ hãi?” Nữ thủ lĩnh tinh linh cười gằn, ánh mắt kiêu ngạo. “Hon nữa tinh linh chúng ta từ lúc nào lại phải sợ hãi đám thú nhân kia hừm?”

Mặc kệ hai nữ tinh linh kia xoắn xuýt, nữ tinh linh thủ lĩnh không chút sợ hãi bước vào vùng đất thảo nguyên trước mặt, kiêu ngạo bước đi. Hai nữ tinh linh không tiện cãi mệnh, buồn bực cùng bất an tiến vào.

...

“Huh? Nhân loại? Nữ nhân loại?” Nam nhân dừng lại trước cô gái đang thê thảm ngất đi, gãi gãi đầu. “Huh...”

“Cố ca, chuyện gì... sao...” Vũ Lôi lộ đầu ra từ không gian xé rách, sau đó thì im lặng.

Quả thật, đi mòn gót giày mãi chẳng thấy, đánh bậy đánh bạ người lại tự dâng lên tận cửa.

“Cố Thần ca, cứu cô ấy được không?”

=====

ngáp, đã xong chap này, cá boi về ngủ đây:3333

Xi poi:

“Cảm ơn anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đại họa của Tinh Linh tộc

“Cạch.” Tinh Linh nữ vương ưu nhã hạ xuống cốc trà hoa nhĩ mộc, rút ra một chiếc khăn tay lau lau khóe môi.

Tròn 10 ngày, vẫn chưa bắt được tên Nghịch thiên giả họ Phương kia. Kiên nhẫn của nàng cũng cạn rồi!

“Nữ vương, xuất phát thôi!” Một bóng đen hạ xuống, nữ thần sứ ánh mắt xanh lục lạnh như băng giá nâng lên chiếc cung tên, tàn khốc nói.

“Được, đi nào các thần sứ của ta.” Tinh Linh nữ vương mỉm cười, từ sau lưng nàng, một đôi cánh xanh biếc mở ra, ánh sáng xanh lục chiếu rọi khắp sâm lâm.

Thế nhưng chưa kịp chuẩn bị, một mũi tên băng đột ngột xuyên qua đôi cánh của nàng ta, xé rách nó ra thành hai mảnh.

“Cái gì?” Tinh Linh nữ vương hoảng hốt quay đầu, lui vào vòng bảo vệ của 10 tên thần sứ, sắc mặt cảm phần tái nhợt mất đi vẻ mỹ lệ thường thấy.

Nếu đứng từ góc xa hơn, người ta có thể nhìn thấy một pháo đài đen trôi nổi trên không trung, treo tên 6 lá cờ “Lam - Lạc”, “Đường”, “Tà”, “Authur”, “Vamp”, “Ren”, với cả ngàn Ma pháp sư, Dị năng giả đứng từ trên cao nhìn xuống, cùng nhau ngâm xướng cảm chú.

Đứng ở bảy góc pháo đài, các nam nhân ánh mắt lạnh như băng, phần nộ ngưng tụ thủ đoạn mạnh nhất ném xuống Tinh linh sâm lâm.

7 Đại cầm chủ từ bảy gia tộc dần xuất hiện thành đại trận, cùng lúc giáng xuống.

HỎA NGỤC TUYỆT ĐỊA

ĐỊA NGỤC PHONG SÁT TUYỆT

THỦY VŨ HOÀNG HÀ

QUANG THỦY MA QUẦN

HUYẾT CHÚ CÁM VẬN THIÊN

ÁM SẮC HỒN ĐỘN

QUANG ÁM MA PHÁP ĐẠI HỦY DIỆT

(Nàng nào đoán được 7 cái này do gia tộc nào phát động, ta sẽ ngay lập tức xuất chương mới vào sáng mai nha

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiên tri của Hồ Điệp

Cổ Thần gạt lại sợi tóc bay bay, tay khẽ vẫy, một luồng chân khí khủng bố xuất hiện, gọn gàng ép chặt Tam Tiền Tam xuống giường như một chiếc bánh chưng.

S cấp không phải chuyện mà người ta có thể đùa giỡn được, 1 cái phát tay, chính là hủy thiên diệt địa.

“Quả thật nể tình giữa tôi và Vũ Lôi, tôi mới có ý muốn nhắc nhở cô một lần mà thôi, cô nghĩ cô là ai cơ chứ?” Cổ Thần nhún mày, xung quanh hắn nổi lên một luồng uy thế nhân nhật, phảng phất như chường không cả không gian.

Đây là S cấp, Ngụy thần giả, kẻ đã đặt một bước chân vào cánh cửa của thần linh, chỉ cần ngưng tụ là Thần cách, hắn sẽ thực sự trở thành thần.

“Cố ca!” Vũ Lôi chặn lại trước mặt Tam Tiền Tam, bị uy áp của Cổ Thần khiến cho lồng ngực bị nghiền ép, đau đớn tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Cổ Thần nhếch mày, hừ đi uy áp.

“Thật sự, tôi yêu cầu cô bỏ nó đi. Người của Cổ gia chúng tôi, không một ai muốn lại chứng kiến cảnh tượng kia. Đừng nói với tôi cô không nhận ra được hoàn cảnh của bản thân mình.” Cổ Thần nói chính là mục đích thực sự của hắn.

Lựa chọn vứt bỏ để sống hay cố chấp giữ lại để tự sát của cô gái này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến hắn, một cộng lòng cũng không liên quan. Cô ta muốn chết, chẳng lẽ hắn phải quản?

Hắn yêu cầu cô ta bỏ đứa bé tai ương này đi, một phần vì nghĩ cho Vũ Lôi, một phần cũng vì cho dù là hắn, hay cả Cổ gia đều sẽ chẳng một ai muốn phải chứng kiến cảnh tượng kinh khủng khi xưa.

Cổ Linh, chỉ một thôi là đủ rồi.

Không một ai có thể quên được, cô gái xanh xao với những mạch máu xanh lam nổi cộm dưới làn da trong suốt như thủy tinh, ánh mắt xanh lam đầy khốn khổ tuyệt vọng, mỉm cười nát thành từng mảnh nhỏ trong hố đen năng lượng cắn nuốt hết thảy. Đứa trẻ, nguyên do tạo thành bi kịch này nổ tung như một quả bom trong bụng người mẹ, cũng chính là tâm của hố đen.

15 gia tộc khi xưa phải cùng nhau hội tụ hơn 100 cao thủ đỉnh cao cùng nhau phát động đại trận mới có thể trấn áp hố đen này không bành trướng, dần dần dập tắt nó.

Tuy nhiên hậu quả của nó, cho đến hôm nay chính là một dải đất chết ghe người ở vùng phía bắc thế giới, được mệnh danh là vùng đất chết chóc, cùng với sự diệt vong của 6 đại gia tộc, bị chôn vùi trong dòng lũ lịch sử.

(Chính là vùng hoa xanh lam mà tên Authur trông bằng thịt người ấy mn, kẻ sát bên nó chính là dãy núi đá chết, khởi đầu của vùng đất chết chóc.)

“Cứ như vậy, tôi vẫn sẽ giữ nó thì sao?” Cổ Lam chặt vật nắm lấy ga trải giường, ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm vào Cổ Thần, pha lẫn những ánh sáng xanh lam sắc lạnh rợn người.

“Thế giới này hủy diệt hay không, không phải điều tôi quan tâm. Con của tôi, nó sẽ nằm ở đây, trong cơ thể tôi - cho đến khi tôi chết - cho đến khi nó chết!”

“Đừng nghĩ rằng S cấp là có thể làm được hết tất cả, nếu anh dám động đến nó, tôi sẽ khiến anh phải hối hận!”

...

“Mẹ nó! Cái nơi kinh khủng này quả thật không phải nơi cho người sống!” Dương Lâm rút ra một con rắn xanh lục bé như que tăm khỏi bàn chân, buồn bã uống một chai thuốc giải bách độc.

“Ai... Hồ tộc luôn luôn âm hiểm và xảo trá như vậy, kể cả nơi sống cũng thật...” Dương Lâm lau nước mũi, xách ba lô tiếp tục lên đường.

(Dương Lâm - bạn Vũ Lôi, nhà tiên tri)

“Nếu không âm hiểm và độc ác, họ Dương nhà ngươi nghĩ chúng ta có thể sống đến ngày hôm nay sao?” Một giọng nói mỉa mai hoặc đến tận xương vang lên, Dương Lâm theo tầm mắt nhìn lên, bật cười một tiếng.

Nữ nhân này xinh đẹp đến không cách này hình dung, cũng mê người đến không cách nào đo đếm được.

“Đúng vậy Hồ Điệp gia chủ. Nếu Hồ tộc các vị không có đủ âm hiểm, đủ tàn nhẫn, các ngươi cũng không tồn tại được cho đến ngày hôm nay.” Dương Lâm hiểu rõ. Một dòng tộc xinh đẹp đến thế này, mỉa mai câu nhân đến thế này, lại còn mang theo năng lực tiên tri sáng ngang với thần linh nữa, nếu bọn họ không biết cách sinh tồn, không biết cách đề trấn áp kẻ khác, bọn họ sẽ chỉ giống như những con sủng vật xinh đẹp, bị tù nhốt, mua vui cho cường giả.

Hồ Điệp phun ra một ngụm khói trắng, nhẹ nhàng nâng lên chiếc tẩu thuốc, ưu nhã mỹ lệ động lòng người. Nàng khẽ ngửa ra càn cỏ trắng nõn, bấp chần như thủy linh lung khê đong đưa, khi lộ khi che ẩn trong tà váy xẻ dọc gợi cảm.

“Không cần phải câu dẫn tôi nha Hồ Điệp gia chủ, tôi ăn đau một lần là đủ nhớ đời rồi.” Dương Lâm dở khóc dở cười. Hoa hồng càng đẹp gai càng nhọn, hần cần phải gai một lần là đủ rồi, cho hần ngắt hoa một lần nữa, hần cũng không dám ngắt đâu!

“Ừm ~ Đồ thổ đế ~ Nói đi, cái giá mà cậu sẽ trả cho ta. Không thừa, cũng không được thiếu.” Hồ Điệp hút một hơi, ưu mỹ nhã nhặn.

“...” Dương Lâm cắn răng, đem một vật đặt vào chiếc bàn kim cương trước mặt.

“Ồ, ngươi bỏ được.” Hồ Điệp bật cười, khẽ phát tay, đem chiếc bàn thủy tinh cất đi. “Đủ giá.”

“Kì thật việc ngươi muốn hỏi, cũng là việc ta đã sớm biết.” Hồ Điệp vuốt ve vật trong tay, trong mắt lại nhiều thêm một tia sâu lo. “Bánh xe một khi đã lăn, sẽ không một ai có thể cản lại nó nữa.”

“Cái gọi là số mệnh, kì thực chỉ là một sợi dây được thần linh vẽ ra, từng sợi kết hợp lại thành từng bó, từng bó xâu kết thành một thế giới. Thế nhưng với những kẻ đã thoát li khỏi quy tắc này, số mệnh của bọn họ đã trở thành một thứ không thể nào tiên đoán được, kể cả thần linh cũng không thể nào nắm giữ được số mệnh của bọn họ, vậy thì ta có thể làm được gì chứ?”

“Nghịch thiên giả đã ảnh hưởng đến số mệnh của 9 kẻ kia, cũng đã làm lệch đi quỹ đạo số mệnh của cả thế giới này.”

Hồ Điệp thờ dãi một tiếng.

“Trương lai đã bị ném thành một mớ rác lộn xộn, ta chỉ có thể cho ngươi một lời: “Thứ gì bỏ được thì bỏ, thứ gì không thể cưỡng cầu, thì nên buông tay đi.””

Có thể nói, mỗi người giống như một sợi dây, mỗi người có một số mệnh, các số mệnh cộng lại thành một thế giới. Số mệnh thường biến đổi, nhưng những biến đổi đó thần linh đều có thể đoán được, đều thuộc trong phạm trù quy tắc thiên địa.

Nghịch thiên giả, Xuyên qua giả, Trùng sinh giả... đều tính là thuộc phạm trù thoát khỏi quy tắc này, và sẽ ảnh hưởng đến số mệnh của cả thế giới ấy và những người xung quanh.

Xi poi:

“Động dục...?”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngoại truyện

Ngay từ đầu, Vũ gia đã là một gia tộc bị khinh thường, rẻ rúng. Bởi vì bọn họ, mỗi đời đều chỉ có duy nhất một đứa con - một lời nguyện rửa vô cùng độc ác đã tồn tại từ khi nào, không ai biết được.

Cho dù năng lực không gian của Vũ gia khiến cho bọn họ trở thành một nỗi sợ hãi khôn cùng, thế nhưng số lượng tộc nhân ít ỏi của bọn họ vẫn luôn là lí do để bọn họ bị kẻ khác không để vào mắt.

Vũ Lôi không mang dòng máu của Vũ gia. Hắn được gia chủ Vũ gia - Vũ Mục nhặt về trong đồng rác rưởi ở một khu ổ chuột.

Có thể trong những thế gia khác sẽ tồn tại việc phân biệt huyết thống, thế nhưng bên trong Vũ gia, thứ này không tồn tại. Hắn được Vũ Mục mang về, trở thành con ruột của Vũ Mục. Đã rất nhiều lần Vũ Lôi hỏi cha hắn, vì sao lại là hắn, mà không phải là đứa trẻ nào đó xuất thân cao quý hơn, xinh đẹp hơn.

Bởi Vũ Lôi, mang trong mình dòng máu của hai tên tội phạm máu tanh bản thủ bậc nhất thế giới.

Hơn ai hết, hắn biết bản thân bản đến mức nào.

Vũ Mục chưa bao giờ trả lời câu hỏi đó, ông chỉ cười, sau đó im lặng nhắm mắt lại, lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế dựa của mình.

“Có thể, kiếp trước chúng ta có duyên.” Đó là câu trả lời duy nhất của ông dành cho Vũ Lôi.

“Đúng vậy, có thể kiếp trước, chúng ta có duyên.” Vũ Mao - em gái của hắn - con gái ruột của Vũ Mục cũng nắm lấy tay hắn, mỉm cười nói như vậy.

Vũ Lôi thực sự không hiểu ý nghĩa của chữ “duyên” này, hắn luôn cảm thấy nó thật mờ mịt, và xa xôi như những vì sao trên tinh không vô tận. Cho đến khi hắn gặp nàng.

Chỉ một ánh mắt liếc qua, linh hồn của hắn đã rung động thật mạnh mẽ, giống như sâu bên trong, có thứ gì đó được mở ra.

Phải chăng ở đâu đó trong thời gian chi không, hắn và nàng, đã từng có “duyên” với nhau?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Động dục (H)

“Các người... luôn luôn ích kỷ như vậy.” Cổ Thần hơi hơi thở dài, bước ra khỏi căn phòng ngột ngạt.

“Cạch.”

Vũ Lôi liếc nhìn qua cánh cửa đóng chặt, sau đó có chút hồi hộp nhìn qua người đang ở trên giường. “Cô... làm sao vậy!?”

“Cố ca! Cố ca!” Cổ Thần còn chưa kịp than vãn một hồi, tiếng hét sợ hãi của Vũ Lôi đã ngăn lại dòng suy nghĩ của hắn.

“Chết tiệt!”

...

“Trời đã trở lạnh rồi.” Cô bé đôi má đỏ bừng, hai chiếc tai nhỏ xinh khẽ vẫy vẫy. “Chị xinh đẹp vẫn còn chưa tỉnh lại, thật tội nghiệp cho Vũ ca và Cố gia chủ.”

“Vi ca ca, anh không thấy chị xinh đẹp thật tội nghiệp sao?” Cô bé nắm lấy tay thiếu niên, đôi mắt đơn thuần như hai giọt nước trong vắt nhìn thẳng vào hắn. “Đường như anh không thích chị ấy.”

“Không phải.” Cổ Vi nhàn nhạt trả lời, ánh mắt có chút phiêu hốt nhìn về phía đường chân trời mờ nhạt. “Nữ nhân đó rất nguy hiểm, tốt nhất đừng lại gần cô ta, hiểu không?”

“Vâng...” Cô bé phụng phịu, ánh mắt lên án Cổ Vi.

“Em không hiểu, cô ta giống như một quả bom hẹn giờ không biết lúc nào thì phát nổ vậy. Cho nên tránh xa cô ta, nhớ không!”

...

Vũ Lôi mờ mịt nhìn cô gái trên giường, từng đường gân xanh nổi cộm dưới làn da.

Nàng lẳng lẳng nhắm mắt, làn da trắng nhợt nhạt không có chút sức sống, còn trắng hơn cả ga trải giường bên dưới. Mái tóc, đôi môi, màu sắc móng tay của nàng dần đậm lên theo từng ngày, sau 2 tháng không tỉnh giấc, hôm nay chúng đã từ màu xanh lam chuyển dần sang thâm sắc. Mạch máu màu lam như ẩn như hiện dưới làn da đã thể hiện rõ tình hình sức khỏe của nàng hoàn toàn không hề khả quan.

“Vũ, lại đây.” Cô Thần đẩy cửa tiến vào, sắc mặt tối tăm đưa cho Vũ Lôi một chiếc kính kì lạ, sau đó rút ra một chiếc khác đeo lên.

“Cố ca? Chuyện gì vậy?” Vũ Lôi nhếch mày, sắc mặt không chút kiên nhẫn đeo lên.

“Rắc.”

Vũ Lôi thất thố vấp phải chân ghế, vội vàng đứng dậy. “Cái gì... đây?”

“Kính tinh thần, dùng để nhìn năng lượng dị năng tinh thần của dị năng giả tinh thần hệ hoặc ma pháp sư.” Cô Thần thận trọng trả lời.

“Không...” Vũ Lôi không thể tin nhìn màn trước mắt. Tam Tiền Tam giống như một cái lỗ đen, tâm là vùng bụng đã hơi rõ dạng, điên cuồng hút loạn các nguồn năng lượng xanh lam xung quanh, thậm chí một số nguồn năng lượng trong cơ thể nàng nếu không bám trụ vững cũng bị hút vào bên trong bụng - nơi chứa đứa nhỏ.

“Đây là nguyên nhân sức khỏe cô ta không thể tốt lên. Cho dù có chữa trị bao nhiêu lần cũng thể nào theo kịp tốc độ tổn thương này. Bây giờ chúng ta làm phẫu thuật cắt bỏ đứa nhỏ cũng không được rồi, sức khỏe cô ta quá yếu, 90% sẽ chết trên bàn mổ.”

Cô Thần rút ra một lọ thuốc nhỏ, dùng kim tiêm tiêm vào cơ thể Tam Tiền Tam. “Đây là năng lượng tinh thần áp súc ta đi mua về từ Công hội ma pháp sư, có thể giúp cô ta tạm thời chống cự được một lúc, nhân lúc này, chú mày cố gắng thuyết phục cô ta đi.”

“Nhìn giống như đứa trẻ này là một thiên tài từ trong bụng mẹ đấy, thế nhưng thể chất con người có hạn, một đứa bé có thể hấp thu được bao nhiêu năng lượng? Không sớm thì muộn, đứa bé này sẽ tự sinh tự diệt, không chỉ có nó, mà mẹ nó cũng sẽ bồi táng theo nó.”

“Vũ Lôi, khuyên cô ta đi.”

Vũ Lôi vô lực ngồi bệt xuống sàn, hai bàn tay vô lực vò tóc. Cô Thần liếc nhìn Vũ Lôi. Hắn vẫn còn giấu giếm cậu ta một điều. Cô gái này...

“Hả?” Đột ngột Cô Thần cảm thấy cơ thể vô lực, ngã xuống bên cạnh chiếc bàn. “Thứ mùi thuốc mê gì đây...?”

Hắn vội vàng nhìn sang Vũ Lôi đã sớm nằm lăn ra như cá chết, mi mắt cũng không nháy được đánh vào nhau, ánh sáng dần mờ đi. Cho đến ánh nhìn cuối cùng, Cô Thần chỉ có thể nhớ rõ có một đôi mắt màu xanh lam như biển sâu đã xuất hiện trước hắn.

“Động dục...?”

...

“Tỉ tách... tỉ tách...”

Vũ Lôi cả cơ thể đều nóng bức, bị nóng đến tỉnh dậy. Hắn từ trước đến nay đều giải quyết vấn đề cùng năm ngón tay cô nương, bây giờ chỉ một chút kích thích thôi đã suýt làm hắn bùng nổ khí đầu hàng.

Nagy khi Vũ Lôi mở mắt, hắn “đầu hàng” ngay lập tức, máu mũi cũng trào ra chảy xuống tận cổ.

“A... a... em đang làm... cái gì đây!?” Vũ Lôi mệnh căn bị Tam Tiền Tam coi như một chiếc kẹo mút hết kéo lại nắm, lại xoa lại vuốt, t*** d*** trắng sữa bị chiếc lưỡi dính hương ấy gian xảo nuốt hết sạch không còn một chút. Sau 5 giây, tiểu Vũ Lôi đã cường tráng trở lại trước những kích thích này.

“Cố ca!” Vũ Lôi sau khi ngẩn ngơ một lúc thì ngó người hét ầm lên, bàn tay tụ tập năng lượng dị năng muốn tống “Cố ca kính yêu” của hắn ra đường. Bởi cô gái hắn vô cùng yêu thích đang bị “Cố ca kính yêu” làm a làm a làm cực kì mãnh liệt a!

“Ừm

“Tam Tiền Tam đang vui vẻ “ăn kem que”, bị tiếng thét của Vũ Lôi làm phiền đến lòng mày cũng dựng cả lên, bực mình nắm chặt lấy “que kem” trong tay. “Yên lặng nào!”

“Hít...” Vũ Lôi bị đau đến nghẹn, tiểu Vũ Lôi thoáng chốc mềm nhũn như cọng bún thiêu.

Năng lượng dị năng cũng giống như ngọn lửa bị tàn nhẫn dội nước, tắt ngóm.

“Trời ạ! Lại mất công!” Tam Tiền Tam bực mình búng búng tiểu Vũ Lôi đã vô lực mềm oặt, tiếp tục xoa xoa nắn nắn an ủi.

“Ah... ah... thích... sáng khoái...” Đường như Cố Thần cảm thấy bản thân bị “bơ”, có chút oán khí độc cơ thể nàg lên, dồn hết sức lực đi thẳng vào sâu bên trong.

===== H a H =====

Chương kể H tuốt, chắc ko cần xì poi ha:Δ

Lâu lắm r mới có H 1 bữa, mn đề cập chút tình thú mn muốn găm đi, Cá sẽ nhét vào:)

P/s: SM nha, nhân thú nha, Bác sỹ bệnh nhân nha, 3p nha, song long nha, nhiều a nhiều hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sự thật (H đời chương sau nha, kịch tình đang gay gấn)

Khi Vũ Lôi còn đang chóng váng với tức giận và dục vọng, giọng nói của Cố Thần đột ngột vang lên trong đầu hắn.

“Bình tĩnh một chút, thuận theo cô ta đi.”

“Nếu cậu không muốn cô ta chết.”

Vũ Lôi giật mình, liếc nhìn Cố Thần cho dù động tác suồng sã nhưng ánh mắt lại không mất đi thanh minh.

“Tại sao?” Hắn dùng thuật truyền âm hỏi lại.

“Một lời khó nói hết. Nói chung, lúc này cô ta cần tình dịch nam nhân.” Giọng nói Cố Thần dường như có chút thờ dãi nhẹ nhàng bất lực.

...

“Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại buồn bực như vậy?” Cô bé giật giật áo Cố Thủy, ánh mắt ngây thơ trong sáng.

“Hừ, nói ra em cũng không hiểu!” Cố Thủy ôm lấy cô bé, miệng lại không tự chủ cầu nhàu. “Cố gia chủ tu Cổ Võ ‘Nhất sinh Nhất thế’(*) tăng tiến cực nhanh nhưng lại gây ra một tác dụng phụ, 1 đời người chỉ có thể phát sinh quan hệ với một người duy nhất, nếu tùy tiện phát sinh với kẻ thứ hai, tu vi hóa thành bong bóng, phản phệ tàn phế cả đời, thậm chí xui xẻo hơn thì mạng cũng giữ không được. Tu vi càng cao càng bị phản phệ nặng nề. Đến cấp bậc như lão tổ Cố Thần thì chắc chắn là mạng cũng giữ không được.”

“Tên ngốc kia ăn chị sạch sành sanh, sáng sớm lại bỏ chạy! Hừ hừ! Có dám thi chạy với lão nương nhất sinh nhất thế này!”

...

Cho đến khi Tam Tiền Tam suất chút vất khô cả hai người, nàg mới thỏa mãn mà ngã xuống giường ngủ say, khoe miệng với nụ cười ngây ngô còn mang theo tình dịch trắng xóa.

Vũ Lôi và Cố Thần quần áo xộc xệch méo mó, sắc mặt có chút khó coi thất thủ đóng cửa phòng bệnh.

“Được rồi Cố ca, có thể nói cho em chuyện lúc nãy được không vậy?” Vũ Lôi không tự nhiên nghiêng răng nghiêng lợi gọi 1 tiếng “Cố ca”, dường như có chút ghen khí.

Cố Thần chỉnh lại áo và cà vạt, mở cửa phòng riêng của bản thân. Căn phòng duy độc màu trắng, ngập tràn mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, gây cho người ta cảm giác có chút rợn người không thoải mái.

Kì thực vật gì quá mức hắc ám sẽ khiến người sợ hãi, nhưng đôi lúc, thứ gì hoàn toàn không nhiễm chút hắc ám nào càng khiến cho người ta cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Lấy ra một cuốn sổ dày cộm có chút cổ xưa, Cố Thần lật ra một trang giấy nhỏ, đem đến trước mắt Vũ Lôi, “Đọc đi.”

“Ngày thứ 157, cả cơ thể cô ấy đột ngột nổi lên mẩn đỏ nhàn nhạt, nóng nực lửa dục bùng phát. Tôi thật sự không ngờ đến điều này, bị cô ấy trưng dụng. Sau đó tôi mới điều tra ra, cô cần tình dịch, nói chính xác hơn, là năng lượng trong dịch thể nam nhân, càng là nam nhân cường đại tác dụng càng tốt, may mắn là người chồng vô dụng như tôi có thể đáp ứng yêu cầu của cô ấy.

Ngày thứ 188, càng lúc tình trạng của cô ấy càng trở nên tồi tệ, nguồn năng lượng cần thiết cho đứa trẻ dần trở nên thiếu thốn, đứa trẻ đó càng lúc càng giống như một chiếc máy liên tục yêu cầu năng lượng. Bởi vậy, năng lượng của cô ấy bị rút ra, cung cấp cho đứa nhỏ. Cô gái nhỏ bé càng lúc càng gầy gò, đã có thể nhìn thấy từng đường gân xanh và mạch máu ẩn hiện dưới làn da trắng nhợt kia. Cho dù tôi đã rất cố gắng đem cho cô ấy tất cả, thế nhưng đều chỉ là muối bỏ biển. Lần đầu tiên, tôi muốn bóp chết đứa bé kia - đứa con của tôi và cô ấy.

Ngày thứ 190, cô ấy chống đỡ không được mà ngã đi, cơ thể đã dọa người đến không dám nhìn thẳng. Đứa trẻ đó, tôi đã yêu cầu cô bỏ nó đi. Nhưng dường như cô ấy đã vô cùng quyết tâm, kiên quyết nói “không” với tôi.

Ngày thứ 195, bởi vì cô ấy quá yếu ớt, tôi không thể không thử đem máu của tôi tiêm vào cơ thể cô ấy, thế nhưng nó lại bị đào thải ra ngoài, hoàn toàn không có chút tác dụng nào. Cô ấy nói với tôi: “Vô ích thôi.”

Ngày thứ 200, hôm nay là sinh nhật cô ấy, tôi ôm cô ấy đến vách “Thiên Nhai”, ngắm nhìn từ lúc bình minh đến tận hoàng hôn. Hơi thở của cô ấy đã yếu ớt như không có, cơ thể đã chỉ có thể nhìn thấy xương và mạch máu, mái tóc xanh lam xác xơ tiêu điều từng sợi bay trong gió. Cô ấy lau đi những giọt nước mắt của tôi, thì thầm vào tai tôi: “Em yêu anh. Cảm ơn vì tất cả.”

Ngày thứ 218, cơ thể của cô ấy đột ngột...”

“Tại sao lại hết rồi?” Vũ Lôi lật ra trang trắng cuối cùng, nó kết thúc với dấu “...”

“Bởi vì ngày đó là ngày nó chết. Tên nhóc kia cũng bồi táng với vợ con hắn.” Cổ Thần nhàn nhạt nói, ánh mắt lấp lóe. “Khi ấy ta không ở tại Cổ gia, khi ta trở về, hồ đen đã bành trướng khá là lớn, Cổ gia thương vong nặng nề.”

Cố Thần uống một cốc nước lọc, trôi đi đắng nghét trong cổ họng. Mẹ hắn, cũng vì ngăn cản hố đen bành trướng ảnh hưởng đến tộc nhân mà bị nó cắn nuốt.

“Cạch.” Cửa phòng đột ngột mở ra, Tam Tiền Tam giống như đang chìm trong một ngọn lửa vô danh, ánh mắt khao khát như dã thú nhìn chòng chọc hai nam nhân.

Trong mắt nàng bây giờ, hai người họ đã trở thành hai cái bình sữa cần được vắt ra. Nàng muốn uống sữa nha!

Bé con cũng rất cần sữa nè!

uốn éo, *uốn éo*, Cá phải đi học về tuần 3 buổi rồi, t gian viết truyện lại bị ảnh hưởng, khó ghê cơ. Nhưng mà vì tương lai, phải cố gắng - ing
 (*~*~*) \vdash $\neg(\wedge\circ\wedge)$ \neg $\neg(\wedge\nabla\wedge)$ \neg $\neg(\wedge\omega\wedge)$ \neg $Y(\wedge\wedge)$ $Y\vee\wedge\circ\wedge\vee$ (*~*~*)

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Các người có quyền gì? (H sơ)

Tam Tiền Tam tựa như một con rắn cuộn lấy cơ thể Vũ Lô, chiếc lưỡi mê hoặc liếm liếm bờ môi của hắn. “Hi hi... hi hi...”

Sau 2 giây, Vũ Lôi rút vũ khí đầu hàng, cùng cô gái trên thân cuốn vào nhau thành một đoàn, nhanh chóng mùi hương kì lạ phát ra, tràn ngập trong phòng là mùi huân hương của tình dục. Cổ Thân lông mày hơi nháy, liếc nhìn cô gái trước mắt.

Càng là nụ cười mê người bao nhiêu, càng là tư thái mỉa mai hoặc như thế nào, đều là một bộ dáng hồi quang phản chiếu mà thôi. (*)

(*) Tỉnh táo trước khi chết.

Rõ ràng, cách để sống sót đơn giản đến vậy, thế nhưng cô ta giống như Cố Linh, cứ chọn một lối mòn không có đường sinh cơ (**) nào mà xông đến như không cần mạng.

(**) không có đường sống.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn đột ngột nắm lấy tiểu Cổ Thần đang nhảy nhót hưng phấn, hết xoa lại nắn. Cổ Thần cứng người nhìn xuống, đối diện hẳn là một đôi mắt xanh lam như biển khơi dầy sóng, tinh nghịch nháy nháy với hắn.

“Cô đừng giả ngu với tôi...” Cổ Thần nắm lấy tóc Tam Tiền Tam, kéo sát đôi mắt trong veo kia đến sát gần, đối diện với hắn. Bởi không hiểu vì sao, hắn lại đột ngột bùng lên một ngọn lửa tức giận trong lòng. Đôi mắt của kẻ bị chìm đắm trong tình dục, không thể là một mảnh thanh minh như thế nào. “... đừng nói với tôi cô không biết hậu quả của việc này! Ngay bây giờ đây, cô chỉ là đang tự lừa mình dối người, uống rượu độc giải khát mà thôi!”

Hắn bắt lực với kẻ bị tình dục bức bách, nhưng lại không thể nào chấp nhận người cứ tìm đường chết mà đâm đầu vào như thế này! Rõ ràng cô ta còn rất tinh táo! Rõ ràng cô ta rất rõ ràng tình trạng của bản thân mình! Nhưng cô ta lại có thể vì một đứa bé chắc chắn sẽ không thể nào tồn tại được trên cõi đời này mà quan hệ với hai người đàn ông xa lạ mới gặp lần đầu!

“Thì sao?” Tam Tiền Tam nắm lại lấy tóc hắn, kéo tai hắn đến sát môi mình. “Anh nói những lời này, bởi vì anh lo lắng cho tôi, hay là bởi vì anh cũng từng là một đứa trẻ không thể nào tồn tại trên cõi đời này?”

Cổ Thần giật mình, nhìn trân trân vào đôi mắt đang cười nhạo hắn kia.

Tam Tiền Tam kéo lấy bàn tay của Cổ Thần, đặt nó lên trên vùng bụng đã hơi lồi ra. Hắn có thể nghe thấy, cảm nhận thấy từng nhịp đập vững vàng của đứa bé. “Ha, làm sao tôi có thể từ bỏ nó đây. Nó dễ thương đến thế này, nó đáng yêu đến thế này cơ mà!”

Nét cười trong đôi mắt xanh lam dần trở nên hỗn loạn điên cuồng. “Thấy không! Thấy không! Thấy không! Khi nó ra đời, nó sẽ là đứa trẻ đáng yêu nhất! Xinh đẹp nhất thế giới này! Nó sẽ gọi tôi là mẹ, nó sẽ mỉm cười nằm trong lòng tôi, nó sẽ như bao đứa trẻ khác, sẽ làm nũng, sẽ khóc nhè, sẽ... sẽ không một ai có thể cướp đoạt nó! Không ai có quyền được cướp đi quyền được sống của nó! Anh có quyền gì! Thần linh có quyền gì! Tất cả các người đều không có thứ quyền năng đó!”

Giống như bị thôi miên, Cổ Thần không thể động đậy, hắn bị người phụ nữ này đặt dưới thân, bị cô giống như phát điên mà cắn xé, bị móng tay của cô vạch ra những đường máu đỏ chói mắt trên lưng.

Đã từng, có một người phụ nữ cũng chói mắt như vàng thái dương, xinh đẹp như những bông hoa hồng nhưng nguy hiểm nhất, vì hắn mà chết đi. Ngày hôm nay, một lần nữa hắn bị một cô gái khiến cho không thể nào nói nên một lời nào. Hắn có thể nói như thế nào?

Nói rằng cô ta sai?

Nói rằng cô ta đang đi nhầm đường?

Nói rằng đứa bé này không đáng tồn tại trên đời này?

Một khi hắn nói ra, cũng chính là lúc hắn phủ nhận sự tồn tại của bản thân hắn.

“A ha ha... ha ha ha...” Tam Tiền Tam một bên cắn xé Cổ Thần giống như trả thù, một bên tùy hứng hưởng thụ sự hầu hạ tận tình của Vũ Lôi.

Cổ Thần sau một lúc ngơ ngác thì cũng vì tiểu Cổ Thần trưởng đến phát đau mà nhập tiệc. Ba người lăn lộn thành một đoàn, triển khai đủ 36 tư thế nằm ngồi đứng mới kết thúc.

Cổ Thần ngã xuống giường, thở dốc vớt Vũ Lôi đã trần truồng như con cá lóc lên giường, ôm cô gái vào lòng ngực. Hắn mơ hồ nhìn lên vùng bụng của cô, dường như một đứa trẻ trong trí óc.

Cho dù có thành công hay không, đột ngột hắn muốn thử một lần. Cho cô gái này, cho đứa bé này, cũng cho sự tồn tại của chính hắn.

Dù sao hắn tin tưởng vào y thuật của hắn, cho dù trường hợp xấu nhất xảy ra, hắn vẫn có đủ cơ hội để kéo cô gái này ra khỏi lưỡi hái tử thần.

=====

Chính vì sợ nổ nên đến hôm nay cá vẫn bị viêm a mi đản, thật khổ sở, ngày hôm qua mặc phong phanh đón gió và lại nhảy mũi cùng mắt chảy. Hiu hiu hiu...

Chương kế là h nhân thú, xin đừng hoảng loạn... tính chương này chơi các loại tư thế và tình thú, thế nhưng nếu chưa đủ thông tư tưởng cho anh Cổ thì kiểm đầu ra H cao, nên nội dung chương này đã bị tàn nhẫn bẻ cong, các chị em lượng thứ.

Lúc này anh Cổ mới chỉ có thiện cảm với chị tam mà thôi, vẫn chưa phải *Ái*, phải sau sau sau nữa kia...

Lời cuối cùng... sau vài chương H và đường thai nữa chính là kịch tình cùng sự trở lại của boss hắc hóa tinh linh nữ vương + sự xuất hiện hoa lệ của các anh kia + một sự kiện vô cùng đáng sợ sắp xảy ra + Sự kiện ngược nữ chính nhất truyện sắp xuất hiện.

P/s: Nếu các nàng tình ý có thể nhận ra, cho dù đau đớn thế nào chị Tam cũng vẫn chưa thực sự khóc (huyết lệ không tính nha), một mảnh phần “người” của chị tam vẫn chưa hoàn thiện. Sắp rồi a...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26-2: Ngoại truyện: Cổ Thần

Không có một ai nghĩ rằng, Cổ Thần sẽ được sinh ra. Ai cũng cho rằng, sự tồn tại của hắn là không cần thiết.

Rất lâu trước kia, từng có một người phụ nữ họ Cổ, cô chấp mạng theo đứa con trai của mình rời đi gia tộc, tranh thủ một đường sinh cơ cho nó. Trọng phu của bà, cũng vì bà mà muốn bỏ đứa con ruột của hắn đi. Ông ấy cho rằng, đứa trẻ mất đi có thể có lại, thế nhưng người phụ nữ của bản thân, lại chỉ có thể có một, mất đi rồi thì làm sao tìm lại được nữa.

Thế nhưng bảo bà hãy từ bỏ đứa bé, làm sao có thể!

Đứa bé này có tội nghiệt gì? Vì nó quá mạnh mẽ? Vì thiên phú nó quá khủng khiếp mà gây nguy hiểm đến bà?

Cổ Thần 6 tháng tuổi, đã tích tụ đủ năng lượng để sánh ngang với dị năng giả cấp B.

Đến khi người ta tìm thấy người phụ nữ, bà đã chết vì kiệt sức sau khi sinh đứa nhỏ trong một ngôi nhà gỗ giữa đêm đen lạnh lẽo.

Cổ Thần 10 tuổi, đã là một vị dị năng giả cấp A.

Hắn được Cổ gia nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Thế nhưng suốt 10 năm, hắn không được gặp bố hắn lấy một lần. Cho dù người của Cổ gia đã cố gắng che giấu, thế nhưng từ ánh mắt trốn tránh và thương hại của bọn họ, hắn biết bố hắn không muốn gặp hắn.

Còn điều gì tàn nhẫn hơn việc này?

Là hắn sai? Hay là bố hắn sai?

Chẳng lẽ hắn muốn sống là sai? Chẳng lẽ bố hắn muốn mẹ hắn sống là sai trái?

Cho đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời, bố của Cổ Thần vẫn không chấp nhận gặp mặt đứa con trai này. Ông ta tự mình kết thúc sinh mệnh vào ngày giỗ tròn 100 năm của vợ mình.

Với những kẻ có sinh mệnh dài dằng dặc như một con đường không có điểm kết thúc này, khi đã không thể nào gắng gượng chống đỡ được nữa. Thì chết đi là cách tốt nhất. Không cần phải nhớ nhung, không cần phải thương tâm.

Cái ngày mà ông ta hấp hối, Cổ Thần đã quỳ gối dưới bậc thềm, cầu xin ông ta cho phép hắn được vào, thế nhưng đáp lại hắn chỉ là sự im lặng đến tận cuối ngày, cho đến khi ông ấy hoàn toàn nhắm mắt ra đi.

Như một con dao sắc bén, nó xoáy sâu vào trong tim đứa trẻ, tàn nhẫn đem trái tim nó chém thành từng miếng một, suốt 10 năm, suốt 100 năm, suốt mấy ngàn năm.

Rốt cuộc là lỗi của ai? Là ai đúng? Là ai sai?

Là lỗi của người chồng muốn bảo vệ mạng sống của vợ mình?

Là lỗi của người mẹ muốn được sinh đứa con của mình ra?

Hay là lỗi của một sinh linh đấu tranh cho sự tồn tại nhỏ bé của mình?

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Động tình (H, nhân thú) (1)

Cổ Thần mệt mỏi xoa xoa thái dương. Căn phòng vốn dĩ là một bộ dáng cấm dục ngăn nắp của hắn đã trở thành một bãi chiến trường với đồng tài liệu chồng chất và đủ loại được liệu quý hiếm vứt bừa bãi.

Có chút mờ mịt, Cổ Thần bước ra khỏi căn phòng nặng nề. Viên mắt hắn thâm đen, đôi môi tái nhợt mím lại thành một đường.

Hắn không có một biện pháp nào.

Thật bất lực, nhưng đây chính là sự thật.

Hắn tìm kiếm, thử mọi cách, thế nhưng hắn đều nhìn ra, chúng chắc chắn sẽ thất bại.

Cố Thần lạc bước vào một khu nhà tràn đầy những bông hoa màu xanh lam tươi ngát, kích thích đến thần kinh đã vô cùng mệt mỏi của hắn. Đường như, hương thơm thoang thoảng này càng khiến hắn thêm phần nộ, một sự phẫn nộ mơ hồ.

Hắn biết, hắn chỉ là đang phẫn nộ với sự bất lực của bản thân mà thôi. Thế nhưng, càng biết hắn lại càng thêm phần nộ.

Một kẻ sống hơn ngàn năm qua, lần đầu tiên cảm nhận được hương vị của sự bất lực, đắng ngắt.

“Cô bé bước đi trên con đường gạch men màu đen, từng bước, từng bước, cứ như vậy bước đi trong đêm tối. Cô ấy không nhìn thấy được bất kì thứ gì, bởi vốn dĩ, cô bé không thể nhìn thấy được thứ gì cả. Thế nhưng hơi ấm lạnh dần trên lưng giống như một lời thúc giục, một lời rên rỉ bên tai cô bé, giúp cô cất lên bước chân, tiến lên bóng đêm trước mặt một cách không ngần ngại...”

Cô ấy lẳng lặng nằm trên chiếc ghế dựa, cả cơ thể đung đưa khe khẽ giữa khu vườn hoa, từng sợi tóc xanh lam hòa cùng gió và những cánh hoa một cách chói mắt, nhẹ nhàng bay. Một tay cô cầm cuốn sách, một tay vuốt ve vùng bụng tròn trịa, đôi môi mấp máy đọc lên từng dòng chữ một cách dịu dàng đầy yêu thương.

Nhất là nụ cười nhẹ kia, không yêu diễm như lúc cô ấy quyến rũ hắn và Vũ Lôi, cũng không bất lực tím tái như khi cô ấy ngất đi vì mệt mỏi, nó dịu dàng thấm vào lòng người, cũng chói mắt và đầy mỹ lệ. Càng xa hơn, ở nụ cười kia, Cố Thần nhìn thấy thứ mà hắn chưa bao giờ có được, cũng có lẽ sẽ mãi mãi không bao giờ thuộc về hắn.

“Cách.”

Tam Tiền Tam giật mình thoát khỏi thế giới của riêng bản thân cô, nhìn về phía mà bóng người vừa vụt qua. Nơi ấy có một bông hoa bị gãy đứt lìa cành.

“Cố Thần sao?”

...

“Àm!” Vũ Lôi chui ra khỏi vách nứt không gian, ngã xuống mặt đất.

Đêm nào cũng đều “vận động mạnh”, hắn cũng... đuối rồi. Nhất là tiểu yêu tinh kia, một bộ hưởng thụ đó quả nhiên là khiến người ta hận đến ngứa răng!

“Không biết cô ấy ra sao rồi...” Vũ Lôi nghĩ đến gương mặt xinh đẹp càng lúc càng tiêu tụy của cô gái, đôi mắt to tròn lóe lên. Hắn cần phải đến gặp Cố Thần một lát. Nếu thực sự tìm không ra cách, vậy thì có lẽ, Vũ Lôi hắn đây phải đến gặp tên họ Đường kia rồi.

“Cố ca...” Khi Vũ Lôi mở cửa ra, đập vào mắt hắn là một luồng khí kinh cuồng bạo tràn ngập mùi huyết tinh. Cả thiên địa rung chuyển như sắp nứt vỡ, không khí tràn ngập một hương vị yêu diễm nhàn nhạt.

“Á á á... lão tổ động tĩnh!!!” Cô bé trong mắt khiếp sợ, tay chỉ vào khu nhà của Cố Thần. Bên trên bầu trời của nó, một hư ảnh hình thành, tỏa ra uy áp cường đại. Từng đoàn động vật run rẩy quỳ xuống, phủ phục trước tạo vật đáng sợ nhất thiên địa.

“Hắc hắc, lão tổ cuối cùng cũng có ngày hôm nay...” Thiếu niên hôn lên môi cô gái, hèn mọn cười một tiếng. “Tur vị của ngày hôm đó, quả thực chính là sống không bằng chết mà!”

“Tính dục tích tụ trong cả ngàn năm bùng nổ... “ Thiếu nữ nuốt nước bọt. Cô gái xấu số nào đó nên tự cầu phúc đi a...

...

Tam Tiền Tam tỉ mỉ nhìn búp bê vải trên tay, ánh mắt ngừng lại đột nhiên thanh minh vô cùng. “Đây là uy áp?”

Cô liếm liếm môi, cơ thể tự động trở nên ngứa ngáy mẫn cảm, khuôn mặt thanh tú đã có chút ửng đỏ. Đây quả là một cơ hội tốt để bổ sung “đinh đường” cho đứa nhỏ của cô.

Cố Thần nhẫn nhịn xung động trong cơ thể, sử dụng hết toàn lực ngăn cản biến hóa to lớn trên người hắn, thế nhưng hoàn toàn là công cốc. Khi Tam Tiền Tam bước vào căn phòng, thì trên người Cố Thần đã xuất hiện một chiếc tai sói và đuôi sói lớn, móng vuốt và răng nanh cũng dần lộ ra.

“Em...” Cổ họng Cố Thần phát ra giọng nói khàn khàn, đầy ảm đạm khó chịu. Trời mới biết ngay bây giờ hắn muốn ngay lập tức đè cô gái này ra sàn nhà, một hơi cắn lên cổ trắng nõn kia, đem cô giã giã trong vũng máu tươi kiều diễm mỹ lệ.

“Ngay lập tức... ra ngoài!” Cố Thần động thân đến sát cơ thể Tam Tiền Tam, móng vuốt nắm lấy cổ cô mà hắn ước ao, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy dục vọng cuồng bạo. Hắn, muốn, ngay, lập, tức, đem thân thể tinh khôi này, nhuộm đỏ!

Cố Thần thực hiện điều mà hắn nghĩ. “Phập!” một tiếng, răng nanh sắc nhọn chìm vào da thịt thiếu nữ, xoáy sâu. Máu tràn ra, không phải sắc đỏ kiều diễm, mà là màu xanh lam thơm ngát của biển cả.

Máu lam bắn lên mặt Cố Thần, đánh thức hắn khỏi dục vọng máu tươi.

Hắn... làm tổn thương cô...?

Máu...

Máu...

“U... u... u... UUU!!!!!!!!!!”

Tiếng sôi tru đột ngột vang lên, thảm thiết vô cùng. Chưa bao giờ, Cố Thần cảm thấy hận thù bản thân đến mức này. Hắn không thể nào suy nghĩ được điều gì khi đó, hắn chỉ muốn phát tiết, phát tiết bằng máu tươi, bằng dục vọng. Thế nhưng, hắn lại làm tổn thương cô gái này, ngay thời khắc cô cần hắn nhất!

“Tam..... Tam..... U U U.....”

Một bàn tay trắng nõn che đi đôi mắt đỏ ngầu của Cố Thần, lại một bàn tay khác nhẹ nhàng xoa xoa lưng hắn.

Thiếu nữ giống như dâng hiến lên bản thân, ôm chặt lấy cơ thể nam nhân, hoàn toàn tùy ý hắn xử trí.

Môi lưỡi giao triền, không có dịu dàng, không có khúc đạo đầu, có hay chăng chỉ có say mê, điên cuồng hòa lẫn cùng máu tươi.

===== Còn tiếp =====

Ai đó chúc ta thi tốt đi O.O ai đó cho ta lá bùa đi Q.Q

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Động tình (H, nhân thú) (2)

Cố Thần ôm chặt lấy người con gái trong lòng, hắn cúi đầu chôn sâu vào khuôn ngực người con gái, từng giọt nước mắt không kiềm được rơi xuống. Hắn siết chặt răng, từng luồng cảm xúc mặt trái cuồng bạo tích tụ bao nhiêu năm qua cứ giống như lời nguyện rửa một mực muốn thôn tính hắn.

Nếu cứ như thế này, có lẽ hắn sẽ thực sự phát điên mất.

“Chát!”

Cố Thần ngơ ngẩn nhìn bàn tay trắng nõn của thiếu nữ, gò má đỏ bừng còn hơi phát đau.

Tiểu Cố Thần lọt vào ma trảo của Tam Tiền Tam, bắt đầu sùng sững đứng dậy “nước mắt lã đã”, khóc lóc cầu cứu chủ nhân.

“Tập trung... học... vào việc chính được không vậy, đồ ngốc này...” Tam tiền Tam cười khế, xoa xoa lớp lông dãn dày lên trên mặt Cố Thần.

“A.....” Cả cơ thể cô giật bắn vì sự đột ngột của Cố Thần, từng con xung điện đầy kích thích lưu chuyển từ từng ngón chân đến tận chân tóc của cô.

“Em... em...” Cố Thần đã hoàn toàn mất đi hình thái lạnh băng đậm đặc, cả cơ thể hắn ngoài đáng dấp hai tay hai chân của con người có thể còn nhận ra được, còn lại đều đã bị bao phủ bởi bộ lông xám hoàng kim (lông xám nhưng lại phủ một lớp kim mao - lông vàng), tiểu Cố Thần cũng đã lớn trưởng lên to gấp đôi bình thường, đủ cho Tam Tiền Tam cũng ăn không tiêu.

Tam trong con tê đại đột nhiên cảm thấy một trận thanh minh, cô mở mắt, đối diện với đôi mắt dã thú hẹp dài, sáng một màu hổ phách. Đôi mắt thuộc về vương giả của ngàn thú, khí phách của một vị chí tôn.

Thế nhưng hạt nước mắt trong suốt lã đã trên má hắn, lại khiến cho sự vương giả nhuộm màu bi thương.

Quả nhiên, Cố Thần rất cường đại. Nhưng hắn cũng rất đáng thương.

Càng cường đại, lại càng cô độc.

Không giống như những tên kia, Cố Thần đã sống suốt cả ngàn năm, từng lớp, từng lớp người dần chết đi, chỉ có hắn là cô độc bảo vệ cho Cố gia tiếp tục phát triển, bảo vệ cho những đứa trẻ ra đời, cho đến khi chúng chết đi.

Hắn giống như một vị lão tổ, hắn được người đời tôn kính, nhưng đồng thời cũng bị người đời đẩy ra xa.

Vương vị của Cố Thần, đầy vinh quang, và đầy cô độc.

Ngay tại đây, Tam chỉ nhìn thấy một đứa trẻ lớn xác cho dù đang trong thời kì động dục, nhưng cũng không hề dám tổn thương đến kẻ khác, chấp nhận bị dục vọng tra tấn.

Cô nắm lấy khuôn mặt lông nhung mềm mại, đặt lên môi Cổ Thần một nụ hôn nhẹ nhàng như làn nước.

“U... u... u...” Cổ Thần đã hoàn toàn hóa thành bản thú, mất đi khả năng nói chuyện, thế nhưng đôi mắt hấn càng thêm bi thương, tiếng gào thét càng thêm mãnh liệt.

“Ah... ah... nah..... không... không... hah.... nah nah hức... tại sao lại càng lớn thêm...” Tam Tiền Tam cắn răng nắm lấy chiếc tai sói của Cổ Thần mà gào lên.

Mẹ nó, ngày mai hấn sẽ chết với cô!

“U..... U.....”

“Không... muốn.... muốn.... muốn.... không được.....” Cô nhận ra yêu huyết đang dần bị trương lên, đồng thời nụ hoa cũng bị một chiếc móc cắn chặt, vô cùng kích thích.

Nhà họ sói, chính là họ hàng nhà họ cầu!

Móc...

“Rút ra! Ah.... nah..... hức ư..... rút ra! Không được.....! Đau quá....”

Vật to lớn liên tục ra vào a vào ra, tiếng gầm của dã thú hòa lẫn cùng tiếng va chạm da thịt và tiếng rên rỉ của cô gái.

Cuối, phóng thích.

...

Vũ Lôi buồn bực ngồi vẽ vòng tròn trong góc, hoàn toàn mặc kệ cô gái bên cạnh.

Tam Tiền Tam cười trừ, nhẹ nhàng nằm lên lưng của hấn, xoa xoa nhẹ khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu.

Kì thực với cô, Vũ Lôi giống như một tiểu tinh nhân nhỏ nhắn dễ thương moe moe, hay cáu kỉnh, hay làm nũng, cần được dỗ dành thương yêu.

Hấn rất đơn thuần, khiến cô không nỡ lòng nào thương tổn hấn.

Một tâm hồn trong sáng đến thế này, mất đi thì thực đáng tiếc.

“Hừ! Em phải đền bù cho tôi! Tôi không thích chuyện đó! Tôi đang tức giận! Tôi đang vô cùng vô cùng vô cùng tức giận!!!” Có ai hiểu được sự khó chịu của hấn không? Ngồi xồm nghe người hấn thương rên rỉ yêu kiều dưới thân kẻ khác, hấn chỉ có thể vất vả buồn bực chơi cùng “5 ngón tay cô nương”, vừa bực vừa giận!

“Được rồi...” Tam Tiền Tam cảm thấy thật bất đắc dĩ, hôn lên trán hấn một cái.

“Ok, huh?”

Xoẹt một cái, Vũ Lôi mặt đỏ tới tận mang tai. “Ai... ai bảo em làm vậy... nhưng không sao... tôi tay thứ cho sự vô tâm của em...” Hấn làm bầm lều lều. “Lần kế không được xài chiêu này... em thật vô sỉ...”

A a a... quá là dễ thương luôn...

Tam Tiền Tam cười khúc khích, xoa xoa chiếc bụng đã rất lớn, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Vũ Lôi thất thần nhìn sang cô gái bên cạnh, cô ấy đã thiếp đi từ lúc nào.

Đã 2 tuần rồi, Tam không còn muốn tình dục nữa - đây là báo hiệu cho việc tinh dịch đã không còn tác dụng nữa, đứa trẻ đã lại tiếp tục hấp thụ năng lượng từ môi trường xung quanh và từ cơ thể người mẹ.

Sớm thôi, có lẽ Tam Tiền Tam sẽ...

Hấn sờ lên bờ xương quai xanh gầy guộc, đôi mắt dần trở nên trong suốt, cũng xuất hiện bên trong con ngươi những đường nứt vỡ đáng sợ.

Không gian xung quanh hai người cũng dần xuất hiện những tiếng răng rắc rợn người.

Thời gian, đã bắt đầu đếm ngược.

Kế tiếp chính là kịch tình đẫm máu và nước mắt, những ai yếu tim xin hãy chuẩn bị tâm lý.

Cho phép tác giả được nói một câu, có thể đọc những chương sau các bạn sẽ mắng tác giả, nhưng ngay từ đầu kết cục của truyện chính là như vậy, không thể thay đổi, bởi tác giả nghĩ, nó mới chính là cái kết hay nhất cho bộ truyện này.

Vốn dĩ, văn này chỉ có hai bộ, chứ không phải ba. Cái kết của bộ này, chính là cái kết đúng và hay nhất. Tác giả muốn dừng lại ngay tại khoảnh khắc này, khi mà tất cả mọi chuyện sẽ đúng với chiều sâu nhất của nó. Nhưng chắc chắn cái kết sắp tới đây sẽ không làm cho độc giả hài lòng, bởi vì nó không phải HE không phải BE, cũng chẳng phải OE nốt. Cho nên tác giả quyết định, mở ra phần 3 của bộ ghép trong bối cảnh của một bộ truyện khác.

Đọa Thiên vốn là một bộ truyện riêng biệt, chẳng hề liên quan đến Mẹ kế, nhưng hai nữ chính Tam Tiên Tam và Thiên Nhi lại cùng có một điểm chung, chính là hai kẻ không nằm trong quy luật của “tạo hóa”, cho nên, mới có thể ghép cả hai lại trong một bộ truyện.

Cuối cùng, chính là xì poi chương sau:

Từng giọt huyết lệ chảy xuống trên gò má của thiếu nữ, cô nâng cao thanh huyết kiếm, đem kẻ trước mắt từng miếng thịt, từng miếng chém chém xuống.

Đây là buổi hiến tế dành cho người cha đã ngã xuống, là lời xin lỗi của đứa con gái bất hiếu dành cho người ba đã rời đi khỏi thế gian này.

“Ha ha... ha ha ha... ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nữ vương tinh linh

“Đề mắt dấu?” Lam Thần tức giật đập bàn, ánh mắt đỏ bừng nóng nảy. “Các ngươi đúng là đủ vô dụng!”

“Người của ta cũng không tìm ra à.” Đường Yêu ngậm một quả mật đường, ngoái cổ lại thông báo tin xấu. Thế nhưng cái giọng điệu mỉa mai kia của hắn ta, chẳng hề có chút lịch sự nào, cười thẳng trên nỗi đau của người khác.

Ha ha, chính tên nhóc này là kẻ to mồm nhất nói rằng sẽ không để lọt người đấy.

“Hừ!” Lam Thần phóng qua một con rồng nước, sau đó mới yên ổn ngồi xuống.

“Đến Rừng rậm Thú tộc đi.” Ngồi một góc nãy giờ, Ren Hi đột ngột mở miệng, nhàn nhạt nói. “Ta có cảm giác, ở đó có thứ gì đó đang kêu gọi ta, rất mãnh liệt...”

“Cũng đúng, đi tìm tên Cổ Thần kia cũng là một cách hay.” Vamp Jin nằm vắt vẻo trên xà nhà cũng đồng ý với phương án này, hời hả bay xuống.

Author Lam không mở miệng lấy một câu, chỉ tỉ mỉ lau chùi từng cánh hoa màu xanh lam một của bông hoa trên tay hắn. Nàng thích loài hoa này, bởi vậy, hắn sẽ đem nó đến cho nàng. Như thế, nàng sẽ trở về với hắn, phải không?

Đôi con ngươi pha lẫn giữa ánh sáng của dương quang cùng bóng đêm của hắc ám ánh lên tia sáng màu xanh lam xinh đẹp, quý dị vô cùng.

...

Tam Tiên Tam ngây ngốc nhìn trên bầu trời trong xanh không có lấy một gợn mây, đôi bàn tay không tự giác được vuốt ve tiểu sinh linh trong bụng.

Cổ Thần và Vũ Lôi ngồi phía sau cô, ánh mắt lo lắng cùng sợ hãi xen lẫn. Họ, sợ sẽ mất cô.

Cô gái tinh nghịch kia dường như đã trở thành quá khứ, giờ đây cô giống như một ngọn đèn cạn dầu, ngọn lửa lung lay trước gió, luôn có thể chớp tắt bất cứ lúc nào.

Người bình thường không thể nhìn thấy, chỉ có họ có thể thấy rõ, đứa trẻ trong bụng của cô đang liên tục hấp thu sức mạnh và dinh dưỡng từ cơ thể mẹ với cường độ vô cùng khủng bố, cho dù Tam Tiên Tam lúc nào cũng dồn hết sức lực hấp thụ sức mạnh bổ sung, thế nhưng so với đứa trẻ kia lại chỉ như muối bỏ biển.

Thậm chí, xung quanh cô, lấy đứa trẻ làm tâm, từng luồng sức mạnh của thiên địa liên tục bị kéo về, tạo ra một lỗ xoáy vô hình khổng lồ.

“Bịch!” Tam Tiên Tam trong tầm mắt hai người đột ngột ngã xuống, cả cơ thể run lên bần bật. Cổ Thần và Vũ Lôi ngay lập tức nhào lên, thế nhưng hai người họ lại nhìn thấy ánh mắt vô cùng đáng sợ của cô.

Tam Tiền Tam nở một nụ cười quý dị, cô cười đến mức cả cơ thể đều hưng phấn mà rung lên, móng tay níu chặt lấy thảm cỏ.

“Tam!” Vũ Lôi hoảng sợ quá độ muốn lao đến, thế nhưng hắn lại bị Cổ Thần ngăn lại.

“Cố ca!!?”

“Cô ấy không muốn chúng ta xen vào. Đây là cơ hội duy nhất để cô ấy có thể trở lại con người bình thường.” Cổ Thần nhàn nhạt nói.

Hắn đã sớm nhận ra ánh mắt của Tam Tiền Tam có gì đó không đúng. Cho đến khi hắn nhìn thấy cô vào một đêm trăng, từng giọt huyết lệ chảy dài trên nụ cười điên cuồng, cô, giống như một thiên sứ bị tàn nhẫn ném xuống hố lửa, không có cách nào thoát ra.

Cách duy nhất để thoát khỏi thứ đang đeo bám cô ấy, chính là để cô ấy tự mình thoát ra.

“Ầm ầm ầm...” Từ trên bầu trời, mây đen kéo đến, che đi vàng thái dương ảm áp. Chính giữa bầu trời, lộ ra thân ảnh một tinh linh tóc vàng với nụ cười vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng khác với không khí thuần lương thánh khiết của tinh linh, nụ cười của tinh linh kia lại mang màu sắc của hắc ám và hủ mục (mục nát).

“Ta đã tìm ngươi thật lâu...” Tinh linh kia cười một tiếng, thế nhưng từ sau lưng nàng ta, một luồng hắc khí ngập trời xuất hiện, từng đám cây héo úa, thiên địa đổi sắc, đất đai khô cằn mất hết sinh cơ.

Nếu nói tinh linh vốn là một loài sinh vật tín ngưỡng sinh mệnh và hòa bình, thì nữ vương tinh linh này đã trở thành một kẻ phản đồ sa đọa trong dự vọng hủy diệt và giết chóc.

“Ta cũng vậy!” Tam Tiền Tam phát tay, sau một cái chớp mắt liền xuất hiện trước mắt nữ vương tinh linh, bàn tay nàng hội tụ một con dao màu xanh biếc, tàn nhẫn cắm vào lồng ngực nữ vương tinh linh.

Thế nhưng máu tươi không xuất hiện, ả cười khê một tiếng khinh thường, sau đó dần mờ đi.

“Ầm!” Tam Tiền Tam bị đánh bay ra ngoài, đâm thẳng vào một gò núi.

“Ha ha ha... ha ha ha... giãy giụa đi, Nghịch thiên giả! Cho dù ngươi có cố gắng đến mức nào, cũng sẽ chẳng thể khiến ta bị thương đâu!” Nữ vương tinh linh nở nụ cười điên cuồng, một vết đen xuất hiện trên khuôn mặt ả ta, dần dần lan rộng một cách xấu xí.

Trái tim giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, huyết mạch sôi trào, chân tay lạnh ngắt. Cho dù con đau âm ỉ ở bụng như đang muốn nhắc nhở điều gì, thế nhưng cô không quan tâm.

Cô muốn giết chết ả ta! Cô muốn ả ta chết!

Bất cứ giá nào!

“A a a a!!!!!!” Lốc xoáy năng lượng đột ngột mạnh lên, điên cuồng hấp thu năng lượng từ xung quanh. Mái tóc của cô dần mang theo màu xanh lam đen đặc, đôi mắt cũng càng ngày càng xanh, xanh đến mức hóa thành màu đen.

“Không! Ta không cho phép!” Nữ vương tinh linh gào lên, ả điên cuồng gào thét, vết đen trên khuôn mặt ả đã gần như bao trùm cả khuôn mặt ả, bốc lên mùi hôi thối khó coi. Tương tự, bóng đen càng bao trùm dày đặc trên cơ thể ả, dần dần, cơ thể của ả cũng xuất hiện những vết nứt.

Màu xanh lam cùng màu đen đối chọi, cắn nuốt nhau, thôn phệ nhau. Thế rồi, nữ vương tinh linh phun ra một ngụm máu đen, luồng khí đen tán loạn, kết thúc.

Đánh đổi sinh mệnh để lấy sức mạnh, kết cục sẽ mãi mãi là thất bại, thắng cũng chết, mà thua cũng vong.

“Không!!! Sức mạnh của ta! Ta không cam tâm! Ta muốn có sức mạnh!” Cơ thể ả dần rữa ra, trông mắt hốc hác chảy ra những giọt chất lỏng màu đen bần thũ, nhuộm đầy cơ thể của ả.

Thật sự, cho dù trận chiến này ả thắng, ả cũng chẳng sống nổi vài ngày nữa, sinh mệnh ả đã sớm khô kiệt rồi.

“Keng.” Một thanh kiếm màu xanh lam chạm xuống đất với bước chân của thiếu nữ. Cô đứng đối diện với ả, liếc nhìn kẻ đã ra lệnh cướp đi người thân duy nhất của cô trên thế giới này.

Từng giọt huyết lệ chảy xuống trên gò má của thiếu nữ, cô nâng cao thanh huyết kiếm, đem kẻ trước mắt từng miếng thịt, từng miếng chém chém xuống. Máu đen cùng thịt nát hòa vào nhau, cũng điên cuồng như tiếng thét của ả đàn bà độc ác.

Đây là buổi hiến tế dành cho người cha đã ngã xuống, là lời xin lỗi của đứa con gái bất hiếu dành cho người ba đã rời đi khỏi thế gian này.

“Ha ha... ha ha ha... ha ha ha...”

Cổ Thần thờ dài, bước tới muốn đỡ lấy cô. Thế nhưng đột ngột sắc mặt hắn tái mét, chân dẫm mạnh một tiếng xuống mặt đất, dây mây xanh lam ôm chặt

lấy chân hấn, trợ giúp hấn đứng vững.

Từng luồng sức gió kì lạ xuất hiện, càng lúc càng mạnh mẽ, lấy Tam Tiền Tam làm trung tâm, một lốc xoáy màu đen xuất hiện, lực hút mạnh mẽ đem mọi thứ hút vào nó.

“Không... không... hố đen đã xuất hiện!” Vũ Lôi thất thố hét lên.

==

Cảm thấy hưng phấn vì đã viết đến phân đoạn này, nhưng đồng thời cũng cảm thấy buồn bã vì câu chuyện đã sắp sửa đi đến hồi kết:(

Đến đây, chương sau:

“Không... xin đừng... làm ơn... tôi xin anh... xin đừng...”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sống

Phuong Linh vuốt ve khuôn mặt của Lạc Tâm, khoe môi lắm bả những lời thì thào. Đã hơn 1 năm rồi, Tâm. Em còn định ngủ đến khi nào nữa đây?

Có lẽ bởi vì những lời thì thào đó, mà ngón tay của Lạc Tâm giật giật. Phuong Linh giật mình, một hàng nước mắt kích động chảy ra. “Bác sỹ! Bác sỹ! Bác sỹ!!!”

Lạc Tâm mở mắt, đôi mắt thuần một màu đen láy roi xuống một giọt nước mắt trong suốt.

(Sắp ngược nam nha:))

...

“Ầm ầm ầm!” Hố đen dần dần mở rộng, giống như muốn cắn nuốt tất cả.

“Kính Thiên Kính!” Vũ Lôi hét lên, một chân hạ xuống đất, khóa chặt không gian xung quanh hố đen và Tam Tiền Tam lại thành một khu vực. Thế nhưng với xu hướng mở rộng điên cuồng kia của hố đen, cách này sẽ chẳng thể chống cự được lâu.

“Gọi tất cả Thú nhân A cấp lại đây ngay!” Cố Thần phân phó xong, răng nanh hiển lộ, gầm lên một tiếng động trời, uy áp S cấp xuất hiện đè ép lên hố đen, mở hồ ngăn chặn được xu hướng bành trướng của nó.

Thế nhưng hấn biết, đây mới chỉ là khởi đầu.

“Cũng bảo đám Cố Li đem hết thầy dụng cụ giải phẫu lại đây cho ta! Nhanh lên!” Cố Thần gấp rút phân phó, cố gắng nắm lấy cơ thể Tam Tiền Tam kéo ra khỏi hố đen, thế nhưng dường như có một mối liên kết nào đó, cô đi động thì hố đen cũng đi chuyển theo cô.

“Lão tở! Đồ đây!” Cố Li dẫn đầu một đám người mang đến rất nhiều thiết bị y tế, riêng cô thì bê luôn chiếc giường giải phẫu chuyên nghiệp.

“Ầm!” Một tiếng, vài bóng người xuất hiện chế trụ Cố Thần.

“Các nguoi là đang làm gì?!” Vũ Lôi một bên cản trở hố đen, một bên hét ầm lên, khi hấn nhìn thấy Đường Yêu thì suýt cắn cả lưỡi. Hấn chột dạ nha...

Đường Yêu sắc mặt âm trầm đến bên Tam Tiền Tam, bàn tay nắm lấy mạch tượng của cô. “Tốt... Tốt... tốt cho một Cố Thần nhà nguoi! Tại sao nguoi lại để nguoi thành ra như thế này!??”

“...” Cố Thần nhắm mi, đôi mắt âm trầm.

“Hay cho một bác sỹ! Hừ!” Đường Yêu đeo lên khẩu trang và khăn tay, nhanh chóng rút ra một chiếc áo giải phẫu màu rực lửa mặc vào. “Ngay bây giờ chỉ có một cách thôi! Nhanh chóng lấy đứa bé ra!”

Bàn tay Cố Thần hơi run lên, sau đó nắm chặt. “Dao.” Cố Li nhanh chóng đem dao đến, tự giác đeo một mảnh vải đen bịt mắt.

“Ầm!” Không gian của Vũ Lôi đổ vỡ, hố đen ngay lập tức bành trướng ra một vòng lớn.

“Ngăn nó!” Cố Thần từng giọt mồ hôi chảy dài, tay liên tục công kích màng chắn trên bụng Tam Tiền Tam. Đây chính là sự phản kháng của đứa trẻ

trước uy hiếp. Chỉ có đánh tan nó mới có thể bắt đầu giải phẫu.

“Nhanh lên! Ngăn nó! Nếu hố đen này bành trướng quá mức thì có lẽ chưa kịp cứu được nàng, nàng đã chết rồi!” Đường Yêu hội tụ ra lưỡi dao ánh sáng, điên cuồng đâm xuống màng chắn, thế nhưng nó tuyệt nhiên không hề sụt mẻ gì.

7 người còn lại cuống quýt tạo ra kết trận, dùng hết sức bình sinh ngăn chặn hố đen.

“Ha ha, chúng ta sẽ không toi mạng ở nơi này đâu nhỉ?” Vamp Jin gân xanh hiện lộ trên da mặt trắng bệch, hệt hơi cười.

“...” Ren Hi mở miệng, vết nứt trên gương mặt cũng di động. “Có thể chết cùng một nơi với nàng, là may mắn của ta.”

Authur Lam cứng nhắc mỉm cười, che dấu vết máu đỏ sau lưng. Ánh mắt hắn nhìn về phía khuôn mặt nhăm nhĩn của thiếu nữ, hơi hơi động. Kì thực, hắn lại muốn đem nàng cùng tiến về cánh đồng hoa của hắn, cùng nhau kết thúc sinh mệnh tại đó.

Lam Thần và Lạc Thi không nói gì, ánh mắt nhìn Tam Tiền Tam lại càng thêm phức tạp.

Tà Thiên thủy chung vẫn treo trên miệng nụ cười tà khí, thiêu đốt từng chút một hố đen muốn bành trướng. Chỉ riêng hắn mới biết, lồng ngực hắn giờ đã mất lạnh với máu tươi. Máu hắn, không nóng mà đã lạnh rồi. Nhiệt độ của máu tươi bị hắn đem hấp thu hết làm năng lượng.

“Rắc!”

“Đã vỡ!” Hai người cùng lúc đồng thanh la lên. Tay nhanh chóng thao tác cầm lên dao mổ.

“Không... xin đừng... làm ơn... tôi xin anh... xin đừng...” Đột ngột tay của Đường Yêu bị nắm chặt lấy, đối diện với hắn là đôi mắt đăm lệ của cô.

Con dao trong tay hắn run rẩy, nhưng sau đó lại dứt khoát đặt xuống.

“Không! Không ai được phép!” Tam Tiền Tam huy động hết tất cả, hình thành một màng bảo vệ xanh lam xung quanh bụng. “Ai cho các người giết con tôi! Các người có quyền gì?!”

Thế nhưng tấm màng còn chưa kịp hình thành toàn bộ đã bị Cố Thần lợi dụng sơ hở đánh nát.

Đường Yêu hạ xuống đường dao, kẻ sát môi bên tai Tam Tiền Tam. “Chúng tôi không có quyền, nhưng chúng tôi muốn em sống!” Một giọt nước mắt mặn chát rơi trên môi Tam Tiền Tam.

Muốn người mà mình yêu được sống, là sai trái sao?

“Không...” Giọt lệ trong suốt từ đôi mắt màu xanh lam rơi xuống, nỗi đau đớn không gì sánh được bao trùm lấy cô. Khi đứa trẻ đầy máu được đưa ra, tất thảy.

“Không!!!!!! Không!!!!!! Không!!!!!!!!!!!!!! “Tam Tiền Tam ôm chặt lấy sinh linh đã lạnh ngắt, nước mắt không ngăn nổi rơi xuống điên cuồng. “A.... a..... Ahhhhh.....”

“Là tôi... là do tôi vô dụng... là do tôi... tại sao tôi lại là nghịch thiên giả..... tại sao lại là tôi..... trả lại nó cho tôi! Chẳng lẽ cứ là nghịch thiên giả thì không có quyền được hưởng hạnh phúc hay sao!?? Nếu vậy, thì cứ trừng phạt tôi đi! Nhưng hãy trả lại đứa trẻ của tôi cho tôi.....!!!!” Cô ôm chặt lấy nó, hàm răng cắn chặt đến bật máu, màu trắng sứ xinh đẹp bị nhuộm đỏ.

Từng màn mưa lạnh dội xuống cơ thể nhỏ bé đang run rẩy của cô, nhưng đang cố gắng xoa dịu, nhưng cũng như lời từ chối trần trụi của ông trời.

89%...

Năng lượng bị đứa bé hấp thu được trả lại cho người mẹ, thúc đẩy quá trình tiến hóa một cách nay điên cuồng.

90%...

“Àm!” Mái tóc màu xanh lam nhiễm thượng màu đen, đen đặc quánh như bóng đêm chết chóc.

“Này! Nhanh lên áp chế cô ấy!” Cố Thần gào lên, chạy đến muốn ôm lấy Tam Tiền Tam.

Nguyên nhân gây ra cái chết của Cố Linh, chính là thời khắc này!

=====

Lần này tác giả không có gì để nói, sẵn sàng để độc giả chửi bới, mắng mỏ. Thế nhưng xin hãy thông cảm cho tác giả, đây là tình tiết không thể thiếu, không thể, cho nên xin hãy hiểu cho Q.Q

Chương này viết rất vất vả nên chậm trễ, rất xin lỗi, hui hui QAQ

Xi poi:

Ánh mắt cô trong suốt như ánh sáng của một vùng nào xa xôi, giống như chú bướm trên vườn địa đàng, chấp chờn, như chỉ phút chốc nữa thôi sẽ tan biến mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Cho dù Cổ Thần liên tục gào thét, thế nhưng Tam Tiền Tam đường như không nghe thấy, tiếp tục cố chấp giữ lấy đứa nhỏ trong lòng, chìm đắm vào thế giới riêng của bản thân cô.

Ánh mắt cô trong suốt như ánh sáng của một vùng nào xa xôi, giống như chú bướm trên vườn địa đàng, chấp chờn, như chỉ phút chốc nữa thôi sẽ tan biến mãi mãi.

91%

"Àm!" Không khí bạo tạc, khoe môi Vũ Lôi xuất hiện một vết máu tươi. Hắn vốn miễn cảm với không - thời gian, không khí bạo tạc hắn sẽ chịu tổn thương mạnh hơn những kẻ khác nhiều lần.

Lạc Thi đang gắng gượng chống đỡ, đột ngột thiết bị truyền dẫn của hắn nháy lên.

...

"Anh... anh..." Lạc Thi nằm trong lòng Phương Linh, nước mắt chảy dài trên mặt. Cô bé gấu gao nắm chặt lấy chiếc máy truyền dẫn, tiếng nước nỏ xé ruột, xé lòng.

"Bởi vì... bởi vì em... mà chị ấy sẽ chết..." Lạc Thi nắm chặt tay của Phương Linh, móng tay đâm vào bàn tay trắng nõn. "Là tại em... tại em... hức hức..."

"Nếu không phải chị ấy hấp thụ nguồn năng lượng dị năng trong đầu em... em sẽ sống không quá 3 tháng nữa." Hấp hấp nước mũi, Lạc Thi gần giọng nói.

"Vốn dĩ, định mệnh của em chính là một chữ *Chết*."

Bẩm sinh Nghịch Thiên Giả vốn là sinh vật ngoài vòng chảy số mệnh, không được nhận sự chúc phúc của Sinh Mệnh chi Thần, cho dù thoát chết trong bụng mẹ, cũng sẽ vì sức mạnh tăng trưởng quá nhanh mất kiểm soát mà nổ tung.

Cho dù người đó có là thiên phú kì tài, chống trụ được luồng sức mạnh đó, cũng sẽ đến một mức độ nào đó (100%), phải chịu đựng khảo nghiệm của thiên địa, Thành, thì sẽ trở thành tồn tại đứng trên vạn thần, sánh ngang cùng Chủ Thần ở Thần Quốc và Ma Quân ở Ma Vực. Bại, thì hôi phi yên diệt, hoàn toàn biến mất, cả thể xác lẫn linh hồn.

Thế nhưng Tam Tiền Tam, lại là một Nghịch Thiên Giả nhân tạo. Bởi ở thế giới cũ cô sở hữu dị năng bất tử, cho nên cô bị bắt lại làm nghiên cứu khoa học, liên tục tiêm các chất thử nghiệm vào cơ thể, bởi vì cô không chết được nên bọn họ giống như hoàn toàn mất đi tính người, coi cô như một cái xác chết có linh hồn mặc người xử trí.

Cho đến khi cô bị tiêm vào chất 5296, một loại hợp chất đặc biệt được nghiên cứu ra trong hạch tâm của một thiên thạch vũ trụ.

Giống như bất kì ai, cô nổ tung, thế nhưng dị năng đặc biệt độc nhất vô nhị "Bất tử" khiến cô lại sống lại, rồi chết đi chết lại, chết đến khi cô hoàn toàn mất hết thấy phản ứng, cô mới trở thành một Nghịch Thiên Giả nhân tạo hoàn mỹ, sở hữu khả năng khai phá não bộ nhờ điều khiển được những hợp chất 5296 tồn tại trong đầu óc.

Cũng đặc biệt, nhờ liên tục phải chịu đựng nguồn năng lượng đó hủy hoại đầu óc, mà cô có thể hoàn mỹ điều khiển những dòng năng lượng đó mà không gặp phải bất kì cản trở nào. Cho dù đôi lúc thất không mà nổ tung, rất nhanh cô lại sẽ quen thuộc với nó.

Tuy rằng khi đến thế giới này, Tam Tiền Tam đã mất đi khả năng "Bất tử", nhưng đồng thời cô cũng đã có thể phần nào khống chế được nguồn sức mạnh của mình, điều mà chưa Nghịch Thiên Giả bẩm sinh nào làm được.

Có thể nói, cô chính là tạo vật nhân tạo hoàn mỹ nhất, hoàn mỹ hơn cả những tạo vật bẩm sinh.

Thế nhưng Nghịch thiên Giả nhân tạo không giống như bẩm sinh Nghịch Thiên Giả, bẩm sinh Nghịch Thiên Giả trong não bộ sẽ có một viên hạch tâm, tự động hấp thụ năng lượng của thiên địa để gia tăng Năng Lượng Tinh Thần (hay còn gọi là chất 5296) trong não của họ một cách nhanh chóng đến khủng bố, là thứ mang lại cho Nghịch Thiên Giả sức mạnh vô song, cũng thời khắc uy hiếp tính mệnh của họ.

Sức mạnh tuy nhiều thì quá tốt, nhưng quá nhiều sẽ lại trở thành mối nguy hiểm, mối uy hiếp đáng sợ, tùy thời đem bọn họ giết chết.

Bởi vì Tam Tiền Tam - Nghịch Thiên Giả nhân tạo không có viên hạch tâm này, cho nên nếu như không hấp thụ nguồn năng lượng nào từ bên ngoài, khả năng của cô sẽ khó tăng lên. Khi cô hấp thụ mảnh vỡ kì lạ ở chỗ của Tà Thiên, hay những hợp chất độc hại ở nơi của Đường Yêu, cô sẽ nhanh chóng tăng trưởng sức mạnh, nhưng nếu không hấp thụ tiếp cô sẽ dừng lại tại đó, hoàn toàn không tăng lên.

Như vậy thì tức là gì? Tức là nếu muốn, cô ấy có thể dừng lại tại nấc thang cuối cùng, 99%.

99%, là sức mạnh vô song, là quyền năng có thể sánh ngang với thần linh.

Tiến thêm 1% nữa, lại là địa ngục thử thách, thập tử vô sinh.

Đây chính là tương lai của Tam Tiền Tam, tương lai tốt đẹp, không có bóng đêm tuyệt vọng, mà chỉ có ánh sáng chói lọi hạnh phúc.

Thế nhưng bởi vì đem lại sự sống cho Lạc Tâm, mà cô đã chủ động hấp thụ hạch tâm đó, từ bỏ tương lai của chính mình. Bởi hạch tâm của Nghịch Thiên Giả sẽ không bao giờ rời đi, trừ phi có một Nghịch Thiên Giả khác tự mình hi sinh hấp thụ nó, cũng tức là đem lại cho mình thêm một quả bom uy hiếp tính mạng.

Sẽ chẳng có ai ngu ngốc như vậy. Mà cũng bởi từ trước đến nay, dường như chưa bao giờ xuất hiện tình huống có hai Nghịch thiên Giả song song cùng tồn tại trong cùng một khoảng không, thời gian.

Vị thần kia của Phương gia, ngày đó khi ông ta hỏi Ma Quân liệu có cách nào để ông ta cứu lấy cô con gái của mình hay không, Ma Quân đã trả lời với ông ta như thế.

Cách? Có! Chính là dùng mạng đổi mạng, dùng mệnh đổi mệnh. (Số mệnh nhé!)

...

Lạc thi giống như bị định thân lại một chỗ, mặt dần thối nghe những lời nói của Lạc Tâm, đến mức một lưỡi đao năng lượng chém qua mặt hấn, hấn vẫn không thể nào bình tĩnh lại.

Tam Tiền Tam không phải đem em gái hấn trở thành đồ ăn để tăng trưởng sức mạnh, là cô tự đem số mệnh phải *chết* của em gái hấn gánh lên vai mình.

"Ah..... A....." Từng chữ nghẹn lại trong cổ họng, Lạc Thi nhìn về phía xa xa, người con gái hi sinh rất nhiều vì em gái hấn, cũng như vì hấn, sắp biến mất.

92%

=====

Viết thi hoa mỹ thế thôi, các bạn nhỏ đáng iu có thể dễ hiểu là, bẩm sinh thì sẽ tự động gia tăng dị năng, khiến cho họ mất khả năng khống chế mà nổ não chết;) ai có thiên phú thì chết muộn hơn chút xíu. Ai kiên trì được đến cuối cùng 100% sẽ phải chịu đựng khảo hạch thập tử vô sinh.

Còn nhân tạo như tam sẽ không tự động tăng dị năng mà phải tìm kiếm năng lượng để hấp thụ (mảnh vỡ kì lạ của TT, dược phẩm của ĐY), nếu tam dừng lại ở 99% thì sẽ không có khảo hạch, nhưng lại có quyền năng giống như thần linh:)

Thế nhưng Tam lại hấp thụ hạch tâm của lạc Tâm, tự biến mình thành NTG bẩm sinh, chắc chắn sẽ phải gặp khảo hạch.

Xi poi:

"Tôi không hiểu được tình yêu, cũng không biết tình cảm của tôi dành cho các anh có thể gọi là tình yêu hay không. Nhưng nếu có thể lại được nhìn thấy các anh lần nữa, hi vọng rằng tôi có thể hiểu rõ được những thứ này..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Kết

96%...

Tam Tiền Tam run rẩy ôm chặt đứa bé đã lạnh ngắt vào lòng, ánh mắt tuyệt vọng nhìn lên bầu trời. Đêm đã qua, mặt trời sắp ló dạng.

Àn da của cô dần nứt nẻ, đường nứt chạy dọc khắp cơ thể, giống như gốm sứ xinh đẹp nhất bị tàn nhẫn đập nát.

Mái tóc xanh lam dần mang màu đen như mực, chỉ lưu thừa một ít sợi tóc xanh chưa kịp hắc hóa.

Khi vàng thái dương kia ló dạng, cũng là lúc kết thúc... tất cả.

"Tam!!!!!!!!!!!"

Tiếng gào thét khiến Tam Tiền Tam giật mình, quay lại nhìn người đàn ông kia. Ren Hi.

"Nó..... nó..... là con tôi..... phải không.....? Phải không!???" Ren Hi nhìn những vết đen dần lan tràn trên cơ thể đứa nhỏ, trái tim lạnh lẽo. Chỉ có huyết mạch Hắc Tinh Linh, mới như vậy. Khi Hắc Tinh Linh chết đi, cơ thể sẽ bị hắc ám ăn mòn, trở về với cát bụi, không hề để lại một chút tồn tại nào.

Ren Hi ngã xuống, hắn ôm chặt lấy đầu mình, từng dòng nước mắt rơi xuống. Sức mạnh S cấp vì hỗn loạn mà mất kiểm soát, khiến cho năng lượng thiên địa bị ngăn chặn bên ngoài tìm được một lỗ hổng mà đua nhau tiến vào, xông thẳng về phía Tam Tiền Tam.

97%

Không thể nào tin được! Tam Tiền Tam sững sờ nhìn đứa bé trong tay dần tan biến, cho đến lúc hoàn toàn biến mất, không có chút gì còn sót lại.

"Ah..... C..... C.....Ah!!!!!!!!!!!" Cô điên cuồng ôm đầu, liên tục đập đầu xuống đất, tiếng gào thét điên loạn vang vọng.

"Ah.....Ahhhhhhhhhhh..... Ah..... Tại sao..... Đến cả cơ hội cho tôi ôm lấy nó..... cùng chết với nó cũng cướp đi!!!!!"

Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!"

"Tam!!!!!"

98%

"Rắc!" Một tiếng, giống như con diều đứt dây, cô ngã xuống, năng lượng tán đi. Tất cả cũng cùng nhau ngã xuống, thế nhưng đều nhất trí lết đến bên cô gái của họ.

Chân tay đã nát vụn đứt rời, khuôn mặt xinh đẹp bị trang điểm với vô vàn vết nứt đáng sợ, mang theo một vẻ mê mẩn ám ảnh. Đôi mắt đen láy nhìn lên trời xanh, bầu trời xinh đẹp nhưng cũng đầy lạnh lùng.

Một giọt nước mắt trong suốt đi từ khóe mắt trong suốt của cô, rơi xuống mặt đất đen.

"Tam..... Tam..... Tam....." Lam Thần ôm lấy phần cơ thể còn lại của cô, ép chặt khuôn mặt mỹ lệ vào lồng ngực của hắn. Bên tay của cô nghe thật rõ ràng, tiếng tim đập rất mạnh, cũng nhanh vô cùng.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy dường như bản thân đã xuất hiện trái tim. Cho đến lúc này đây, cô mới cảm thấy bản thân cô đã hoàn toàn trở lại, một thiếu nữ 22 tuổi với đầy hoài bão và ước mơ.

Thế nhưng, muộn màng quá rồi.

Chưa kịp hiểu rõ bất cứ thứ gì, chưa kịp cảm nhận xem cô dành tình cảm gì cho bọn họ, cô đã sắp rời đi.

"Rắc." Phần cổ đứt lìa.

99%

"Tôi không hiểu được tình yêu, cũng không biết tình cảm của tôi dành cho các anh có thể gọi là tình yêu hay không. Nhưng nếu có thể lại được nhìn thấy các anh lần nữa, hi vọng rằng tôi có thể hiểu rõ được những thứ này..." Cô mỉm cười, nụ cười thực chân thành, nụ cười thật hạnh phúc.

2 đời, có lẽ với cô. Chính giây phút này, là hạnh phúc nhất.

"Rắc." Khuôn mặt cô chia tách thành hai nửa, thế nhưng nụ cười của cô, không mang theo một tia bi thương nào.

Phút cuối đời, nguyện vọng của cô đã được thực hiện rồi.

100%

Rầm! Rầm! Rầm!

Những mảnh vỡ trên tay Lam Thần dần tan biến thành những tia snags màu xanh lam, vờn quanh bọn họ những con đom đóm xinh đẹp, sau đó thì tất cả chìm vào đất đen.

"Bung..... Bung....."

Từ dưới mặt đất, từng bông hoa màu xanh lam nở rộ, trải dài khắp cả khu rừng. Ngay chính giữa, nơi mà Tam Tiền Tam tan biến, một tinh thể màu xanh lam to lớn xuất hiện, tựa như một bông hoa kim cương xanh lam nở rộ.

Bạn hẳn, sẽ ở lại nơi này, mãi mãi.

Chờ cô.

Có lẽ là một hi vọng xa vời, nhưng lại chỉ riêng hy vọng ngu ngốc này, mới có thể để bọn họ tồn tại.

===== Kết. =====

E hèm, sau tròn 1 năm, cuối cùng Cá cũng đã hoàn thành được bộ truyện này - bộ truyện đầu tay của Cá, cũng là bộ đánh dấu sự tồn tại của một tác giả nghiệp dư này trên Wattpad.

Tuy rằng theo đánh giá của Cá lúc này thì thật sự, bộ truyện này rất dở. Dở cả về hành văn lẫn cốt truyện. Có thể một số bạn sẽ nhận ra, truyện còn cực kì nhiều điểm tối có thể khai thác được. Thế nhưng là bộ truyện đầu tiên, cho nên Cá không drop nó. Bởi một khi drop, cũng giống như Cá có thể drop mọi bộ truyện mà Cá viết.

Về Phần 3, Cá sẽ KHÔNG viết tiếp nữa. Bởi vì suy nghĩ lại, cái kết như thế này là đã đủ rồi, không cần thêm cũng không cần bớt.

Nay mai Cá sẽ đem đăng Hậu Thiên, để giải đáp câu hỏi ở cuối kết truyện.

Xin cảm ơn các độc giả đã theo dõi câu chuyện này cho đến hồi kết.

Và cũng xin lỗi vì đã chưa đem đến được cho mọi người một cái kết thật viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hậu thiên

Năm XXX, thế giới đón chào vị thần linh thứ 9: Ảnh Thần Vũ Lôi.

1 năm sau, Cuồng Thần Cố Thần tự mình bóp nát Thần cách, mở đường hai chiều đến Ma Vực. Nghe nói ở Ma Vực có một kẻ tên là Ma Quân, nắm giữ quyền năng trên cả Thần Linh, sẽ thực hiện một nguyện vọng bất kì của người nếu người là một Thần linh dám gia nhập Ma Vực.

Mà bọn họ, có một nguyện vọng, vô cùng cháy bỏng.

...

"Không được." Ma Quân lắc đầu, thờ dài thườn thượt. Tại sao, cứ 10 thì có 9 người có yêu cầu này vậy?

"Tại sao lại không? Ông bảo rằng ông có thể thực hiện được mọi yêu cầu cơ mà!" Lam Thần tức giận đập nát một pho tượng.

"Ta có thể thực hiện bất cứ yêu cầu gì của các người nếu nó nằm trong quy luật của thiên địa. Nhưng hồi sinh người chết! Nó trái với quy luật "NGƯỜI CHẾT KHÔNG THỂ HỒI SINH!"

Không khí lạnh đi, dường như là tuyệt vọng, cũng dường như là tất cả đã đánh mất đi thứ gì đó.

"Ta và Chủ Thần ở Thần Quốc chính là hai kẻ đã tạo ra khoảng đất trời này, là đại diện của quy tắc cao quý nhất. Một khi ta hay bà ấy vi phạm bất kì quy tắc nào, mọi vị diện, mọi thế giới sẽ bị phá vỡ, nát vụn!"

"Nhưng mà..." Giọng nói của Ma Quân trở nên thật dịu dàng. "Những kẻ trái với quy tắc có thể thực hiện được mong muốn của các người."

"Đọa Thiên Sứ."

"Một loại sinh mệnh Nghịch Thiên, nắm giữ quyền năng biến tất cả thành hiện thực, thậm chí, là hồi sinh người chết bằng cách đánh đổi sinh mệnh của bản thân."

Cả 9 người ánh mắt giống như phát ra ánh sáng xanh lục.

"Ha ha... muốn tìm cô ta, giống như mò kim đáy biển. Vũ trụ này có bao nhiêu đại thế giới, tiểu thế giới, bán thế giới, đến cả ta cũng chẳng rõ, mà vị trí

của Đọa Thiên Sứ, luôn luôn bất định."

"Trao đổi đồng giá."

"Tìm về cho ta 7 Thánh Khí của Thất Đại Tội, ta sẽ đem vị trí của cô ta nói cho các người."

- Được! -

...

Ngay khi cả 9 người rời đi, thiên địa bị một tấm màn xanh đen bao phủ, cả 9 gia tộc gặp phải nguyên rủa mất hết sức mạnh, đồng thời cũng phải gánh chịu tai ương đời đời kiếp kiếp.

Cánh đồng hoa xanh lam, nơi được cả 9 gia tộc bảo vệ nghiêm ngặt đón hàng loạt các loại sinh mệnh dị vực bản thủ xâm lấn.

"Ha... học... học... tất cả đều cút đi! Cút đi! Ai cho các người làm phiền đến chủ nhân! Tất cả đều cút đi!" Phương Linh đã mất hết tất cả sức mạnh, cơ thể yếu ớt cảm lên thanh kiếm đứng trước bông hoa tinh thể xanh lam.

"Khắc khắc khắc..... chết đi, ti tiện!" Ác quỷ cười tàn nhẫn, máu tươi lóe lên, vẩy lên màu xanh lam @của bông hoa tinh thể. Phương Linh đã ngã xuống.

"Linh..... linh..... Đình....." Tiếng nhạc kì dị vang lên, từng loạt ác quỷ dị vực tan rã thành những bãi chất lỏng bản thủ, Phương Linh đang nằm trong vũng máu tươi cũng được nâng dậy, hóa thành một linh hồn nữ tiến lên bầu trời, ở phía trên kia, một nữ hài đang mỉm cười chờ cô, nắm tay cô bước lên cánh cổng Thần Quốc.

"Rắc....."

"Rắc....."

"Choang....."

Một nữ hài với ánh mắt và mái tóc xanh lam xinh đẹp mở mắt, mờ mịt nhìn về phía thế giới bên ngoài.

"Đây là đâu?"

Minh.... là ai?

_____ Toàn văn hoàn _____

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Nữ Phụ 2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.